

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
ТИАРА БУКС

БЕСТСЕЛЪР НА НЮ ЙОРК ТАЙМС

ПЕРФЕКТНИЯТ МЪЖ

Наелектризиращо действие и изненадващи обрати до самия край!

ЛИНДА ХАУЪРД

ЛИНДА ХАУЪРД
ПЕРФЕКТНИЯТ МЪЖ

Превод: Димитрия Петрова

chitanka.info

Какъв би бил перфектният мъж?

Това е възхитително горещата тема на разговор, върху която Джейн Брайт и трите ѝ приятелки размишляват една вечер в любимото им заведение. Какви качества би притежавал? Трябва ли да е висок, мургав и красив? Грижовен и добросърдечен... или просто мускулест? Джейн и приятелките ѝ започват с основните неща, като вярност, отговорност и страхотно чувство за хумор.

Но с напредването на разговора и изискванията за перфектния мъж се увеличават, затова те съставят на шега списък, който е едновременно забавен и пикантен. Още преди да осъзнаят, Списъкът, както започва да се нарича, се разпространява светкавично в компанията, където работят. Но нещата не спират дотам — Списъкът се превръща в сензация и грабва интереса на местните медии. Никой не очаква такава лавина от внимание за нещо, започнало като шега между четири приятелки. Но тази шега става смъртоносно сериозна, когато една от тях е убита...

Главният заподозрян е приятелят на жертвата — един от многобройните мъже, които са на мнение, че Списъкът е сексистки и обиден. Но непоклатимото му алиби го оправдава. Сега с помощта на съседа на Джейн, непредвидимият полицейски детектив Сам Донован, пъзелът трябва да бъде нареден, а убиецът изобличен... но времето минава и опасността за останалите три приятелки нараства.

Сам е далеч от перфектността, освен това нагло нарушава спокойствието на Джейн, но с всеки изминал ден той я привлича все повече. Джейн не може да устои на непреодолимата му сила и мъжки чар, но моментът не е подходящ за случайни връзки... не и докато да знае на кого да вярва и кого да обича, е въпрос на оцеляване, а бляновете за перфектния мъж, се превръщат в смразяващ кошмар.

Огромни благодарности на сержант Хенри Пиеховски от полицейското управление на Уорън, Мичиган за търпеливите и весели отговори на всички мои въпроси. Той приемаше телефонните ми обаждания, отделяше от времето си, и направи всичко възможно да е сигурен, че разбирам всичко правилно. Всички грешки са изцяло мои. Благодаря ви, сержант.

ПРОЛОГ

Денвър, 1975

— Това е абсурдно! — Стискайки толкова силно чантата си, че кокалчетата ѝ бяха побелели, жената погледна през бюрото към директора на училището. — Той каза, че не е докосвал хамстера, моето дете не лъже. Това е скандално!

Дж. Кларънс Косгроув беше директор на основно училище Елингтън от шест години и учител — двадесет години преди това. Беше свикнал да се справя с гневни родители, но високата, мършава жена, седяща пред него и детето, стоящо толкова спокойно до нея, го изнервяха. Мразеше да използва жаргон, но те бяха особняци. Макар да знаеше, че си е хабене на усилия, той се опита да я убеди.

— Има свидетел...

— Госпожа Уиткомб го е нарочила, за да каже такова нещо. Корин никога, никога не би наранил хамстер, нали, миличък?

— Не, майко. — Гласът беше почти нечовешки сладък, но очите на детето бяха студени и немигащи, докато гледаха към господин Косгроув, сякаш претегляха ефекта от отрицанието върху него.

— Видяхте ли, казах ви! — извика жената победоносно.

Господин Косгроув опита отново.

— Госпожа Уиткомб...

— ... не харесва Корин от първия учебен ден. Тя е тази, която трябва да разпитвате, не моето дете. — Устните на жената изтъняха от гняв. — Преди две седмици говорих с нея за мръсотииите, с които пълни главите на децата и ѝ казах, че дори да не мога да контролирам какво говори пред другите ученици, категорично не желая да приказва за — стрелна с поглед Корин — с-е-к-с на моето дете. Заради това тя си отмъщава.

— Госпожа Уиткомб има отлично досие на учител. Тя не би...

— Прави го! Не ми казвайте какво не би сторила тази жена, след като очевидно го прави! Не бих се учудила, ако тя самата е убила хамстера!

— Хамстерът бе собственият ѝ домашен любимец, който бе донесла в училище, за да научи децата на...

— Все пак може да го е убила. Мили боже, това е било просто един голям плъх — презрително каза жената. — Не разбирам за какво е цялата тази врява, дори ако Корин го е убил, което той не е направил. Той е тормозен, *тормозен*, и аз няма да го позволя. Или вие ще се погрижите за тази жена, или аз ще го сторя!

Господин Косгроув свали очилата си и уморено избърса стъклата, само за да има какво да прави, докато се опитваше да намери начин, чрез който да неутрализира отровата на тази жена, преди да е съсипала кариерата на един добър учител. Дискусията с нея беше изключена; досега не му беше позволила да завърши нито едно изречение. Погледна към Корин; детето все още го наблюдаваше с ангелско изражение на лицето, в пълно противоречие с тези студени очи.

— Мога ли да говоря с вас насаме? — попита той майката.

Тя изглеждаше объркана.

— Защо? Ако мислите, че може да ме убедите, че скъпият ми Корин...

— Само за момент — прекъсна я, прикривайки лекия прилив на задоволство, че този път я прекъсва той. Съдейки по изражението ѝ, на нея това изобщо не ѝ хареса. — Моля ви — прибави, макар почти да беше преминал границата на учтивостта.

— Добре тогава — неохотно се съгласи тя. — Корин, скъпи, излез отвън. Застани точно до вратата, където мога да те виждам.

— Да, майко.

Господин Косгроув стана и решително затвори вратата зад детето. Тя изглеждаше разтревожена от този обрат на нещата, да не може да вижда детето си и наполовина стана от стола си.

— Моля ви — каза отново директора. — Седнете!

— Но Корин...

— ... ще бъде добре. — Още едно прекъсване в негова полза, помисли си директорът. Зае мястото си, взе една химикалка и заудря с нея по настолния си бележник, докато се опитваше да намери дипломатичен начин да повдигне проблема. Няма достатъчно дипломатичен начин за тази жена, осъзна той и реши да кара направо.

— Някога обмисляли ли сте да получите помощ за Корин? Добър детски психолог...

— Да не сте луд? — изсъска тя, лицето ѝ се изкриви от внезапната ярост, когато се изправи на крака. — Корин не се нуждае от психолог! Няма нищо нередно с него. Проблемът е в онази кучка, не в моето дете. Трябваше да се сетя, че тази среща е загуба на време и ще вземете нейната страна.

— Искам това, което е най-добро за Корин — отвърна директорът, успявайки да запази гласа си спокоен. — Хамстерът е просто последният инцидент, не първият. Има модел на обезпокоително поведение, който излиза извън пакост...

— Другите деца му завиждат — обвини тя. — Знам как малките копеленца го тормозят и онази кучка не прави нищо, за да ги спре или да го защити. Той ми споделя всичко. Ако си мислите, че ще му позволя да остане в това училище, за да бъде преследван...

— Права сте — съгласи се любезно господин Косгроув. На таблото с резултатите нейните прекъсвания надвишаваха неговите, но това беше по-важно. — На този етап друго училище вероятно ще бъде най-доброто решение. Корин не пасва тук. Мога да ви препоръчам няколко добри частни училища...

— Не си правете труда — отсече тя, докато отиваше към вратата. — Не мога да си представя защо си мислите, че ще се доверя на препоръките ви. — С този изстрел на раздяла, рязко отвори вратата и сграбчи Корин за ръката. — Хайде, миличък. Никога няма да се наложи да се върнеш отново тук.

— Да, майко.

Господин Косгроув застана до прозореца си и загледа как двойката влиза в стар понтиак с две врати, жълт с кафяворъждиви петна избили на предния ляв калник. Беше решил неотложният си проблем да защити госпожа Уиткомб, но много добре осъзнаваше, че по-голямата беда току-що бе излязла от офиса му. Бог да помага на преподавателите в училището, където Корин се озовеше. Може би някъде, някой ще се намеси и ще накара Корин да се замисли, преди да се случат прекалено много беди... освен ако не беше вече твърде късно.

Навън, в колата, жената шофираше в сковаваща, яростна тишина, докато не се озоваха отвъд полезрението на училището. Спря на знак стоп и без предупреждение зашлеви Корин толкова силно, че главата му се удари в прозореца.

— Ти, малко копеле — изсъска тя през стиснати зъби. — Как смееш да ме унижаваш така! Да бъда викана в кабинета на директора и да ми се говори сякаш съм някой идиот. Знаеш какво ще получиш, когато се приберем вкъщи, нали? Нали? — изкрещя тя последната дума към него.

— Да, майко. — Лицето на детето беше безизразно, но в очите му светеше нещо, почти можеше да се нарече очакване.

Тя сграбчи кормилото с две ръце, сякаш се опитваше да го удуши.

— Ти ще си перфектен, дори да се наложи да те набия заради това. Чуваш ли ме? Моето дете ще бъде перфектно.

— Да, майко — съгласи се Корин.

1

Уорън, Мичиган, 2000 г.

Джейн Брайт се събуди в лошо настроение.

Съседът ѝ, паразитът на съседството, току-що шумно се беше прибрал у дома, в три часа сутринта. Ако колата му имаше шумозаглушител, той много отдавна беше престанал да функционира. За нещастие, спалнята ѝ беше от същата страна на къщата, където бе неговата алея; дори да притиснеше възглавницата върху главата си не можеше да блокира звука от осемцилиндровия понтиак. Мъжът затръшна вратата на колата, светна лампата над вратата за кухнята (която по някакъв дяволски план беше поставена да свети директно в очите ѝ, ако лежеше с лице към прозореца, което беше точно така), остави мрежата да се затръшне три пъти, когато влезе вътре, излезе отново няколко минути по-късно и пак влезе, и очевидно забрави за лампата над вратата, защото няколко минути по-късно светлината в кухнята изгасна, но проклетото осветление над външната врата остана включено.

Ако знаеше за съседа си, преди да купи къщата, никога, никога нямаше да доведе докрай сделката. За двете седмици, през които живееше тук, той собственооръчно беше успял да разруши цялата радост, която тя бе почувствала при покупката на първата си къща.

Той беше пияница. „Защо не можеше да бъде весел пияница?“, зачуди се тя кисело. Не, трябваше да е навъсен, противен пияница, от типа, заради когото се страхуваше да пусне котката навън, когато мъжът си беше у дома. Бубу не изглеждаше особено като котка, дори не беше неин, но майка ѝ го обичаше, така че Джейн не искаше да му се случи нещо, докато временно се грижеше за него. Не би могла да погледне майка си в лицето, ако родителите ѝ се върнеха от мечтаната си ваканция да обиколят Европа за шест седмици и намереха, че Бубу е мъртъв или липсва. Така или иначе съседът ѝ вече имаше зъб на бедния Бубу, защото беше намерил следи от лапи по предното стъкло и капака на колата си. От начина, по който беше реагирал, човек би си

помислил, че кара нов ролс, а не десетгодишен понтиак с увиснала предна и задна броня. С нейния късмет, тръгваше за работа по същото време като него; поне така беше предположила. Вече мислеше, че вероятно отива да си купи още пиячка. Ако изобщо работеше, то имаше много странно работно време, защото досега не бе успяла да определи някакъв модел на излизанията и прибиранията му.

Във всеки случай се беше опитала да бъде мила в деня, в който бе забелязал отпечатъците от лапи; дори му се беше усмихнала, което като се има предвид как ѝ се беше сопнал, защото партито ѝ по случай настаняването ѝ го беше събудило — в два следобед! — беше истински подвиг от нейна страна. Но мъжът не беше обърнал никакво внимание на усмивката ѝ, предлагаща примирие, вместо това беше изскочил от колата почти веднага след като задникът му бе докоснал седалката.

— Госпожице, какво ще кажете да държите проклетата си котка далеч от колата ми!

Усмивката замръзна на лицето ѝ. Джейн мразеше да хаби усмивка, особено за небръснат кретен с кървясали очи и отвратителен характер. Няколко унищожителни коментара изскочиха в ума ѝ, но ги преглътна. Все пак беше нова в квартала и вече бе подходила зле с човека. Последното, което искаше, бе да води война с него. Реши още веднъж да даде шанс на дипломацията, макар че очевидно не беше свършила работа по време на партито.

— Съжалявам — отвърна тя, запазвайки гласа си равен. — Ще се опитам да не откъсвам очи от него. Грижа се за Бубу вместо родителите ми, така че няма да бъде тук за дълго. Само още пет седмици.

Той бе изръмжал някакъв неясен отговор, преди да се върне обратно в колата, след което беше изфучал, а мощният двигател буботеше като гръмотевица. Джейн изправи глава и се заслуша. Купето на понтиака изглеждаше отвратително, но моторът вървеше идеално. Имаше много коне под капака. Дипломацията очевидно не работеше при този мъж.

А сега, ето го него, будещ целият квартал в три сутринта с гърмящата си кола. Несправедливостта в ситуацията, след като ѝ се беше развикал, че го е събудила по средата на деня, я подтикна към желанието да отиде до къщата му и да задържи пръста си върху звънеца, докато той не се събуди толкова, колкото всички останали.

Имаше само един малък проблем. Малко се страхуваше от него. Това не ѝ харесваше; Джейн не беше свикнала да отстъпва пред никого, но този мъж я караше да се чувства несигурна. Дори не знаеше името му, защото и двата пъти, в които се бяха видели, не бяха от типа: „здравей, името ми е еди-как си“. Всичко, което тя знаеше бе, че той има вид на грубиянин и изглежда не се задържа на редовна работа. В най-добрия случай беше пияница, а те можеха да са подли и разрушителни. В най-лошия — беше замесен в незаконна дейност, което добавяше опасност към списъка. Беше голям, мускулист мъж с тъмна коса, подстригана толкова късо, че изглеждала почти с обръсната глава. Всеки път, когато го видеше, имаше вид все едно не се е бръснал два или три дни. Добавяйки кървясалите очи и гадния характер, тя реши, че е пияница. Фактът, че мъжът бе голям и мускулист само увеличаваше безпокойството ѝ. Кварталът ѝ се бе сторил така надежден, но тя не се чувстваше в безопасност с този мъж за съсед.

Недоволна от себе си, Джейн стана от леглото и дръпна надолу щорите на прозореца. През годините се беше научила да не закрива прозорците си, защото алармата на часовника можеше и да не я събуди, но слънчевата светлина винаги успяваше. Зората беше по-добра от всеки стържещ звук, който да я изкара от леглото. След като бе намерила няколко пъти будилника си разбит на земята, беше предположила, че я е разбудил достатъчно, за да го атакува, но не и за да я събуди напълно.

Сега системата ѝ включваше прозираци пердета вместо щори; с тях никой не можеше да вижда вътре, освен ако осветлението не бе включено и вдигаше щорите само след като изключеше лампите за през нощта. Ако закъснееше за работа днес, щеше да е по вина на съседа ѝ, затова че я беше принудил да разчита на будилника вместо на слънцето. Препъна се в Бубу по обратния път към леглото. Котката отскочи с учудено мяукане, а Джейн беше дяволски близо до това да получи сърдечен удар.

— Исусе! Бубу, изкара ми акъла.

Не беше свикнала да има домашен любимец вкъщи и винаги забравяше къде стъпва. Защо майка ѝ бе поискала тя да гледа котката, вместо Шели или Дейв, беше необяснимо за нея. И двамата имаха малчугани, които щяха да си играят с Бубу и да го забавляват. След

като училището бе приключило заради лятната ваканция, означаваше, че някой си е у дома и в двете къщи почти през целия ден, всеки ден. Но, неее. Джейн трябваше да пази Бубу. Без значение, че е сама и на работа пет дни в седмицата и не бе свикнала да се грижи за домашен любимец. Така или иначе, ако имаше животно, нямаше да е като Бубу. Той беше в период на котешко цупене след преживяната кастрация и изкарваше чувството си на безсилие върху мебелите. Само за една седмица беше разръфал дивана до такова състояние, че трябваше да го носи за претапициране. И Бубу не я харесваше. Харесваше я достатъчно, когато си е у тях и се примъква, за да го галят, но изобщо не желаше да е в нейната къща. Сега всеки път, когато тя искаше да го помилва, той извиваше гръб и ѝ съскаше.

На всичко отгоре Шели ѝ беше ядосана, защото майка им беше избрала Джейн да се грижи за скъпоценния ѝ Бубу. Все пак Шели беше по-голямата и очевидно по-улегналата. Нямаше смисъл майка им да избира Джейн, която от своя страна се беше съгласила със сестра си, но това не облекчи наранените чувства на Шели. Не, за капак на всичко, Дейвид, който бе с година по-малък от Шели, също ѝ беше ядосан. Не заради Бубу. Брат ѝ беше алергичен към котки. Разгорещи се, защото баща им остави безценната си кола в нейния гараж — което означаваше, че тя не може да паркира там, след като помещението беше единично и беше дяволски неудобно. Искаше ѝ се Дейвид да бе получил проклетата кола. Искаше ѝ се баща им да я беше оставил в собствения си гараж, но го беше дострашало да я лиши от грижи за шест седмици. Джейн разбираше притеснението му, но не схващаше защо трябва да се грижи и за котката и за колата. Шели не разбираше ситуацията с котката, Дейвид не разбираше ситуацията с колата, а тя не разбираше и двете. Така че и брат ѝ и сестра ѝ ѝ бяха ядосани, Бубу систематично разрушаваше дивана ѝ, беше ужасена, че нещо ще се случи на колата на баща ѝ, докато е в гаража ѝ и съседът ѝ, пияница, правеше живота ѝ невъзможен.

Боже, защо изобщо си беше купила къща? Ако си беше останала в апартамента, нищо от това нямаше да се случи, защото нямаше да има гараж, а там не се допускаха домашни животни. Но тя се беше влюбила в квартала, с неговите къщи в стила на четиридесетте години на двадесети век и съответно ниската цена. Беше видяла хубава смесица от хора; от млади семейства с деца до пенсионери, които

биваха посещавани от семействата си всяка неделя. Някои от старите хора в действителност стояха на верандите си през хладните вечери, махайки на преминаващите, а децата играеха в дворовете, без да се притесняват от престрелка. Трябваше да провери всичките си съседи, но на пръв поглед кварталът изглеждаше като приятен, безопасен район, в който да живее сама жена, а тя бе развълнувана да намери хубава, солидна къща на такава ниска цена.

Понеже мислите за съседа ѝ щяха със сигурност да ѝ попречат да заспи отново, Джейн сви ръце зад главата си и се втренчи в тъмния таван, докато обмисляше всички неща, които искаше да направи с къщата. И кухнята и банята имаха нужда от модернизирание, което си беше голямо обновление и нещо, което не беше готова да поеме финансово. Но нова боя и нови капаци на прозорците биха били добър начин за подобрене на външния вид. А имаше и желание да събори стената между дневната и трапезарията, за да отвори пространство. Трапезарията щеше да изглежда повече като ниша, отколкото като отделна стая с арка, която можеше да боядиса с една от онези бои, имитиращи камък, така че да наподобява скала...

Джейн се събуди от дразнещото бипкане на будилника. Поне този път проклетото нещо я беше събудило, помисли си, докато се завърташе, за да спре алармата. Червените числа, светещи към нея в сумрачната стая, я накараха да премигне и да погледне отново.

— О, по дяволите — изстена тя отвратено, докато скачаше от леглото.

Шест и петдесет и осем; алармата беше пищяла почти час, което означаваше, че е закъсняла. Много.

— Проклятие, проклятие, проклятие — мърмореше, докато влизаше под душа и когато минута по-късно изскочи оттам.

Докато миеше зъбите си, тя се втурна към кухнята и отвори консерва с храна за Бубу, който вече седеше до купичката си и я гледаше.

Изплю се в мивката и пусна водата, за да отмие пастата за зъби.

— От всички дни, защо в този не скочи на леглото, когато огладня? Не, днес си решил да чакаш и сега нямам време да закузвам.

Бубу даде вид, че не го е грижа дали е яла или не, след като той има храна. Джейн се втурна обратно в спалнята, бързо се гримира, сложи си обици и часовник на ръката, после грабна дрехите, които

винаги обличаше, когато закъсняваше, защото не трябваше да се тревожи за тях: черни панталони и бяла копринена блуза, а върху нея шикозно червено сако. Напъха краката си в обувки, грабна чантата си и излезе през вратата.

Първото нещо, което видя, беше дребничката сивокоса дама, която живееше от другата страна на улицата, да изхвърля боклука си. Беше ден за прибиране на боклука.

— По дяволите, проклетие, мамка му и всички онези думи — мърмореше Джейн под носа си, когато се завъртя и втурна обратно в къщата. — Опитвам се да се въздържа от ругаене — сопна се тя на Бубу, докато вадеше торбата с боклук от кофата и връзваше връзките, — но ти и господин „Приятен характер“ правите това невъзможно.

Бубу ѝ обърна гръб.

Джейн изхвърча отново от къщата, спомни си, че не е заключила вратата и се върна обратно, после повлече големия боклук към металния контейнер до бордюра и постави сутрешното жертвоприношение вътре върху другите две торби, които вече бяха там. За пръв път не се опитваше да е тиха; надяваше се да събуди невнимателния кретен в съседство.

Изтича обратно до колата си, черешовочервен додж вайпър, който обичаше и само като предпазна мярка, когато запали двигателя, форсира няколко пъти, преди да тръгне назад. Колата се изстреля и със страшен трясък се сблъска с кофата ѝ за боклук. Последва още един трясък, когато кофата се блъсна в тази на съседа ѝ и я събори, изпращайки капака да се търкаля надолу по улицата. Джейн затвори очи и положи глава на кормилото... нежно; не искаше да получи мозъчно сътресение. Макар че може би трябваше да си докара такова, тогава поне нямаше да се притеснява да отиде навреме на работа, което сега беше физически невъзможно. И все пак не изруга — единствените думи, които ѝ дойдоха на ум, бяха такива, каквито наистина не искаше да използва.

Паркира автомобила и излезе. Това, от което се нуждаеше сега, беше да запази контрол, а не да избухне в гняв. Изправи вдлъбнатата си кофа и прибра разпилените торби вътре, после притисна изкривения капак отгоре. Върна кофата на съседа си в изправено положение, събра боклука (той не беше изобщо толкова спретнат с боклука си, колкото

нея, но какво може да се очаква от пияница) и се запъти надолу по улицата, за да вземе капака.

Беше се прекатурил до бордюра пред следващата къща по-надолу. Когато се навеждаше, за да го вдигне, чу мрежеста врата да се затръшва зад нея.

Добре, беше получила това, което иска: невнимателният кретен беше буден.

— Какво, по дяволите, правиш? — изрева той.

Изглеждаше страховито, в долнище на пижама и скъсана, мръсна тениска, и мрачно изражение на небръснатото си лице.

Тя се обърна и се запъти обратно към занемарените контейнери и затръшна капака върху неговата кофа.

— Прибирам боклука ви — отвърна рязко Джейн.

Очите му бълваха огън. В действителност бяха точно толкова кървясали, колкото обикновено, но ефектът беше същият.

— Какво точно против имаш да ме оставиш да спя? Ти си най-шумната проклета жена, която съм виждал...

Несправедливостта в ситуацията накара Джейн да забрави, че малко я плашеше. Тя закрачи наперено към него, доволна, че беше сложила обувки с петсантиметрови токчета, които я повдигаха, така че беше на едно ниво с неговата... брадичка. Почти. И какво като беше едър? Тя беше бясна, а това биеше едрата физика през всеки ден от седмицата.

— Аз съм шумна? — процеди през стиснати зъби. Беше трудно да говори със стисната челюст, но опита. — Аз съм шумна? — повтори тя и го мушна с пръст. Не искаше в действителност да го докосва, защото тениската му беше скъсана и изцапана с... нещо. — Не аз съм тази, която събуди целия квартал в три часа сутринта с това парче боклук, на което викаш кола. Купи си заглушител, за бога! Не аз съм тази, която затръшна вратата на колата си веднъж, мрежата пред входната врата три пъти — какво, забрави си бутилката и трябваше да се връщаш? — и остави лампата над вратата включена, така че да свети в спалнята ми и да ми пречи да заспя.

Той отвори уста, за да я нападне в отговор, но Джейн не беше приключила.

— Освен това е много по-разумно да очакваш хората да спят в три часа сутринта, отколкото в два следобед, или — тя погледна

часовника си — седем и двадесет и три сутринта. — Страхотно, беше закъсняла. — Така че изчезни, приятелче! Върви да пропълзиш обратно в бутилката си. Ако пиеш достатъчно, ще проспши всичко.

Той отново отвори уста. Джейн се самозабрави и го смушка. Ох, гадост. Сега трябваше да дезинфекцира пръста си.

— Ще купя нов контейнер утре, така че млъкни. И ако направиш нещо, за да нараниш котката на майка ми, ще те разчленя парче по парче. Ще повредя ДНК-то ти така, че никога да не могат да го възпроизведат, което вероятно ще бъде добре за света. — Тя прокара унищожителен поглед по разкъсаните му, мръсни дрехи и неизбръсната челюст. — Разбра ли ме?

Той кимна.

Джейн пое дълбоко дъх, дърпайки спирачката на избухливостта си.

— Добре. Всичко е наред тогава. Проклятие, накара ме да ругая, а аз се опитвам да не го правя.

Мъжът ѝ отправи странен поглед.

— Аха, наистина трябва да внимаваш с това проклето ругаене.

Тя отметна косата от лицето си и се опита да си спомни дали се беше сресала тази сутрин.

— Закъснявам — каза му. — Не съм спала, не съм закусвала и не съм пила кафе. По-добре да тръгвам, преди да съм те наранила.

Той кимна.

— Това е добра идея. Много ще ми е неприятно да те арестувам.

Тя погледна към него, отстъпвайки назад.

— Какво?

— Аз съм ченге — отвърна мъжът и се обърна, за да влезе обратно в къщата си.

Джейн гледаше след него шокирана. Ченге?

— По дяволите — изруга младата жена.

2

Всеки петък Джейн, заедно с три приятелки от „Хемърстед технолъджи“, където всички работеха, се срещаха след работа в „Ърни’с“, местно заведение, за чаша вино, ядене, което не се налагаше да приготвят сами и за да си поприказват по женски. След цяла седмица работа в атмосфера, доминирана от мъже, наистина, ама наистина имаха нужда от такъв разговор. „Хемърстед“ представляваше сателитна компания, която снабдява с компютърна технология заводите „Дженерал Мотърс“ в областта на Детройт, а тази сфера все още беше изцяло мъжко владение. Компанията също така бе сравнително голяма, което означаваше, че общата атмосфера е малко странна, с понякога неловкото смесване на компютърни манияци, които не знаеха значението на думите „подходящо за офиса“ и обичайните корпоративни типове. Ако Джейн работеше в някой от офисите за проучване и разработка с откачалките, никой нямаше да забележи, че е закъсняла тази сутрин. За нещастие, отговаряше за счетоводния отдел и прекият ѝ началник постоянно броеше минутите. Понеже се наложи да отработи закъснението си от сутринта, се забави с почти петнадесет минути за „Ърни’с“, но слава богу останалите три вече бяха заели маса. Заведението беше пълно, както всяка вечер в края на седмицата и Джейн нямаше желаете да чака на бара, дори когато бе в добро настроение, какъвто не беше случаят днес.

— Какъв ден — каза тя, като се отпусна в празния, четвърти стол. Докато благодареше на Бог, добави към списъка с благодарности и една задето днес бе петък. Денят беше от противните, но поне беше последният от тях... поне до понеделник.

— Говори ми — измърмори Марси, докато гасеше цигара и бързо запали друга. — Брик напоследък е раздразнителен. Възможно ли е мъжете да имат ПМС?

— Нямам нужда от него — отвърна Джейн, мислейки за съседа си кретен... кретен-ченге. — Те са родени с тестостеронно отравяне.

— О, това ли е проблемът? — Марси завъртя очи. — Аз си мислех, че е от пълнолунието или нещо такова. Никога няма да познаете... Келман ме сграбчи за задника днес.

— Келман? — извикаха останалите три със синхронно учудване, а слетите им гласове привлякоха вниманието на всички около тях. Избухнаха в смях, защото от всички възможни виновници, той беше най-малко вероятен.

Дерек Келман, на възраст двадесет и три, беше ходеща дефиниция за тъпак и откачалка. Висок, дългурест, той се движеше с грацията на пиян щъркел. Адамовата му ябълка изпъкваше толкова силно на тънкия му врат, че изглеждаше все едно е погълнал лимон, който за постоянно се е заклепил в гърлото му. Червената му коса не беше срещала гребен, беше някак си равна на едно място, а на друго стоеше на шипчета: неизличим случай на прическа след събуждане. Но беше абсолютен гений с компютрите и в действителност жените се отнасяха нежно с него, по защитнически начин, като по-големи сестри. Той беше срамежлив, странен и напълно невеж за всичко, с изключение на компютрите. Мълвата в офиса гласеше, че младежът е подочувал за съществуването на два пола, но не е съвсем сигурен, че ключката е вярна. Келман беше последният човек, който някой би заподозрял, че е опипвач на задници.

— Няма начин — каза Луна.

— Измисляш си — обвини я Ти Джей.

Марси се засмя с дрезгавия си смях на пушач и пое дълбоко от цигарата.

— Кълна се в Бог, истина е. Просто минах покрай него в коридора. Докато се усетя, той ме сграбчи с двете си ръце и просто стоеше там, държейки задника ми като баскетболна топка, с която всеки момент ще започне да дриблира.

Мисълта за това накара всички им отново да се захият.

— Какво направи? — попита Джейн.

— Ами, нищо — призна Марси. — Проблемът е, че кретенът Бенет гледаше.

Те изпъскаха. Бенет Тротър си умираше да се заяжда с онези, които считаше за свои подчинени и бедният Келман беше любимата му мишена.

— Какво можех да направя? — попита Марси, клатейки глава. — Нямах начин да дам допълнителни амуниции на онзи задник срещу бедното хлапе. Така че потупах Келман по бузата и казах нещо закачливо, от сорта на „Не знаех, че се интересуваш“. Келман почервения като косата си и избяга в мъжката тоалетна.

— Какво направи Бенет? — попита Луна.

— На лицето му се появи противна, мазна усмивка и каза, че ако знаел, че съм толкова на зор, та да хлътна по Келман, в полза на милосърдието, самият той отдавна щял да си предложи услугите.

Това предизвика епидемия от въртящи очи.

— С две думи, бил е кретен, както винаги — обобщи Джейн с отвращение.

От една страна, съществуваше политическата коректност, а от друга — реалността, а тя беше, че хората си бяха хора. Някои от мъжете, с които работеха в „Хемърстед“, бяха гадни пиявици и никакви наставления по чувствителност нямаше да променят този факт. Все пак повечето мъже ставаха и в крайна сметка нещата се балансираха, тъй като някои от жените бяха зловни кучки. Джейн бе спряла да търси съвършенство в работата или където и да е. Луна я мислеше за твърде цинична, но тя беше най-младата в групата им и розовите ѝ очила бяха все още незасегнати... малко повехнали, но цели. Външно четирите приятелки нямаха нищо общо, освен работното си място. Марси Дийн, шеф на счетоводството, беше на четиридесет и една години, най-възрастната от групата. Женена и развеждана три пъти, като след последната разходка до съда предпочиташе по-неформално съжителство. Косата ѝ бе с цвят на избледняло платиненорусо, пушенето вземаше жертвата си, похабявайки кожата ѝ, а дрехите ѝ винаги бяха малко по-тесни от нужното. Обичаше бира, строителни работници, груб секс и признаваше за любовта си към боулинга.

— Аз съм мъжка мечта — казваше тя през смях. — Вкусовете ми клонят към бирата, а разполагам с бюджет за шампанско.

Сегашният приятел на Марси, с който живееше, бе мъж на име Брик, едър простак с напompани мускули, когото нито една от останалите три не харесваше. Между тях казано, Джейн смяташе, че името му подхожда, тъй като бе набит като тухла. Беше с десет години по-млад от Марси, работеше само понякога и прекарваше повечето от

времето си, пиейки от нейната бира и гледайки нейния телевизор. Според Марси, той харесваше секса точно по начина, по който го обичаше тя и това беше достатъчна причина да го държи наоколо за известно време.

Луна Сизъм, най-младата от тях, бе на двадесет и четири и вундеркиндът в отдела по продажби. Беше висока, стройна и притежаваше грацията и достойнството на котка. Идеалната ѝ кожа имаше цвета на блед, кадифен карамел, гласът ѝ беше нежен и лиричен, а мъжете падаха в краката ѝ като мухи. Тя всъщност беше пълна противоположност на Марси. Марси беше крещяща, Луна — резервирана и изискана. Единственият път, в който я бяха виждали ядосана, бе, когато някой я нарече афроамериканка.

— Аз съм американка — беше отвърнала рязко, обръщайки се към виновника. — Никога не съм била в Африка. Родена съм в Калифорния, баща ми беше майор във военноморския корпус и не съм със смесен произход. Имам черни корени, но също така имам и бели. — Тя беше протегнала едната си тънка ръка, разглеждайки цвета ѝ. — Изглежда ми, като да съм кафява. Ние всички сме просто различни степени на кафявото, така че не си правете труда да ме разграничавате от другите.

Мъжът бе започнал да се извинява със заекване и Луна, бидейки себе си, му беше отправила благосклонна усмивка, прощавайки му толкова нежно, че накрая той я покани на среща. В момента излизаше със защитника на футболния отбор на Детройт — Лайънс; за нещастие, Луна беше хлътнала здраво по Шамал Кинг, а той бе известен с дивите партита с други жени във всеки град, където имаше отбор от Националната футболна лига. Прекалено често тъмнолешниковите очи на Луна бяха тъжни, но тя отказваше да се раздели с него.

Ти Джей Йотър работеше в човешки ресурси и беше най-старомодната от всички им. Тя бе на годините на Джейн, на тридесет, от девет години омъжена за любимия си от гимназията. Живееха в предградията с две котки, папагал и кокер шпаньол. Единственият тъмен облак в живота на Ти Джей беше, че тя иска деца, а съпругът ѝ, Гейлън, не. Честно казано, Джейн мислеше, че приятелката ѝ може да бъде малко по-независима. Макар Гейлън да работеше като инспектор в шевролет със смяна от три до единадесет и така или иначе не си

беше у дома, Ти Джей постоянно проверяваше часовника на китката си, сякаш трябва да се прибере у дома в определено време. От това, което Джейн беше подразбрала, Гейлън не одобряваше петъчните им сбирки. Единственото, което правеха, бе да се срещнат в „Ърни’с“ и да вечерят и то никога по-късно от девет, не беше като да обикалят всички барове и да пият до малките часове на нощта.

Да, животът на никой не беше идеален, помисли си Джейн. Тя самата не се справяше много добре в романтично отношение. Беше се сгодявала три пъти, но в крайна сметка нито веднъж не бе стигнала до олтара. След третата раздяла, бе решила да се откаже от срещите за известно време и да се концентрира върху кариерата си. И ето я тук, седем години по-късно, все още концентрирана. Имаше добро кредитно досие, хубава банкова сметка и току-що беше купила първата си, изцяло нейна къща — не че се наслаждаваше на нея толкова много, колкото си мислеше, с онзи безчувствен кретен с гаден характер в съседство. Може и да беше кретен, но все още я караше да се чувства неспокойна, понеже ченге или не, изглеждаше от типа, който би ти подпалил къщата, ако предизвикаш лошата му страна. А тя я беше усетила още от деня, в който се премести.

— Имах нов инцидент със съседа ми тази сутрин — каза и въздъхна, докато слагаше лакти на масата и полагаше брадичка върху сплетените си пръсти.

— Какво направи той този път? — съчувствено попита Ти Джей, тъй като, както всички те знаеха, Джейн беше в безизходица, а ужасните съседи можеха да направят живота на човек същински ад.

— Бързах и дадох назад право в контейнера за боклук. Нали знаете как, докато закъснявате и бързате винаги правите неща, които никога не биха се случили иначе? Тази сутрин всичко вървеше наопаки. Както и да е, моят контейнер събори неговия и капака изхвърча на улицата. Можете да си представите шума. Той се изстреля през входната врата като мечка, крещейки, че аз съм най-шумният човек, който някога бил виждал.

— Трябваше да го лишиш от контейнера му — каза Марси. Тя не вярваше в идеята да обърнеш другата буза.

— Щеше да ме арестува за нарушаване на реда — печално обясни Джейн. — Той е ченге.

— Няма начин! — И трите я изгледаха недоверчиво, все пак бяха я чували да го описва — червените очи, наболата брада и мръсните дрехи не звучаха много като полицай.

— Предполагам, че ченгетата са също толкова предразположени да станат пияници, колкото всеки друг — каза Ти Джей, малко колебливо. — Даже повече, бих казала.

Джейн се намръщи и се замисли за сутрешната среща.

— Като се замисля, не помирисах нищо по него. Изглеждаше все едно е бил на тридневен запой, но не миришеше така. По дяволите, не ми се ще да мисля, че може да е толкова кисел, когато не е махмурлия.

— Плащай — каза Марси.

— По дяволите! — отвърна Джейн, вбесена на себе си. Беше сключила сделка с тях, че ще плаща на всяка по 25 цента всеки път, когато ругае, като предполагаше, че това ще ѝ даде стимул да престане.

— Удвоявай — подсмихна се Ти Джей, протягайки ръка.

Недоволна, но внимаваща да не проклина, Джейн изрови по петдесет цента за всяка от тях. Беше се подсигурила с достатъчно дребни напоследък.

— Поне ти е само съсед — утешително каза Луна. — Можеш да го избягваш.

— Досега не успявам в това начинание — призна Джейн, мръщейки се на масата. После се изправи, решена да престане да позволява на кретена да властва над живота и мислите ѝ, както през последните две седмици. — Достатъчно за него. Нещо интересно да се е случвало с вас?

Луна прехапа устни и мъка пробяга по лицето ѝ.

— Снощи се обадох на Шамал и ми отговори жена.

— О, по дяволите. — Марси се наведе през масата и потупа ръката на Луна, а Джейн завидя на словесната свобода на приятелката си.

Сервитьорът избра точно този момент да донесе менюто, от което нямаха нужда, тъй като го знаеха наизуст. Дадоха му поръчките си, той прибра неотваряните менюта и се отдалечи, при което всички се наведоха по-близо до масата.

— Какво ще правиш? — попита Джейн.

Тя имаше богат опит в разделите и зарязванията. Вторият ѝ годеник, мръсникът, беше изчакал до нощта преди сватбата, нощта на

репетицията, за да ѝ каже, че не може да мине през това. Отне ѝ време да го преодолее... и нямаше да плаща за думи, които си е помислила, но не е казала на глас. Беше ли „мръсник“ проклятие така или иначе? Имаше ли някакъв официален списък, с който можеше да се консултира?

Луна сви рамене. Още малко и щеше да заплаче и се опитваше да изглежда равнодушна.

— Ние не сме сгодени, дори нямаме уговорка да не се виждаме с други хора. Нямам никакво право да се оплаквам.

— Не, но можеш да се защитиш и да спреш да се виждаш с него — намеси се нежно Ти Джей. — Той заслужава ли си болката?

Марси изсумтя.

— Никой мъж не заслужава.

— Амин — съгласи се Джейн, все още мислейки си за трите си провалени годежа.

Луна започна да къса салфетката си, дългите ѝ тънки пръсти трепереха.

— Но когато сме заедно, той... изглежда сякаш наистина го е грижа. Толкова е внимателен, сладък и любящ...

— Всички са, докато получат това, което искат. — Марси загаси третата си цигара. — Говоря от личен опит, както знаеш. Забавлявай се с него, но не очаквай да се промени.

— Не е ли това самата истина — печално каза Ти Джей. — Никога не се променят. Могат да се преструват за известно време, но когато си помислят, че са те спечелили и вързали, се успокояват и господин Хайд отново показва неприятното си лице.

Джейн се засмя.

— Това прозвуча като нещо, което аз бих казала.

— Само дете не включваше никакви ругатни — отбеляза Марси.

Ти Джей направи знак да прекратят с шегите. Луна изглеждаше още по-нещастна отпреди.

— Тоест или трябва да се примиря да съм една от тълпата, или да спра да се виждам с него?

— Ами... да.

— Но не трябва да е така! Ако го е грижа за мен, как може да се интересува от всички онези жени?

— О, това е лесно — отговори Джейн. — Еднооката змия няма чувства.

— Миличка — каза Марси, толкова мило, колкото ѝ позволяваше дрезгавият глас, — ако търсиш перфектния мъж, ще прекараш целия си живот в разочарование, защото той не съществува.

— Знам, че не е идеален, но...

— Но искаш да е — завърши Ти Джей.

Джейн поклати глава.

— Няма да стане — обяви тя. — Перфектният мъж е чиста научна фантастика. Не че ние сме идеални, така или иначе — добави, — но повечето жени поне опитват. Мъжете не го правят. Точно заради това се отказах от тях. Връзките ми просто не се получават. — Тя спря, преди да продължи замислено: — Макар че не бих имала нищо против да имам сексуален роб.

Останалите три избухнаха в смях, дори Луна.

— Аз също бих искала — каза Марси. — Чудя се откъде мога да си взема един?

— Опитай Сексроб-За-Нас — предложи Ти Джей и те отново избухнаха в смях.

— Вероятно има интернет страница — каза Луна, леко задавено.

— Разбира се, че има. — Джейн имаше привидно сериозен вид. — В списъка с любимите ми сайтове е: www.sexslaves.com.

— Просто напишете изискванията си и може да наемете господин Перфектен за час или ден. — Ти Джей замахна с чашата си с бира, повдигайки я с ентузиазъм.

— Ден? Бъди реалистка — присмя се Джейн. — Един час ще бъде цяло чудо.

— Освен това не съществува перфектен мъж, помниш ли? — каза Марси.

— Не истински, не, но един секс роб ще трябва да се преструва, че е точно това, което искаш, нали?

Марси никога не излизаше без коженото си куфарче. Отвори го и изрови тефтер и химикал, и ги хвърли на масата.

— Най-вероятно. Нека да видим какъв трябва да бъде перфектният мъж.

— Трябва да мие чиниите през половината време, без да му се напомня — каза Ти Джей и удари с ръката си по масата,

предизвиквайки любопитни погледи към тях.

Когато успяха да спрат да се смеят за достатъчно дълго, за да се разберат, Марси надраска в тефтера:

— Добре, номер едно: Да мие чинии.

— Не, хей, да мие чинии не може да бъде на първо място — запротестира Джейн. — Имаме много по-сериозни въпроси, които да запишем първо.

— Да — съгласи се Луна. — Сериозно. Какъв мислим, че трябва да бъде перфектният мъж? Никога не съм разсъждавала за това по този начин. Може би ще помогне, ако си изясня какво харесвам в един мъж.

И четирите замълчаха.

— Перфектният мъж? Сериозно? — Джейн сбърчи нос.

— Сериозно.

— Трябва да се помисли по въпроса — реши Марси.

— Не и аз — каза Ти Джей, забавлението изчезна от лицето ѝ. — Най-важното нещо е той да желае от живота същите неща като теб.

Отново настъпи тишина. Вниманието, което смехът им беше привлякъл от заобикалящите ги маси, се премести на по-обещаващи цели.

— Да иска същите неща от живота — повтори Марси, докато записваше. — Това е номер едно? Съгласни ли сме?

— Това е важно — каза Джейн. — Но аз не съм сигурна, че е номер едно.

— Тогава кое е на първо място за теб?

— Вярност — отвърна Джейн, мислейки си за втория си годеник, мръсникът. — Животът е твърде кратък, за да го пилееш с някой, на когото не можеш да вярваш. Трябва да може да разчиташ, че мъжът, когото обичаш, не те лъже или изневерява. Ако имаш това като основа, можеш да работиш по другите неща.

— Това е номер едно за мен — каза тихо Луна.

Ти Джей помисли върху думите им.

— Добре — съгласи се най-накрая тя. — Ако Гейлн не ми беше верен, нямаше да искам бебе от него.

— Ще се съглася с това — каза Марси. — Не мога да понасям кръшкачи. Номер едно: *Да бъде верен. Да не изневерява или лъже.*

Всички кимнаха.

— Какво друго? — Марси стоеше с химикал, позициониран над тефтера.

— Трябва да бъде мил — предложи Ти Джей.

— Мил? — Марси изглеждаше скептична.

— Да, мил. Коя иска да прекара живота си с кретен?

— Или да има за съсед такъв? — измърмори Джейн и кимна в знак на съгласие. — Мил е добре. Не звучи вълнуващо, но помислете за това. Смятам, че перфектният мъж трябва да е любезен към децата и животните, да помага на възрастни дами да пресичат улицата, а не да те обижда, когато мнението ти е различно от неговото. Да бъде мил е толкова важно, че е съвсем близо до номер едно.

Луна кимна.

— Добре — съгласи се Марси. — По дяволите, дори мен убедихте. Не мисля, че някога съм познавала мил мъж. Номер две: *Мил*. — Тя го записа. — Номер три? Имам собствена идея за това. Искан мъж, на когото може да се разчита. Ако каже, че ще свърши нещо, трябва да го направи. Ако се предполага, че трябва да се види с мен в седем, трябва да бъде там навреме, не да пристигне нехайно в девет и половина или може би никога. Имам ли глас за това?

Всички вдигнаха ръцете си в знак на съгласие и „*На който може да се разчита*“ беше записано като номер три.

— Номер четири?

— Очевидното — каза Джейн. — Стабилна работа.

Марси потрепери.

— Ауч. Това заболя.

Брик в момента седеше на задника си, вместо да работи.

— Стабилна работа е част от това да може да се разчита на него — посочи Ти Джей. — И аз съм съгласна, важно е. Да се задържи на постоянна работа показва зрялост и чувство за отговорност.

— Стабилна работа — каза Марси, докато записваше.

— Трябва да има чувство за хумор — каза Луна.

— Нещо повече от това да оценява *Тримата Студжис*? — попита Джейн.

Започнаха да се кикотят.

— Какво им става на мъжете с тези *Студжис*? — Ти Джей завъртя очи. — И шегите за телесните функции! Сложи това към номер едно, Марси — без вицове за тоалетната!

— Номер пет: *Чувство за хумор*. — Марси се засмя, докато пишеше. — В интерес на справедливостта, не мисля, че можем да диктуваме накъде ще поеме чувството му за хумор.

— Разбира се, че можем — поправи я Джейн. — Той ще бъде нашият сексуален роб, забрави ли?

— Номер шест — каза Марси и призова към ред, като почука по ръба на чашата с химикалката. — Нека се върнем към работата, дами. Какво да бъде номер шест?

Жените се спогледаха една друга и свиха рамене.

— Да има пари ще е добре — предложи Ти Джейн. — Това не е условие, не и в истинския живот, но това е фантазия, нали? Перфектният мъж трябва да има пари.

— Отвратително богат или достатъчно?

Въпросът предизвика още размисли.

— Аз искам отвратително богат — каза Марси.

— Но, ако е отвратително богат, ще иска да командва за всичко. Така ще е свикнал.

— Няма начин това да се случи. Добре, да има пари, но не прекалено много. Достатъчно. Перфектният мъж е финансово спокоен.

Вдигнаха се четири ръце и „*Пари*“ беше записано под номер шест.

— След като всичко това е измислица — каза Джейн — той трябва да е хубав. Не зашеметяващо красив, защото това може да е проблем. Луна е единствената от нас, достатъчно хубава, за да задържи някой такъв.

— Не се справям много добре с това, нали? — отговори Луна с нотка на горчивина. — Но да, за да бъде перфектен, трябва да се наслаждаваш, докато го гледаш.

— Слушам, слушам. Номер седем е: *Хубав за гледане*. — Когато приключи с писането, Марси погледна към тях, усмихвайки се. — Аз ще съм тази, която ще каже това, за което всички си мислим. Трябва да е страхотен в леглото. Не просто добър, трябва да е страхотен. Трябва да може да накара пръстите на краката ми да се накъдрят и очите ми да направят задно салто. Трябва да има издръжливостта на победител в дербито на Кентъки и ентузиазмът на шестнадесетгодишен.

Четирите продължаваха да се заливат от смях, когато сервитьорът стовари поръчките им на масата.

— Кое е толкова смешно? — попита той.

— Няма да разбереш — успя да произнесе със задъхване Ти Джей.

— Разбрах — проникателно каза той. — Говорите за мъже.

— Не, говорим за научна фантастика — отвърна Джейн, което ги накара отново да избухнат в смях.

Хората от другите маси отново ги зазяпаха, опитвайки се да чуят кое е толкова смешно. Сервитьорът се отдалечи.

Марси се наведе над масата.

— И докато съм на това, искам моят перфектен мъж да има двадесет и пет сантиметров!

— О, майко мила! — Ти Джей се престори, че припада, докато си вееше. — Какво не бих могла да направя с двадесет и пет сантиметра... или по-скоро какво бих могла да направя с тях!

Джейн се засмя толкова силно, че се наложи да покрие лицето си с ръце. Беше ѝ трудно да снижи гласът си и думите ѝ трепереха с нотка на веселие.

— Хайде де! Всичко над двадесет сантиметра е единствено за демонстрация. Там е, но не можеш да го използваш. Може да изглежда добре в съблекалнята, но нека гледаме реално на нещата... тези допълнителни пет сантиметра са неизползваеми.

— Неизползваеми — ахна Луна, докато се държеше за стомаха и се смееше гръмогласно. — Ура за неизползваемите!

— О, боже! — Марси избърса очите си, докато бързо задраскваше. — Дойдохме си на думата. Какво още притежава перфектният мъж?

Ти Джей немощно махна с ръка.

— Мен — предложи тя през смях. — Може да има мен.

— Ако не те сгазим по пътя — каза Джейн и вдигна чашата си. Останалите три я последваха и се чукнаха със силно звънтене. — За перфектния мъж, където ѝ да е той!

3

Събота сутрин настъпи слънчева и ранна... твърде слънчева, и твърде дяволски рано. Бубу събуди Джейн в шест сутринта, като замяука в ухото ѝ.

— Махай се — измърмори тя, дърпайки възглавницата над главата си.

Бубу измяука отново и заудря възглавницата. Младата жена разбра съобщението: или тя щеше да стане, или той щеше да извади ноктите си. Джейн бутна възглавницата настрана и седна, гледайки го свирепо.

— Ти си същинско зло, знаеш ли? Не можа да направиш това вчера сутрин, нали? Не, трябваше да изчакаш до почивния ми ден, когато не трябва да ставам рано.

Бубу не изглеждаше впечатлен от възмущението ѝ, което беше нещо характерно за котките, дори мърлявите бяха убедени в своето вродено превъзходство. Тя го почеса зад ушите и ниско мъркане премина през цялото му тяло. Жълтите му очи се затвориха от блаженство.

— Само почакай — каза му. — Ще те накарам да се прирастиш към почесването и после ще спра да го правя. Няма да получиш нищо, приятелче.

Бубу скочи от леглото и се запъти към отворената врата на спалнята, спирайки да погледне назад, сякаш за да е сигурен, че тя става. Джейн се прозя и отхвърли завивките. Поне не беше обезпокоена от шумната кола на съседа си през нощта, освен това беше дръпнала щорите, за да се предпази от сутрешното слънце, така че беше спала дълбоко, докато Бубу не я събуди. Повдигна щорите и надникна зад прозрачните пердета към алеята, простираща се покрай нейната. Очуканият кафяв понтиак беше там. Това означаваше, че или е била изтощена и е спала като труп, или той си е взел нов заглушител. Реши, че изтощението и мъртвешкият сън са по-вероятни, отколкото мъжът да си купи нов заглушител.

Бубу очевидно реши, че тя пилее време, тъй като измяука предупредително. С въздишка Джейн отметна косата от лицето си и се запрепва към кухнята... запрепва беше точната дума, защото Бубу ѝ помагаше, като се извиваше покрай глезените ѝ, докато тя ходеше. Джейн отчаяно се нуждаеше от кафе, но от опит знаеше, че Бубу няма да я остави на мира, докато не се нахрани. Отвори консерва с храна, изсипа я в чинийката му и я остави на пода. Докато той беше зает, сложи кафето да завира и се запъти към душа.

Смъквайки тениската и гащичките, които използваше за спане през лятото (през зимата добавяше чорапи към ансамбъла), пристъпи под топлата струя на душа и я остави да я събуди. Някои хора бяха чучулиги; други бяха бухали; Джейн не беше нито едното. Не функционираше добре, преди да вземе душ и да изпие чаша кафе, и обичаше да е в леглото поне до 10 часа. Бубу преобръщаше естественият ход на нещата, като настояваше да бъде нахранен преди всичко останало. Как можа майка ѝ да ѝ го причини?

— Само четири седмици и шест дни — измърмори на себе си.

Кой би си помислил, че котка, която обикновено е толкова любяща, ще се превърне в такъв тиранин, когато не е в обичайното си обкръжение.

След продължителен душ и две чаши кафе, мозъчните ѝ клетки направиха връзка и започна да си припомня всички неща, които трябваше да свърши. Да купи на кретена от съседната къща нов контейнер за боклук — отбелязано. Да напазарува — отбелязано. Да изпере — отбелязано. Да окоси тревата — отбелязано. Чувстваше се леко развълнувана за последното. Имаше трева за подкастриране, нейна собствена трева! Беше живяла в апартаменти, след като бе напуснала родния си дом, нито един от които нямаше градина. Обикновено имаха миниатюрни парчета тревна площ между тротоара и сградата, но поддръжката винаги имаше грижата за тях. Дявол да го... да му се не види, те бяха толкова малки, че работата можеше да се свърши с ножици.

Но новият ѝ дом имаше своя собствена моравя. В очакване на този момент беше инвестирала в чисто нова косачка, самоходна, модерна и гарантирано щеше да накара брат ѝ Дейвид да позелене от завист. Щеше да му се наложи да си купи тракторна косачка, за да я задмине, но след като моравата му не беше по-голяма от нейната, това

щеше да е скъп залък за егото му. А и Джейн предполагаше, че жена му, Валъри, щеше да се намеси, преди да е направил нещо толкова глупаво.

Днес щеше да извърши първото си подкосяване на тревата. Нямахше търпение да почувства силата на това червено чудовище под ръцете си, докато обезглавяваше всичките тези стръкове трева. Винаги е била пристрастена към червени машинарии.

Първо по-важните неща. Трябваше да прескочи до „Уол Март“ и да купи нов контейнер за боклук на кретена. Обещанието си беше обещание, а Джейн винаги се стремеше да спазва своите.

След една купичка зърнена закуска, облече чифт джинси и тениска, напъха краката си в сандали и излезе.

Кой да предположи, че метален контейнер за боклук може да бъде толкова труден за намиране?

„Уол Март“ имаха само пластмасови на склад. Купи един за себе си, но чувстваше, че не е редно да сменя вида на кофата на съседа си.

Оттам отиде до магазин за консумативи за дома и градината, но отново удари на камък. Ако беше купила предишния си контейнер, щеше да знае къде да намери друг, но старият беше подарък за новия дом от майка ѝ... такава беше мама, кралицата на практичните подаръци.

Докато най-накрая успее да намери голям метален контейнер за боклук в железарията — ами да! — беше станало девет часа и температурите вече бяха на границата между топлото и нетърпимото. Ако не окосеше скоро тревата, щеше да ѝ се наложи да изчака до залез-слънце, за да се смекчи жегата. След като реши, че пазаруването може да почака, наблъска контейнера върху тясната си задна седалка и пое на юг по Ван Дайк, докато не стигна Тен Майл Роуд и сви надясно. Малко по-късно зави по своята улица и се усмихна на спретнатите стари къщи, сгушени под хвърлящите сянка дървета.

Пред няколко от къщите, на моравите, имаше триколки и велосипеди. В старите квартали, подобни на този, се наблюдаваше наплив от млади двойки, които бяха открили разумните цени на старите къщи. Вместо да се разпаднат, къщите биваха пребоядисани и ремонтирани; през следващите няколко години цените на недвижимото

имущество щяха да се повишат отново, но точно в момента районът беше идеален за хора, които просто започваха на чисто.

Когато Джейн излезе от колата, съседката от другата страна на къщата ѝ се приближи до високата до кръста бяла ограда, разделяща имотите.

— Добро утро! — извика госпожа Кулавич.

— Добро утро — отвърна Джейн.

Беше срещнала приятната възрастна двойка в деня, в който се беше преместила, на следващия ден госпожа Кулавич ѝ беше донесла тенджерата с хубаво, гъсто задушено, с ароматни, домашно направени кифлички. Само ако кретенът от другата страна можеше да е като семейство Кулавич, Джейн щеше да е на седмото небе, макар че не можеше дори да си го представи да ѝ носи домашно направени кифлички. Тя се приближи до оградата за малко бърбрене по съседски.

— Какъв хубав ден, нали? — Благодарни на Бог за времето, защото без него светът щеше да се чуди за какво да разговаря.

— Ох, майчице, ще бъде ужасно горещ ден. — Госпожа Кулавич ѝ се усмихна широко и размаха лопатката в облечената си в ръкавица ръка. — Трябва да свърша градинската си работа, преди да е станало прекалено горещо.

— Имах същата идея за косенето на моравата тази сутрин. — И останалите бяха на същото мнение, забеляза Джейн. Сега, след като се заслуша, успя да чуе бученето на косачка през три къщи от тази на госпожа Кулавич и още една от другата страна на улицата.

— Умно момиче. Внимавай да не стане много горещо. Моят Джордж винаги мокри една кърпа и я слага отзад на врата си, когато коси, макар че внуците ни му помагат с тази работа и не я върши толкова често, колкото преди — намигна по-възрастната жена. — Мисля, че сега пали старата косачка само защото е в настроение за някое мъжко занимание.

Джейн се усмихна и започна да се извинява, но се сети за нещо и отново се обърна към старата дама.

— Госпожо Кулавич, познавате ли мъжа, който живее от другата страна на къщата ми? — А ако кретенът я беше излъгал? Ами ако не беше наистина ченге? Можеше много лесно да си го представи как се смее за нейна сметка, докато тя стъпва на пръсти наоколо и се опитва да е мила с него.

— Сам? Да, познавам го откакто се помни. Знаеш ли, баба му и дядо му живееха тук. Прекрасни хора. Толкова се зарадвах, когато Сам се премести тук, след като баба му най-накрая се спомина миналата година. Чувствам се в много по-голяма безопасност, след като има полицаи, който живее наблизко, не мислиш ли?

Е, това разби теорията ѝ на пух и прах, но Джейн успя да се усмихне.

— Да, разбира се. — Понечи да спомене нещо за странните часове, в които се прибираше мъжът, но видя блясъка в светлосините очи на госпожа Кулавич и преглътна думите си. Последното, от което се нуждаеше, бе по-възрастните ѝ съседи да си помислят, че тя има някакъв интерес към кретена и може би да му кажат, щом госпожа Кулавич очевидно беше в толкова добри отношения с него. Погрижи се за това, като добави: — Мислех си, че може би е наркодилър или нещо такова.

Възрастната жена изглеждаше шокирана.

— Сам? Наркодилър? О, боже! Не, той никога не би направил нещо подобно.

— Какво облекчение. — Джейн се усмихна отново. — Предполагам, че е по-добре да започна да кося, преди да е станало много по-горещо.

— Гледай да пиеш повечко вода — извика след нея госпожа Кулавич.

— Обещавам.

Ех, да му се не види, помисли си Джейн, докато се бореше да извади контейнера за боклук от задната седалка. Кретенът беше ченге, не беше излъгал. Отиде си мечтата ѝ да види как го отвеждат с белезници. Остави контейнера до задната му врата, после извади пластмасовия от багажника, който беше купила за себе си. Ако не беше пластмасов, никога нямаше да успее да го напъха там, но пластмасата се огъваше. Когато отвори багажника, той отскочи към нея като жив. Сложи го зад малкия навес на кухнята, така почти не се виждаше откъм улицата, после влезе вътре и бързо се преоблече в къси панталонки и потник с презрамка през врата. С това се обличаха дамите от предградията, когато косяха моравите си, нали? Тогава си спомни за възрастните си съседи и се преоблече в тениска — не искаше да докара на някой стар джентълмен сърдечен удар.

Почувства тръпка на нетърпение, докато отключваше катинара на гаражните врати, влизаше вътре непохватно и се протягаше за ключа на осветлението, който включи самотната крушка на тавана. Гордостта и радостта на баща ѝ беше там, напълно покрита от платнище, направено по поръчка, така че боята да не може да се надраска. По дяволите, искаше ѝ се да я беше оставил при Дейвид. Колата не беше толкова проблемна като Бубу, но тя се притесняваше много повече за нея.

Решаващият фактор да я остави в нейната къща, помисли си тя, беше, че гаражът ѝ все още имаше старомодни двойни врати, а не модерна гаражна врата, която се отваря нагоре. Баща ѝ се притесняваше, че колата може да се види от улицата. Джейн можеше да влезе в гаража си, без да отваря вратата с повече от тридесет сантиметра, необходими ѝ да се пъхне вътре, докато всичко в двойния гараж на Дейвид се виждаше всеки път, когато отвореше вратата. При първия удобен случай щеше да сложи автоматична врата.

Джейн беше покрила новата си косачка с чаршаф, за да не се праши. Отметна го и прокара ръка по хладния метал. Може би не нейният немодерен гараж беше решаващ фактор, за да оставят колата на грижите ѝ, а защото бе единственото дете на баща си, което споделяше ентузиазма му за коли. Тя бе тази, която висеше пред бронята на семейния седан, втречена в мистериозните механични части, докато баща ѝ сменяше маслото и свещите. По времето, когато стана на десет, вече му помагаше. А когато навърши дванадесет, беше поела постоянните задължения. За кратко обмисляше да стане автомобилен машинен инженер, но обучението отнемаше години, а тя не беше наистина толкова амбициозна. Всичко, което искаше, бе работа, която да се заплаща добре и която да не мрази, а и беше също толкова добра с цифрите, колкото с моторите. Наслаждаваше се на колите; не искаше да ги превръща в работа. Прекара косачката си покрай колата на баща си, като внимаваше да не я докосне. Платнището я покриваше до земята, но не искаше да поема никакви рискове, когато се отнасяше до колата. Отваряйки едната от гаражните врати достатъчно, за да изкара косачката, тя извади новото си бебче на слънчева светлина. Червената боя блестеше, хромираните дръжки лъщяха. О, беше красива! В последната минута си спомни нещо относно ритуала по косене и премести колата си на улицата. Трябваше

да се внимава за случайно изстреляни камъни, които можеха да счупят прозорец или да одраскат боята. Тя погледна към колата на кретена и сви рамене; можеше и да забележи отпечатыци от лапите на Бубу, но никога нямаше да забележи поредната вдлъбнатина върху това нещо.

С щастлива усмивка, Джейн запали малкия двигател.

Характерно за косенето на тревата, откри тя, бе, че човек мигновено придобива чувството на постижение. Можеш да видиш къде точно си бил и какво си свършил. Баща ѝ и Дейвид винаги бяха поемали това задължение, докато тя растеше, за нейно облекчение, защото да коси ливадата, изглеждаше скучно. Чак когато порасна, осъзна обаянието да има собствена трева и сега чувстваше, че най-накрая, на възраст тридесет години, беше узряла. Имаше своя къща и косеше собствена ливада. Страхотно.

Нещо я потупа по рамото.

Изпищя и изтърва дръжките на косачката, скочи на една страна и се завъртя с лице към нападателя. Косачката спря насред движението.

Кретенът стоеше там, с кървясали очи, озъбен и с мръсни дрехи: обичайният му външен вид. Той се пресегна и завъртя ключа на косачката на изключена позиция, изпълнителният малък двигател изръмжа и спря. Тишина.

За половин секунда.

— Защо, по дяволите, направи това? — извика тя, лицето ѝ почервения от гняв, докато пристъпваше по-близо, несъзнателно свивайки дясната си ръка в юмрук.

— Мислех, че се опитваш да не ругаеш — присмя се той.

— Ти можеш да накараш и светец да ругае!

— Това те отпуска, нали?

— Дяволски си прав!

Той погледна дясната ѝ ръка.

— Мислиш ли да използваш това или ще бъдеш разумна?

— Какво...? — Тя погледна надолу и видя ръката си наполовина вдигната, юмрукът ѝ вече изтеглен назад. С голямо усилие изпъна пръстите си. Те незабавно отново застанаха в позиция за битка. Джейн наистина, ама наистина искаше да го удари и се ядосваше все повече, защото не можеше. — Разумна? — извика тя, пристъпвайки още по-близо. — Искаш да съм разумна? Ти си този, който ми изкара акъла и изключи косачката ми!

— Опитвам се да спя — отвърна той, изговаряйки думите с очевидна пауза между всяка. — Твърде много ли е да искам малко съобразителност?

Джейн зяпна към него.

— Реагираш все едно съм започнала да кося от зори. Почти десет часа е! И не съм единствената, която извършва голямото престъпление да подрязва тревата си. Слушай — заповяда тя, докато безмълвното бумтене на съседските косачки бръмчеше нагоре и надолу по улицата.

— Те не косят точно под прозореца на спалнята ми!

— Тогава си лягай в прилично време. Не е моя вината, че стоиш буден през почти цялата нощ!

Лицето му стана червено като нейното.

— Аз съм от специалните части! Ненормалните часове са част от работата. Спя, когато мога, което, след като ти се премести тук, не се случва дяволски често!

Тя вдигна ръце.

— Добре! Страхотно! Ще довърша работата довечера, когато захладнее. — Джейн направи движение все едно го гони. — Просто се дотътри обратно в леглото. Аз ще вляза вътре и ще седя през следващите единадесет часа. Или това също ще попречи на почивката ти за разкрасяване? — попита сладко младата жена.

— Не, освен ако нямаш фишеци в задника — рязко каза той и се запъти обратно към къщата си.

Вероятно имаше закон срещу хвърлянето на камъни по къщата на някого, помисли си Джейн. Ядосана, закара косачката си обратно в гаража, грижливо заключи вратата, после премеси колата от бордюра. Искаше да му покаже какво може с няколко фишека и със сигурност нямаше да седи на тях.

Влезе в къщата и погледна към Бубу, който я игнорира, докато миеше лапички.

— Специалните части — изръмжа тя. — Не съм неразумна. Просто трябваше да обясни със спокоен тон и с удоволствие щях да изключа косачката до по-късно. Но, хей, той предпочете да се направи на задник.

Бубу погледна към нея.

— Задник не е ругатня — отбранително каза тя. — Освен това, не е моя вината. Ще ти споделя тайна за съседа ни, Бубу: *Той не е*

перфектният мъж.

4

Джейн успя да преживее уикенда без друг сблъсък със съседа си кретен и беше на работа петнадесет минути по-рано в опит да компенсира закъснението си от петъка, макар тогава да беше работила заради него след края на работното време. Когато спря на бариерата, пазачът се наведе и погледна вайпъра с неодобрение.

— Кога ще се отървеш от този боклук и ще си купиш шевролет?

Чуваше това почти всеки ден. Така се получаваше, когато работиш в района на Детройт, за някои дори далечно свързан с автомобилната индустрия. Нужно бе да покажеш лоялност към марката или който и да е от голямата тройка^[1], осигуряващ ти директно или не работа.

— Когато мога да си го позволя — отговори тя, както винаги. Без значение, че вайпърът ѝ струва цяло състояние, макар да беше използван и да имаше навъртени над осемдесет хиляди километра, когато го купи. — Току-що си купих къща, нали разбираш. Ако татко не ми го беше дал, нямаше да го карам.

Последното беше пълна лъжа, но вършеше работа да разкара хората от главата ѝ за известно време. Благодарни на Бог, че никой тук не познаваше баща ѝ, иначе щяха да са наясно, че той е изцяло насочен към Форд. Беше обиден, когато тя си купи вайпъра и никога не пропускате да направи пренебрежителни забележки за него.

— Е, ами, че баща ти е трябвало да е по-наясно.

— Той не разбира нищо от коли. — Джейн се напрегна в очакване светкавица да я просне мъртва заради опашатата лъжа.

Паркира вайпъра в един от вътрешните ъгли на паркинга, където беше малко вероятно да я ударят. Хората в „Хемърстед“ се шегуваха, че колата беше отбягвана. Трябваше да признае, че мястото е неудобно, особено когато времето беше лошо, но бе по-добре да се намокри, отколкото да позволи вайпъра да пострада. Само шофирането по шосе 1–696 до работа можеше да накара косите ѝ да побелеят.

„Хемърстед“ се помещаваше в четириетажна сграда от червени тухли със сив аркообразен портал и шест извити стъпала, водещи до впечатляващи двойни врати. Този вход обаче се ползваше изцяло от посетители. Всички служители влизаха през страничната металната врата с електронна ключалка в тесен, отвратително зелен коридор, в който се намираха офисите на поддръжката и електротехниците, и тъмна, влажна стая с табела „Склад“. Какво беше складирано там, Джейн не искаше да знае.

А в края на отвратително зеления коридор имаше три стъпала, които водеха до друга метална врата. А тя към фойе, постлано със сив килим, което беше по протежение на цялата сграда, от началото до края, и от което офиси и други коридори се разклоняваха като вени. Долните два етажа бяха запазени за компютърните откачалки, тези странни и непочтителни същества, които говореха на чужд език за байтове и USB портове. Достъпът до тези етажи беше ограничен; първо трябваше да имаш служебна карта, за да влезеш в отвратително зеления коридор, после друга, за да влезеш в някой от офисите или стаите. Имаше два асансьора, а в далечния край на сградата, за по-енергичните, бяха стълбите.

Когато влезе във фойето, постлано със сив килим, голяма ръчно надписана табела привлече вниманието ѝ. Беше сложена точно над копчетата за асансьора. Със зелен и лилав молив и очертано с черен маркер, за да изпъкне, беше написана нова директива на компанията: *Влиза в сила веднага, всички служители ще бъдат задължени да вземат комбинация от гинко и виагра, за да могат да помнят какво, по дяволите, правят.*

Джейн започна да се смее. Откачалките бяха в добра форма днес. По природа те се бунтуваха срещу властта и структурата, такива табели бяха всекидневие, поне докато някой от ръководството не слезеше и не ги свалеше. Представи си редица очи, прилепени към мънички процепи по целия коридор, докато виновниците се наслаждаваха на чуждите реакции от последната си атака върху достойнството на компанията. Вратата зад нея се отвори и Джейн се обърна, за да види кой е следващият пристигнал. Едва се въздържа да не сбърчи нос.

Лия Стрийт работеше в човешки ресурси и можеше да се приеме, че не вижда хумор в нищо. Беше висока жена, чиято амбиция

беше да се издигне до ръководството, макар да изглеждаше сякаш не знае как да го постигне. Носеше по-скоро момичешки дрехи, отколкото по-подходящи за бизнеса костюми, които щяха да допълват стройната ѝ фигура. Беше привлекателна жена с бухнала руса коса и хубава кожа, но нямаше никакъв усет за мода. Най-хубавата ѝ черта бяха ръцете ѝ, тънки и елегантни, които винаги поддържаха с хубав маникюр.

Точно както се очакваше, Лия ахна, когато прочете табелата и започна да се изчервява.

— Това е безобразно — рязко каза тя и се протегна, за да я махне.

— Ако я докоснеш, отпечатъците ти ще бъдат върху нея — каза Джейн с безизразно лице.

Лия замръзна, ръката ѝ беше само на милиметри от хартията.

— Не може да се каже колко хора са го видели вече — продължи Джейн, докато натискаше копчето за нагоре. — Някой от ръководството сигурно е чул за това и ще разследва, дори ако табелата вече я няма. Освен ако не планираш да я изядеш — което аз не бих направила, бацилите върху това сигурно са трилиони — как планираш да се отървеш от нея, без да те видят?

Лия погледна Джейн с неприязън.

— Вероятно си мислиш, че този отвратителен боклук е смешен.

— В интерес на истината, да.

— Не бих се изненадала, ако ти собственоръчно си го сложила.

— Може би трябва да ме издадеш — предложи Джейн, когато вратите на асансьора се отвориха и тя влезе вътре. — Пробвай да се обадиш на 1-800-на-кой-му-пука.

Вратите на асансьора се затвориха, оставяйки Лия да стои отвън и да я гледа гневно. Това беше най-хапливата размяна на реплики, която някога са имали, макар Лия да не беше известна със способността си да се справя с останалите. Как изобщо беше започнала работа в човешки ресурси беше непонятно за Джейн. През повечето време просто съжаляваше жената.

Днес не беше от тези дни.

Понеделниците винаги бяха най-заетите дни в отдел „Работна заплата“, защото тогава пристигаха картите за отчитане на работното време от предишната седмица. Във фирмата все още го правеха по старомодния начин, с перфокарти, по които се отчиташе времето. Това

изискваше много бумащина, но до момента системата за заплати не беше спирана заради софтуерен проблем или разваляне на твърдия диск. Може би точно заради това „Хемърстед“ не бяха обновили системата: заплатите, подобно на пощата, трябваше винаги да бъдат получавани. В десет часа вече беше готова за почивка. Всеки етаж имаше стая за почивки, с обичайния избор от автомати за закуски, евтини маси и метални столове, хладилник, кафемашина и микровълнова. Няколко жени и един мъж се бяха скупчили около една маса, когато Джейн влезе, като жените се заливаха от смях, а мъжът изглеждаше възмутен. Джейн си сипа така необходимата чаша кафе.

— Какво става? — попита тя.

— Специално издание на бюлетина — отговори една от жените, Доминика Флорес. Очите ѝ бяха влажни от смях. — Това нещо ще остане в историята.

— Не виждам кое е толкова смешно — намръщено отвърна мъжът.

— Няма и да разбереш — подсмихна се жената. Тя подаде хартията на Джейн. — Хвърли един поглед.

Фирменият бюлетин не беше официално проконтролиран, не и колкото би предположил човек. Началото му се водеше от първите два етажа; дай на всичките онези фантазори достъп до програми за публикуване и няма как да го избегнеш. Появяваше се на неравни интервали и обикновено все се намираше нещо в него, което да накара ръководството да опита да изझे всички копия.

Джейн отпи още една глътка кафе, докато вземаше парчето хартия. Приятелчетата всъщност бяха свършили доста професионална работа, макар че с оборудването и софтуерът на тяхно разположение щеше да бъде срамота да не го направят. Бюлетинът беше кръстен Хемърхед^[2] и логото му беше страшно изглеждаща акула. Не беше риба-чук, но нямаше значение. Статиите бяха разположени в колони, имаше хубави графики и сравнително талантлив карикатурист, който подписваше работите си с „Мако“ и обикновено се закачаше с някои страни на корпоративния живот.

Днес заглавието беше с големи подчертани букви: **ОТГОВАРЯТЕ ЛИ НА РАЗМЕРА?**

По-надолу беше написано: *Какво наистина искат жените, с шивашки сантиметър навит като кобра, която е готова да нападне.*

Забравете, момчета, започваше статията. Повечето от нас нямат никакви изгледи за успех. Години наред ни е казвано, че не е важно какво имаме, а как да го използваме, но сега знаем истината. Нашата група експерти от четири жени, приятелки, които работят тук в „Хемърстед“, представиха списък с изискванията си за перфектния мъж.

О-оу. Джейн почти изстена, но успя да преглътне звука и не показва нищо друго, освен интерес. По дяволите, какво беше направила Марси с листа, върху който беше записвала? И четирите щяха да бъдат незаслужено подигравани и това беше от нещата, които ти се лепват за постоянно. Просто можеше да си представи по дузина шивашки сантиметри да се появяват на бюрото ѝ всяка сутрин.

Бързо плъзна поглед надолу по статията. Благодаря ти, Боже; никое от имената им не беше споменато. Бяха изброени като А, Б, В и Г. Все още имаше намерение да извие врата на Марси, но сега нямаше да я завързва, разпъва и осакатява.

Целият списък беше публикуван, започвайки с „верен“ като първа точка. Не беше толкова зле, докато не се стигнеше до номер осем, „страхотен в леглото“, но след това се влошаваше бързо. Номер девет беше изискването на Марси за 25 см, допълнено с всичките придружаващи коментари, включително нейният собствен за излишните последни 5 см.

Номер десет се занимаваше с това, колко дълго трябваше да издържа в леглото перфектният мъж.

Определено по-дълго от телевизионна реклама беше заслуга на Ти Джей — госпожица Г — едно по-скоро язвително обвинение. Бяха се спрели на половин час за оптималната продължителност на любене, без да се брои предварителната игра.

Защо не? Госпожа В — това беше Джейн — беше цитирана да казва. *Това е фантазия, нали? А фантазията трябва да бъде точно такава, каквато я искаш. Моят перфектен мъж може да ми даде тридесет минути в тласъци, освен ако човек не се е отдал на бърза забивка, в такъв случай тридесет минути по-скоро ще са в разрез с целта на заниманието.*

Жените виеха от смях, така че Джейн прецени, че на лицето ѝ трябва да има някакво изражение. Надяваше се само да изглежда като учудване, а не като ужас. Мъжът — тя мислеше, че името му е Гари

или Крейг, нещо такова — ставаше все по-червен с всяка изминала минута.

— Няма да мислите, че е толкова смешно, ако група мъже кажат, че идеалът им за жена трябва да има големи гърди — рязко каза той, ставайки на крака.

— О, я се откажи — рече Доминика, все още засмяна.

— Все едно мъжете не тичат след големи гърди откакто още са ходили прегърбени до земята. Приятно е да видим малко разплата.

О, страхотно! Битка между половете. Джейн направо можеше да си представи разговорите, които се носеха из сградата. Насили да се усмихне, докато подаваше обратно бюлетина.

— Предполагам, че ще слушаме за това известно време.

— Шегуваш ли се? — попита ухилената Доминика.

— Мисля да сложа в рамка моето копие и да го окача така, че да бъде първото нещо, което съпругът ми ще вижда сутрин, когато се събуди и последно, когато си ляга!

Веднага след като Джейн се върна в офиса си, набра вътрешния телефон на Марси.

— Познай какво видях току-що в бюлетина — изръмжа тя, придържайки гласа си тих.

— О, по дяволите — изстена високо Марси. — Колко е зле? Още не съм видяла копие.

— От това, което прочетох, е почти дословно. Проклятие, Марси, как можа?

— Това са двадесет и пет цента — автоматично отговори Марси. — И беше инцидент. Не искам да говоря твърде много тук в офиса, но ако искаш да се срещнем за обяд, ще ти разкажа какво се случи.

— Добре. В дванадесет в „Рейлроуд пица“. Ще кажа на Ти Джей и Луна, те вероятно също ще искат да присъстват.

— Звучи като събиране за линчуване — печално отбеляза Марси.

— Би могло — каза Джейн и затвори.

„Рейлроуд пица“ беше на около 800 метра от „Хемърстед“, което го правеше популярно място сред служителите. Бизнесът им с храна за вкъщи процъфтяваше, но също така имаха половин дузина сепарета и още толкова маси. Джейн зае задното сепаре, където щяха да имат най-голямо уединение. В рамките на няколко минути останалите три

пристигнаха и се настаниха, Ти Джей до Джейн, а Марси и Луна срещу тях.

— Боже, съжалявам — каза Марси.

Изглеждаше ужасно.

— Не мога да повярвам, че си показала списъка на някого! — Ти Джей беше ужасена. — Ако Гейлън някога разбере...

— Не разбирам защо сте толкова разстроени — озадачено каза Луна. — Имам предвид, да, ще е малко смущаващо, ако хората разберат, че ние сме тези, които са направили списъка, но наистина е един вид забавно.

— Дали ще мислиш, че е забавно, ако след шест месеца мъжете все още идват при теб, за да ти предложат да ти покажат, че отговарят на размера? — попита Джейн.

— Гейлън изобщо няма да си помисли, че е забавно — каза Ти Джей, поклащайки глава. — Ще ме убие.

— Да — мрачно каза Марси. — Брик не е човек, когото ще наречете чувствителен, но ще се вбеси, задето съм заявила, че искам двадесет и пет сантиметров. — Тя се усмихна едва-едва. — Предполагам, може да се каже, че неговият е къс.

— Как се случи това? — попита Ти Джей, заравяйки лице в ръцете си.

— Отидох да пазарувам в събота и попаднах на Дона някоя си, нали знаете, онази от първия етаж, която прилича на Елвира — каза Марси. — Заприказвахме се, отидохме на късен обяд и изпихме няколко бири. Показах ѝ списъка, добре се посмяхме и тя поиска копие. Не видях причина да кажа не. След няколко бири, не виждах причина за отказ на много неща. Зададе ми няколко въпроса и някак си се навих да напиша всичко, което бяхме коментирали.

Марси имаше почти фотографска памет. За нещастие, изглежда няколко бири не бяха засегнали паметта, а само преценката ѝ.

— Поне не си ѝ дала имената ни — каза Ти Джей.

— Тя знае кои сме — изтъкна Джейн. — Марси има списъка, така че всеки идиот ще реши, че тя е една от четирите приятелки. Сети се нататък.

Ти Джей отново покри с ръце лицето си.

— Мъртва съм. Или разведена.

— Не мисля, че ще се случи нещо — утешително каза Луна. — Ако Дона имаше намерение да се раздрънка за нас, вече щеше да е казала на приятелчетата си от първия етаж. В безопасност сме. Гейлн никога няма да научи.

[1] Форд, Дженеръл Мотърс и Крайслер често се споменават като Голямата тройка или по-често се наричат „Детройтската тройка“. Те са най-големите производители на автомобили в САЩ и Канада. — Б.пр.

↑

[2] Игра на думи: името на фирмата е Hammer-stead, което е близко до звучене с Hammerhead, което означава риба-чук (вид акула). — Б.пр. ↑

5

Джейн беше на тръни през остатъка от деня, в очакване на неизбежното. Не можеше да си представи колко нервна се чувства Ти Джей, защото ако всичко излезеше наяве и Гейлът разбереше, щеше да ѝ натяква до края на живота ѝ. В крайна сметка, Ти Джей беше тази, която има най-много за губене. Марси имаше връзка, но поне не беше омъжена за Брик. Отношенията на Луна с Шамал Кинг в най-добрия случай бяха непостоянни, постоянно се събираха и разделяха, без обвързване.

От четирите, Джейн щеше да има най-малко проблеми, ако самоличността им се разкриеше. Не бе обвързана, беше се отказала от мъжете и не отговаряше пред никой друг, освен пред себе си. Щеше да ѝ се наложи да изтърпи закачките, но дотам.

След като анализира ситуацията и стигна до това заключение, спря да се притеснява толкова много. И какво, ако някой палячо в офиса реши да покаже остроумие? Можеше да отстоява позицията си срещу всеки глупак.

Приповдигнатото ѝ настроение продължи до момента, в който се прибра и видя, че Бубу, в опит да я впечатли колко е разстроен, че трябва да стои в чужда къща, напълно беше разкъсал една от възглавниците на дивана ѝ. Купчинки от пълнежа бяха разпръснати из цялата всекидневна. Джейн затвори очи и преброи до десет, после до двадесет. Нямаше смисъл да се ядосва на котарака; той вероятно нямаше да разбере и дори тогава нямаше да го е грижа. Животното беше също толкова жертва на обстоятелствата, колкото и тя. Бубу изсъска, когато се протегна за него. Обикновено го оставяше сам, когато правеше така, но за момент ѝ дожаля и въпреки това го вдигна и зарови пръсти в козината му, галейки гъвкавите мускули на гърба му.

— Горкото котенце — изгука тя. — Не знаеш какво става, нали?

Бубу се озъби, след което развали ефекта, като изви гръб с буботещо мъркане.

— Само още четири седмици и пет дни. Това са тридесет и три дни. Можеш да издържиш с мен толкова дълго, нали?

Не изглеждаше да е съгласен, но не го беше грижа, докато тя продължаваше да гали гърба му. Занесе го в кухнята и му даде храна, след което го остави на пода да се бори с мъхеста играчка мишка. Добре. Котката беше съсипала къщата ѝ. Можеше да се справи. Майка ѝ щеше да е ужасена от щетите и да плати за тях, разбира се, така че Джейн общо взето изпитваше само леко неудобство. Впечатли се от собствената си великодушие.

Взе си чаша вода и докато стоеше изправена до кухненската мивка забеляза, че съседът ѝ се прибира у дома. При вида на кафявия понтиак можеше да почувства как чувството за зрялост започва да се оттича в канала. Но колата беше тиха, така че очевидно беше сменил шумозаглушителя. Щом той се стараеше, то и тя можеше да го направи. Умствено постави запушалката на канала.

Джейн наблюдаваше през прозореца, докато мъжът излиза от колата и отключва кухненската врата, която гледаше към нейната. Беше облечен с панталон и риза, разхлабена вратовръзка на врата и сако, праметнато през рамо. Изглеждаше изморен и когато се обърна, за да влезе в къщата, тя видя голям черен пистолет в кобур на колана му. Това беше първият път, в който го виждаше да носи нещо различно от стари, мръсни дрехи и се почувства малко объркана, сякаш центърът на света се беше изместил. Да знае, че е ченге и да го вижда като такава, бяха две различни неща. Фактът, че носеше обикновени дрехи вместо униформа, означаваше, че не е патрулиращ полицаи, а поне детектив. Все още оставаше кретен, но кретен с тежки отговорности, така че може би трябваше да бъде по-разбрана. Нямахме начин да знае кога спи той, освен ако не почука на вратата му и не го попита, което някак беше в разрез с цялата идея, щом не искаше да го притеснява, когато е заспал. Просто нямахме да коси моравата си, докато той си е вкъщи, точка. Това не означаваше, че няма да съдере дебелията му кожа, ако я притесняваше, защото така би било справедливо, но щеше да се опита да се спогоди с него. Все пак, щяха да са съседни години наред. Боже, тази мисъл беше депресираща.

Зрялото ѝ поведение и милосърдието ѝ по отношение на всичко изброено продължиха... о, около два часа.

В седем и половина Джейн се настани в голямото си кресло, за да погледа малко телевизия и да почете. Често правеше и двете едновременно, като считаше, че ако нещо наистина интересно се случеше на екрана, щеше да привлече вниманието ѝ. Чаша зелен чай нежно вдигаше пара до лакътя ѝ и тя си набавяше доза антиоксиданти от време на време с по някоя глътка.

Силен грохот наруши тишината в малкия ѝ квартал.

Джейн се изстреля от креслото си, напъхвайки крака в сандалите си, докато тичаше към предната врата. Познаваше този звук, беше го чувала стотици, хиляди пъти в детството си, когато баща ѝ я беше водил на тестови площадки, където беше наблюдавала как блъскат кола след кола.

Лампите над входните врати светнаха по цялата улица, вратите се отвориха и любопитни глави се подадоха навън като костенурки, надничачи от черупките си. Пет къщи по-надолу, осветена от крайъгълната уличната светлина, се намираще купчина смачкан метал.

Джейн затича надолу по улицата, като сърцето ѝ туптеше силно, а стомахът ѝ се беше свил, подготвяйки се за онова, което можеше да види и се опитваше да си припомни основните правила за първа помощ.

Още хора наизлизаха от къщите си, повечето по-възрастни — жените бяха облечени с домашни пантофи и безформени рокли или халати, а мъжете бяха по потници. Чуха се и няколко пронизващи, развълнувани детски писъка, думите на майките, които се опитваха да ги усмирят и на бащите, които предупреждаваха:

— Стойте настрана, стойте настрана, може да експлодира.

Понеже беше виждала доста катастрофи, Джейн знаеше, че експлозията е малко вероятна, но пожарът винаги беше възможен. Точно преди да достигне до колата на улицата, вратата откъм шофьорското място се отвори и войнствен млад мъж изскочи иззад волана.

— Какво, по дяволите! — извика той, докато гледаше смачканата предница на колата си.

Беше се блъснал в една от колите, паркирани край бордюра.

Млада жена изтича от къщата точно до тях, очите ѝ бяха широко отворени от ужас.

— О, боже мой, о, боже мой! Колата ми!

Войнственият млад мъж се нахвърли върху нея.

— Това твоята кола ли е, кучко? Какво, по дяволите, си си въобразявала, та си паркирала на улицата?

Беше пиян. Изпаренията удариха Джейн в носа и тя отстъпи крачка назад. Около себе си можеше да чуе как общото безпокойство на съседите ѝ се заменя с отвращение.

— Някой да доведе Сам — чу тя да мърмори един съсед.

— Аз ще отида. — Госпожа Кулавич тръгна обратно по улицата, придвижвайки се възможно най-бързо в хавлиените си пантофи.

„Да, къде беше той?“ — зачуди се Джейн. Всички, които живееха на улицата, бяха навън. Младата жена, чиято кола беше смачкана, плачеше, ръката ѝ беше на устата, докато гледаше останките. Зад нея, две малки деца, на около пет и седем години, стояха несигурно на тротоара.

— Проклетата кучка — изръмжа пияницата и се запъти към жената.

— Хей — един от старците се обади. — Внимавай какво говориш.

— Начукай си го, дядка. — Мъжът стигна до плачещата жена и стовари тежко длан върху рамото ѝ, завъртайки я.

Джейн тръгна напред, чиста ярост бушуваше в гърдите ѝ.

— Ей, приятелче — остро каза тя. — Остави я на мира.

— Да — намеси се треперещ глас на възрастен зад нея.

— Ти също си го начукай, кучко — каза той. — Тази тъпа кучка ми смачка колата.

— Ти си смачкал нейната кола. Пиян си и си налетял на паркирана кола.

Знаеше, че е загуба на усилия; не можеш да спориш с пиян. Проблемът беше, че мъжът бе достатъчно наквасен, за да е агресивен, но не достатъчно, за да се олюлява. Бутна младата жена и тя се запрепъва назад, закачи петата си на изпъкналите корени на едно от големите дървета, които очертаваха улицата и се просна на тротоара. Тя извика, децата ѝ изкрещяха и започнаха да плачат. Джейн се хвърли срещу него, връхлитайки го отстрани. Ударът го накара да се олюлее. Той се опита да възстанови равновесието си, но вместо това падна на задника си с крака във въздуха. С голямо усилие се изправи и с друго зловещо проклятие нападна Джейн.

Тя се извъртя на една страна и издаде крака си напред. Мъжът се препъна, но успя да се задържи прав. Този път, когато се обърна, брадичката му беше наведена надолу, забита в гърдите му, а в очите му се четеше жажда за убийство. О, по дяволите, беше загазила.

Джейн автоматично застана в боксова позиция с вдигнати ръце, обучена от многобройните битки с брат си. Отдавна не се бе боксирала и предположи, че е станала тромава, но може би щеше да нанесе няколко добри удара.

Тя чу развълнувани, разтревожени гласове около себе си, но бяха странно отдалечени, докато се фокусираше върху това да остане жива.

— Някой да се обади на 911.

— Сейди отиде да извика Сам. Той ще се погрижи.

— Вече се обадох на 911. — Това беше гласът на малко момиче.

Пияният я нападна и този път нямаше как да го избегне. Джейн падна под атаката му, като едновременно риташе, удряше с юмруци и се опитваше да блокира ударите му. Един от юмруците му я удари в гръдния кош и силата му я зашемети. Незабавно бяха заобиколени от съседите ѝ, няколко млади мъже се опитаха да отдръпнат пияницата от нея, по-старите помагаха, като го риташа с обутите си в пантофи крака. Джейн и пияницата се затъркаляха, а няколко от по-възрастните мъже бяха покосени и се стовариха върху тях.

Главата ѝ тупна на земята и случаен удар ожули бузата ѝ. Едната ѝ ръка беше заклещена под паднал съсед, но със свободната успя да сграбчи доста плът в областта на кръста на мъжа и я заусуква, стискайки колкото сила имаше. Той изрева като ранен воден бивол.

В същия момент внезапно се изпари, повдигнат от нея, сякаш тежеше не повече от възглавница. Замаяна, тя видя как бе тръшнат на земята до нея, лицето му бе натикано в прахта, докато ръцете му бяха извити зад гърба му и около китките му щракнаха белезници.

Тя се помъчи да седне и практически се намери нос в нос със съседа си, кретенът.

— Проклятие, трябваше да се досетя, че си ти — озъби се той. — Трябва да арестувам и двама ви по обвинения за пиянство и нарушаване на реда.

— Аз не съм пияна! — възмутено каза тя.

— Не, той е пиян, ти нарушаваш реда!

Несправедливостта от обвиненията му я накараха да се задави от гняв, което беше добре, защото думите, които напиреха в гърлото ѝ, вероятно наистина щяха да ѝ докарат арест. Около нея загрижени съпруги помагаша на възрастните си съпрузи да се изправят на крака, отрупваха ги с внимание и ги проверяваха за одрасквания или счупени кости. Никой не изглеждаше зле от скандала и тя реши, че вълнението ще продължи да кара сърцата им да препускат поне още няколко години. Част от жените се бяха скупчили около младата жена, която беше бутната, цъкаха и се суетяха. Тилът на жената кървеше, а децата ѝ все още плачеха. От съпричастност или може би защото се почувстваха изоставени, още няколко деца започнаха да ридаят. В далечината запищяха сирени, които се приближаваха с всяка секунда. Приведен до заловения пияница и държащ го долу с една ръка, Сам се оглеждаше наоколо невярващо.

— Исусе — измърмори той, поклащайки глава.

Възрастната жена от другия край на улицата, чиято сива коса беше навита на ролки, се наведе над Джейн.

— Добре ли си, скъпа? Това беше най-смелото нещо, което някога съм виждала! Трябваше да си тук, Сам. Когато онзи... хулиган бутна Ейми на земята, тази млада дама го събори по задник. Как ти е името, мила? — попита тя, обръщайки се към Джейн. — Аз съм Елинор Холънд, живея срещу теб от другата страна на улицата.

— Джейн — представи се тя и погледна свирепо съседа си. — Да, Сам, трябваше да си тук.

— Бях под душа — изръмжа той. После млъкна. — Добре ли си?

— Супер съм. — Тя се изправи на крака. Не знаеше дали е добре или не, но изглежда нямаше счупени кости и не беше замаяна, така че едва ли нараняванията ѝ бяха значителни.

Сам гледаше към голите ѝ крака.

— Коляното ти кърви.

Джейн погледна надолу и забеляза, че левият джоб на късите ѝ дънкови панталони е почти разпран. Кръв се процеждаше надолу до пиццала ѝ от драскотината на дясното ѝ коляно. Рязко дръпна, доразкъса джоба и притисна плата до коляното си.

— Само драскотина е.

Кавалерията, под формата на две патрулни коли и линейка, пристигна с включени светлини. Униформени полицаи започнаха да си

пробиват път през тълпата, докато съседите насочваха медиците към ранените. Половин час по-късно всичко беше приключило. Пътната помощ беше изтеглила двете потрошени коли, а униформените бяха отвели пияницата. Ранената млада жена, заедно с децата ѝ, бе закарана до спешното отделение, за да зашият раната на тила ѝ. Малките ожулвания бяха почистени и превързани, а възрастните воители бяха поведени към дома.

Джейн изчака, докато медиците си заминат, преди да отлепи огромната марлена превръзка от коляното си. Сега, когато вълнението беше отминало, се чувстваше изтощена; искаше единствено един горещ душ, бисквити с шоколадови парченца и легло. Прозя се и започна с мъка да се придвижва надолу по улицата към къщата си. Сам, кретенът, запристъпва до нея. Тя го погледна, после се фокусира право напред. Не ѝ харесваше израза на лицето му или начина, по който се беше надвесил над нея като мрачен облак. По дяволите, мъжът беше голям, около метър и деветдесет, и с рамене, които изглеждаха широки около метър.

— Винаги ли скачаш в опасни ситуации, преди да помислиш? — попита той разговорливо.

Джейн помисли върху въпроса.

— Да — отговори най-накрая.

— Предположих.

Тя спря по средата на улицата и се обърна с лице към него, ръцете ѝ бяха върху бедрата.

— Виж, какво трябваше да направя, просто да стоя, докато той я пребива?

— Можеше да оставиш няколко от мъжете да го сграбчат.

— Да, е, никой не понечи да го сграбчи, така че не изчаках.

Кола зави на ъгъла и се насочи към тях. Той хвана ръката ѝ и я издърпа на тротоара.

— Ти си висока, колко, метър и шестдесет? — попита, преценявайки я.

Тя му се намръщи.

— Метър шестдесет и пет.

Мъжът извъртя очи, а изражението му казваше: *Да бе*. Джейн стисна зъби. Беше метър и шестдесет и пет... почти. Какво значение имаха някакви си малки два сантиметра?

— Ейми, жената, която той нарани, е над осем сантиметра по-висока от теб и вероятно по-тежка с почти четиринадесет килограма. Какво те накара да решиш, че можеш да се справиш с него?

— Не го направих — призна тя.

— Не направи какво? Не се замисли? Това беше очевидно.

„Не мога да ударя ченге“, мислеше си тя. „Не мога да ударя ченге.“ Повтори си го няколко пъти. Най-накрая успя да каже с достоен за възхищение равен тон.

— Не мислех, че мога да се справя с него.

— Но въпреки всичко му скочи.

Тя сви рамене.

— Беше моментна лудост.

— Няма спор.

Това беше. Джейн спря отново.

— Виж, писна ми от подигравателните ти забележки. Попречих му да пребие жената пред децата ѝ. Да му скоча така не беше най-умното нещо, което можех да направя и напълно осъзнавам, че можех да бъда наранена. Бих го направила отново. Сега разкарай задника си надолу по улицата, защото не искам да вървя с теб.

— Лоша работа — каза той и отново я хвана за ръка.

Джейн трябваше да тръгне с него или да се остави да я влачат. След като нямаше да ѝ позволи да стигне до дома си сама, тя забърза крачка. Колкото по-бързо се разделят, толкова по-добре.

— Бързаш ли? — попита той, а хватката му я придърпа обратно и я принуди да се нагоди към неговата по-бавна походка.

— Да. Изпускам... — Тя се опита да си спомни какво имаше по телевизията, но не успя. — Бубу трябва всеки момент да изкашля топка косми и искам да съм там.

— Обичаш космати топки, а?

— По-интересни са от настоящата ми компания — каза сладко Джейн.

Съсед ѝ направи гримаса.

— Ауч.

Стигнаха до къщата ѝ и му се наложи да я освободи.

— Сложи лед на коляното си, за да не посинее — посъветва я той.

Тя кимна, направи няколко крачки, след което се обърна и го видя все още да стои на края на алеята ѝ и да я наблюдава.

— Благодаря, че си взе нов заглушител.

Той искаше да ѝ отговори с нещо саркастично, видя го в изражението му, но накрая просто сви рамене и само каза:

— Пак заповядай — замълча. — Благодаря за новата кофа за боклук.

— Пак заповядай.

За един дълъг момент двамата се гледаха един друг, сякаш за да проверят кой щеше да започне битката наново, но Джейн сложи край на безизходното положение, като се обърна и влезе вътре. Заклучи вратата зад себе си и остана там за момент, гледайки към уютната, вече позната всекидневна, носеща усещането за дом. Бубу отново беше на дивана — още от пълнежа беше разпръснат по килима.

Тя въздъхна.

— Забрави за бисквитите с шоколадови парченца — рече на глас.
— Ситуацията направо изисква сладолед.

6

Джейн се събуди рано на другата сутрин, без помощта на будилника или слънцето. Простичкото действие от опита ѝ да се претърколи я събуди, тъй като всеки мускул в тялото ѝ изкрещя в протест. Ребрата я наболяваха, коляното ѝ смъдеше, ръцете я боляха всеки път като ги помръднеште, дори задникът ѝ беше разранен. Не беше имала толкова много болки и болезнки от първия път, когато се качи на ролери.

Стенейки, тя се повдигна в седнало положение и придърпа краката си към края на леглото. Щом тя се чувстваше толкова зле, замисли се, какво ли изпитваха старците. Тях не ги бяха удряли, но падането можеше им дойде грубичко.

Студеното облекчаваше повече разранените мускули от горещото, но не мислеше, че е достатъчно смела, за да се изправи под хладния душ. Предпочиташе да нападне войнствен пияница по всяко време, вместо да застане под вледеняваща струя вода. Направи компромис, като започна да се мие с хладка вода, след което постепенно спря изцяло топлата. Поетапното преминаване към студена вода не помогна; издържа около две секунди, преди да изскочи от кабинката много по-бързо, отколкото беше влязла.

Треперейки, бързо се изсуши и облече дългата си синя роба с цип отпред. Рядко си правеше труда да я носи през лятото, но днес се почувства по-добре с нея.

Да станеш рано си имаше едно предимство: беше събудила Бубу, а не обратното. Той не прие охотно сънят му за красота да бъде прекъсван. Недоволната котка ѝ изсъска, след което с наперена походка се изнесе, за да си потърси по-тайно място за дрямка. Джейн се усмихна.

Тази сутрин не трябваше да бърза, след като беше станала толкова рано, което беше хубаво, тъй като заради разранените ѝ мускули стана ясно, че бързането не влизаше в дневния ѝ план днес. Помота се с кафето, рядко удоволствие през седмицата и вместо да се

задоволи със студена зърнена закуска, както обикновено правеше, сложи замразена гофрета в тостера и нарязва малко ягоди, които да добави отгоре. Все пак жена, която беше участвала в разпра, заслужаваше малко допълнително удоволствие.

След като приключи с гофретата, изпи още една чаша кафе и издърпа нагоре робата, за да види одрасканото си коляно. Беше му сложила лед, както ѝ бе заповядано, но все пак имаше хубава, голяма синина и цялото ѝ коляно беше схванато и болезнено. Не можеше през целия ден да се изляга върху купчина от пакетчета с лед, така че изпи няколко аспирина и се примири с неудобството за няколко дни.

Първата истинска изненада през този ден я навести, когато започна да се облича и си сложи сутиен. Веднага след като го закопча отпред, стягайки го около наранения си гръден кош, разбра, че сутиенът трябва да изчезне. Застанала пред гардероба си гола, като се изключат бикините ѝ, тя се изправи пред нова дилема: какво облича жена без сутиен, ако не иска всички да разберат за липсата му?

Дори в офис с климатик, времето беше прекалено горещо, за да стои със сако през целия ден. Имаше няколко хубави рокли, но зърната ѝ щяха ясно да се очертават под тънката материя. Не беше ли чела веднъж нещо за лепенки върху зърната? Заслужаваше си да опита. Взе две лепенки, залепи ги върху зърната си, после издърпа една от роклите и се заоглежда в огледалото. Лепенките се очертаваха ясно.

Добре, това не вършеше работа. Обикновен хирургичен лейкопласт би сработил, но нямаше такъв под ръка. Освен това роклята откриваше ожуленото ѝ коляно и то изглеждаше ужасно. Джейн отлепи лепенките и се върна към разглеждането на съдържанието на гардероба си.

Накрая се спря на дълга ловнозелена пола с бяло плетено горнище, което облече със синя копринена риза. Върза краищата на ризата на кръста си, сложи си разтеглива огърлица със сини и зелени мъниста, и беше по-скоро впечатлена, когато се огледа в огледалото.

— Не е зле — каза си, обръщайки се, за да види резултата. — Изобщо не е зле.

За щастие, косата ѝ не беше проблем. Беше гъста и лъскава, в приятно тъмно червеникавокафяво, с много обем. Сегашният ѝ стил представляваше нещо от рода на разрошена прическа и съответно не

изискваше нещо повече от сресване с четка, което беше добре, защото когато вдигаше ръце, ребрата я боляха.

Среса се набързо. Но имаше синина на скулата. Намръщи се срещу огледалото и нежно докосна малката синя точка. Не беше болезнено, но определено беше синьо.

Рядко се гримираше от до — защо да се хаби за работа? — но днес щеше да извади артилерията.

Когато наперено излезе през вратата, в случайно нацеленото елегантно облекло и с пълната гама грим, беше на мнение, че изглежда дяволски добре.

Кретенът — Сам — отключваше вратата на колата си, когато тя пристъпи навън. Джейн се обърна и се замота, докато заключваше вратата зад себе си, надявайки се, че той просто ще се качи в колата и ще потегли, но нямаше такъв късмет.

— Добре ли си? — попита Сам, гласът му се чу точно зад нея и тя почти изскочи от кожата си.

Младата жена потисна писъка си, когато се извъртя рязко към него. Лош ход. Ребрата ѝ запротестираха, тя неволно изстена, и изпусна ключовете си.

— Проклятие! — извика, когато успя да си поеме дъх. — Спри да се промъкваш покрай мен по този начин!

— Така съм свикнал — отвърна той с безизразно лице. — Ако бях изчакал, докато се обърнеш, ефектът нямаше да е същия. — Замълча за момент. — Ти изруга.

Сякаш имаше нужда той да ѝ го изтъква. Ядосана, зарови из чантата си за четвърт долар и го плесна в ръката му.

Сам премигна, когато погледна към монетата.

— Това за какво е?

— Защото изругах. Трябва да плащам по четвърт долар, когато ме хванат. По този начин се мотивирам да спра.

— Тогава ми дължиш дяволски повече от четвърт долар. Каза няколко думи миналата нощ.

Джейн присви устни насреща му.

— Не можеш да се връщаш в миналото и да събираш. Ще трябва да изпразня банковата си сметка. Трябва да ме хванеш на момента.

— Аха, е, хванах те. Събота, когато косеше моравата си. Не ми плати тогава.

Мълчаливо, със стиснати зъби, тя изрови още четвърт долар.

Сам изглеждаше извънредно самодоволен, докато пъхаше в джоба си петдесетте цента.

По всяко друго време може би щеше да се засмее, но все още му беше бясна за това, че я изплаши. Ребрата я боляха и когато се опита да се наведе, за да вземе ключовете си, я заболяха още повече. Не само това, коляното ѝ отказа да се свие. Изправи се и го погледна с толкова обезсърчаващ гняв, че единият ъгъл на устните му се повдигна. „Ако се засмее, помисли си тя, ще го стисна за врата.“ След като все още стоеше на верандата си, ъгълът беше идеален.

Той не се засмя. Ченгетата вероятно бяха научени да са внимателни. Вместо това се наведе и вдигна ключовете ѝ.

— Коляното не иска да се свие, а?

— Нито ребрата — кисело отвърна тя, взе ключовете и заслиза надолу по трите стъпала.

Веждите му се свъсиха.

— Какво не е наред с ребрата ти?

— Той ме удари.

Сам въздъхна раздражено.

— Защо не каза нищо снощи?

— Защо? Не са счупени, само натъртени.

— И го знаеш със сигурност, а? Не мислиш ли, че могат да са пукнати?

— Не се усещат като пукнати.

— А ти имаш толкова много опит с пукнати ребра, че знаеш какво е усещането.

Тя стисна челюсти.

— Това са моите ребра и аз казвам, че не са пукнати. Край на дискусиата.

— Я ми кажи — разговорчиво започна той, крачейки до нея, докато тя пристъпваше, доколкото може към колата си. — Има ли ден, в който не се заяждаш с някого?

— Да, дните, в които не те виждам — хапливо отвърна Джейн. — А и ти започна! Бях се настроила да бъда добър съсед, но ти ми ръмжеше всеки път щом ме видеше, дори след като се извиних, когато Бубу се качи върху колата ти. Освен това си мислех, че си пияница.

Той спря, на лицето му се появи изненада.

— Пияница?

— Кървясали очи, мръсни дрехи, прибираш се у дома в малките часове на деня, вдигаш много шум, през цялото време си начумерен сякаш имаш махмурлук... какво друго да си помисля?

Сам потри лице.

— Извинявай, не помислих. Трябваше да се изкъпя, избърсна и облека в костюм, преди да изляза, за да ти кажа, че вдигаш достатъчно шум, че да събудиш и мъртвец.

— Щеше да е достатъчно просто да грабнеш чифт чисти дънки. — Джейн отключи вайпъра и осъзна друг проблем: как щеше да седне в ниската тясна „ракета“?

— Ремонтирам кухненските шкафове — обясни той след кратка пауза. — Предвид часовете, през които работя напоследък, се наложи да го правя малко по малко и понякога заспивам с мръсните дрехи.

— Обмислял ли си да оставиш шкафовете за времето, когато ще си в почивка и ще си се наспал? Това може да помогне на характера ти.

— Нищо му няма на характера ми.

— Не, не и ако принадлежи на бесен скункс. — Джейн отвори вратата на колата, прибра чантата си вътре и се опита да се подготви психически за усилието да се плъзне зад волана.

— Готина кола — каза Сам, оглеждайки вайпъра.

— Благодаря. — Тя погледна към понтиака му и не върна комплимента. Понякога мълчанието беше по-доброжелателно от думите.

Сам забеляза погледа ѝ и се ухили. Прииска ѝ се да не го беше правил, усмивката го накара да изглежда почти като човек. Искаше ѝ се да не стоят навън под ранното утринно слънце, защото можеше да види колко плътни са миглите му и как наситенокафявото красеше тъмните му очи. Добре, не беше зле изглеждащ мъж, когато очите му не бяха червени и не се зъбеше.

Внезапно очите му станаха студени. Протегна и нежно потърка палец по скулата ѝ.

— Имаш синина тук.

— Про... — Тя се спря преди думата да се изплъзне от устата ѝ. — Представи си, мислех си, че съм я покрила.

— Свършила си добра работа. Не го видях, докато не заста на слънце. — Той скръсти ръце и ѝ се намръщи. — Някакви други

наранявания?

— Само схванати мускули. — Джейн погледна печално към колата. — Ужасявам се, че трябва да се кача в колата.

Сам погледна към колата, после към нея, докато тя хващаше вратата, за да я отвори и бавно, болезнено повдигна левият си крак и го отпусна вътре. Той издиша тежко, сякаш се стегна, за да изпълни неприятна задача и задържа ръката ѝ здраво, докато тя се настаняваше зад волана.

— Благодаря — каза Джейн, облекчена, че задачата е изпълнена.

— За нищо. — Сам се наведе през отворената врата. — Искаш ли да повдигнеш обвинение за нападение?

Тя присви устни.

— Аз го ударих първа.

Джейн помисли, че той може би се бори с нова усмивка. Боже, надяваше се да спечели; не искаше скоро да вижда още една. Като нищо щеше да започне да го възприема като човек.

— Така е — съгласи се той. Изправи се и понечи да затвори вратата на колата вместо нея. — Масаж ще помогне за болката. И парна баня.

Тя му отправи възмутен поглед.

— Парна? Имаш предвид, че тази сутрин взех студен душ за нищо?

Сам започна да се смее и Джейн наистина, ама наистина си пожела да не го беше правил. Имаше хубав, дълбок смях и много бели зъби.

— Студеното също е полезно. Пробвай да редуваш топло със студено за отпускане. И ако можеш, уреди си масаж.

Не мислеше, че „Хемърстед“ има скрит спа някъде в помещенията, но можеше да звънне няколко телефона и да си запази час за следобеда, когато приключи работа. Тя кимна.

— Добра идея. Благодаря.

Сам също кимна, затвори вратата и отстъпи назад. Повдигна ръка и помаха, след което тръгна към колата си. Преди дори да успее да отвори вратата, Джейн беше подкарала вайпъра по улицата. Може би щеше да се справи с него, помисли си тя и се усмихна леко. А белезниците му несъмнено бяха влезли в употреба предишната нощ.

Макар да се беше застояла на приказка със Сам, Джейн все пак подрани за работа, което ѝ предостави време да се измъкне от колата. Днес бележката над бутона на асансьора гласеше: „Провалът не е опционален; той е част от софтуера ви“. Някак си ѝ се струваше, че ръководството ще се намръщи повече на този надпис, отколкото на другия от предишния ден, но всички манияци и загубеняци от първите два етажа вероятно мислеха, че това е весело.

Офисът постепенно се напълни. Разговорите тази сутрин се въртяха предимно около статията в бюлетина, половината бяха свързани със съдържанието му, а другата половина се отнасяха до предположения за самоличността на четирите жени. Повечето бяха на мнение, че статията е продукт на въображението на автора и четирите приятелки са измислица, което перфектно устройваше Джейн. Тя държеше устата си затворена и стискаше палци.

— Сканирах статията и я изпратих на братовчед ми в Чикаго — чу някой да казва, докато я подминаваше по коридора. Беше напълно сигурна, че не става дума за някоя статия в Детройт Нюз.

Страхотно. Разпространяваше се.

Понеже се свиваше само при мисълта да се качва и слиза от колата си няколко пъти, за да отиде на обяд, Джейн се задоволи с малко крекери с фъстъчено масло и безалкохолно от стаята за почивка. Можеше да помоли Ти Джей или някоя от другите да ѝ донесе нещо за обяд, но не се чувстваше в настроение да обяснява защо има проблем да се качи в колата си. Щеше да прозвучи като самохвалство, ако им каже, че е нападнала някакъв пиан мъж, след като в действителност просто беше прекалено ядосана, за да мисли какво прави.

Лия Стрийт влезе и взе прилежно опакования си обяд от хладилника. Носеше си сандвич (пуешко бяло месо със салата върху пълнозърнест хляб), чаша зеленчукова супа (която затопли в микровълновата) и портокал. Джейн въздъхна, разкъсвана между омраза и завист. Как да харесваш някой толкова организиран? Хора като Лия, помисли си тя, са родени на земята, за да накарат другите да изглеждат безполезни. Ако беше помислила по-рано, би могла да си опакова собствен обяд, вместо да трябва да се задоволява с крекерите с фъстъчено масло и диетичната сода.

— Мога ли да се присъединя към теб? — попита Лия и Джейн почувства пристъп на вина.

След като бяха единствените хора в стаята за почивка, трябваше да покани Лия да седне. Повечето хора в „Хемърстед“ щяха просто да седнат, но може би Лия се е чувствала нежелана достатъчно често, за да се почувства длъжна да попита.

— Разбира се — отвърна Джейн, опитвайки се да вдъхне малко топлина в гласа си. — Ще се радвам на компания. — Ако беше католичка, със сигурност щеше да ѝ се наложи да се изповяда след това; лъжата бе по-голяма дори от онази, че баща ѝ не разбира нищо от коли.

Лия взе спретнатия си питателен, примамлив обяд и седна на масата. Отхапа малко от сандвича и задъвка изтънчено, попи със салфетка устата си, след което изяде също толкова малка лъжица супа, и отново избърса устните си. Джейн гледаше хипнотизирано. Предположи, че хората от Викторианската епоха сигурно са имали същите маниери на хранене. Собствените ѝ маниери бяха добри, но Лия я накара да се почувства като дивак.

След момент тя каза:

— Предполагам, че си видяла отвратителния бюлетин вчера.

Джейн беше забелязала, че отвратително беше една от любимите думи на Лия.

— Допускам, че имаш предвид онази статия — попита Джейн, защото изглеждаше безсмислено да отбягва въпроса. — Хвърлих ѝ един поглед. Не я прочетох цялата.

— Подобни хора ме карат да се срамувам, че съм жена.

Е, това беше малко прекалено. Джейн знаеше, че трябва да го подмине, защото Лия си беше Лия и нищо нямаше да я промени. Но един малък демон в нея (добре де, същият демон, който винаги я подтикваше да отвори уста, когато трябваше да я затваря) я накара да каже:

— Защо? Мисля, че са искрени.

Лия остави сандвича си и погледна оскърбено Джейн.

— Искрени? Те звучат като курви. Единственото, което искат от мъжа, е пари и голям... голям...

— Пенис — допълни Джейн, тъй като изглеждаше сякаш Лия не знае думата. — И не мисля, че искат единствено това. Сещам се, че се споменава нещо и за вярност и сигурност, чувство за хумор...

Лия пренебрегна изказването ѝ с махване на ръка.

— Вярвай, щом искаш, но основната цел на цялата статия е секс и пари. Беше очевидно. Също така порочно и жестоко, защото само си помисли, как ще се почувстват мъжете, които нямат много пари и голямо... нещо...

— Пенис — прекъсна я Джейн. — Казва се пенис.

Лия стисна устни.

— Някои неща не са предназначени да се дискутират публично, но и преди съм забелязала, че имаш мръсен език.

— Нямам! — гневно отвърна Джейн. — Признавам, че ругая понякога, но се опитвам да спра, а и пенис не е мръсна дума. Тя е точната дефиниция за част от човешкото тяло, също като да кажеш „крак“. Или имаш възражения и към крака?

Лия сграбчи края на масата с двете си ръце, стискаше толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха. Пое дълбоко дъх и отговори:

— Както казвах, помисли как ще се почувстват тези мъже. Може да решат, че не са достатъчно добри, че са някак нисши.

— Някои от тях са — измърмори Джейн.

Знаеше го. Беше се сгодявала за трима от тези нисши същества и не визираще гениталиите им.

— Никой не бива да бъде принуждаван да се чувства по този начин — каза Лия, а гласът ѝ се извиси. Отново отхапа от сандвича и Джейн забеляза с изненада, че ръцете на другата жена трепереха.

Разтревожи се искрено.

— Виж, мисля, че повечето хора, които прочетоха статията, решиха, че е забавна — каза тя с отстъпчив тон. — Очевидно идеята е била да се постигне хумористичен откъс.

— Въобще не смятам, че е така. Беше цинична, грозна и подла.

Дотук с помириенето.

— Не съм съгласна — решително каза Джейн, събра боклука си и го изхвърли в кош. — Мисля, че хората виждат това, което очакват да видят. Човек, който е зъл, очаква и останалите да са също толкова зли, както хората с мръсно подсъзнание откриват неприличен подтекст във всичко.

Лия пребледня, преди да почервене.

— Да не казваш, че имам мръсно подсъзнание?

— Приемай го, както искаш. — Джейн се върна в офиса си преди малкото им неразбирателство да ескалира до открита война.

Какво ѝ ставаше напоследък? Първо съседът ѝ, а сега и Лия. Изглежда не беше способна да се спогоди с никого, дори с Бубу. Разбира се, никой не се спогаждаше с Лия, така че не беше сигурна дали това се брои, но определено щеше да направи по-голямо усилие да се разбере със Сам. И какво като я беше ядосал, очевидно и тя вършеше добра работа, като го дразнеше. Проблемът беше, че е забравила как да се справя с мъжете. След разпадането на третия ѝ годеж се беше отказала напълно от тях.

Но коя жена с нейното минало не би го направила? Три годежа и три раздели, преди да навърши двадесет и три не беше добър рекорд. Не можеше да се каже, че е грозна; имаше огледало и то отразяваше стройна, приятна жена с почти трапчинки на бузите и брадичката. Беше популярна в гимназията, толкова популярна, че се озова сгодена за Брет, звездния питчър в бейзболния отбор през последната година. Но тя мечтаеше да отиде в колеж, а Брет искаше да даде шанс на бейзбола и някак си се бяха отчуждили. Кариерата на Брет също се бе провалила.

След това се появи Алън. Джейн беше на двадесет и една, току-що завършила колеж. Алън бе изчакал до нощта преди сватбата, вечерта на репетицията, за да я уведоми, че е влюбен в бивше гадже и е тръгнал с нея само за да докаже, че е превъзмогнал бившата, но не проработило, завършвайки със *съжالياвам и без лоши чувства*.

Ама разбира се. В сънищата ти, копеле.

В крайна сметка, след Алън, се сгоди за Уорън, но може би бе прекалено уплашена по това време, за да се отдаде наистина на този годеж. По някаква причина, след като той ѝ предложи и тя каза да, и двамата сякаш се отдръпнаха и връзката им някак умря от бавна смърт. Накрая и двамата с благодарност я „заровиха“.

Джейн предполагаше, че е можела да довърши започнатото и да се омъжи за Уорън, въпреки липсата на страст и от двете страни, но се радваше, че не го направи. А ако им се бяха родили деца и след това се бяха разделили? Ако някога имаше деца, тя искаше това да се случи в обстановката на солиден брак, такъв какъвто имаха родителите ѝ. Никога не бе мислила, че разпадането на годежите ѝ е по нейна вина; два от тях бяха по взаимно съгласие, а за третия определено беше отговорен Алън, но... имаше ли нещо нередно в нея? Изглежда не

вдъхваше похот, още по-малко привързаност в мъжете, с които се срещаше.

Джейн бе изтръгната от нещастните си мисли, когато Ти Джей промуши глава през вратата на офиса. Изглеждаше бледа.

— Репортер от Нюз е тук, за да говори с Дона — избъбри тя. — Боже, не мислиш, че...?

Ти Джей погледна към нея, Джейн отвърна на погледа.

— О, по дяволите — изруга Джейн възмутено, но Ти Джей беше толкова разстроена, че дори не настоя за четвърт долар.

Тази нощ Корин се взираше в бюлетина, четеше и препрочиташе статията. Това беше мръсотия, абсолютна мръсотия. Ръцете му трепереха и караха малките букви да танцуват.

Не знаеха ли те колко много боли? Как можеха да се смеят?

Искаше да хвърли бюлетина настрана, но не можеше. Болката го гризеше отвътре. Не можеше да повярва, че наистина работи с хората, които бяха казали всички тези обидни неща, които се подиграваха и тероризираха...

Пое дълбоко дъх. Трябваше да се контролира. Така казваха докторите. Само си вземай хапчетата и се контролирай. И той го правеше. Беше добър, много добър, от много дълго време. Понякога дори успяваше да се самозабрави.

Но не и сега. Как можеше да забрави сега? Това беше твърде важно.

Кои бяха те?

Имаше нужда да знае. Трябваше да разбере.

Чувстваше се така, сякаш Дамоклев меч е надвиснал над главата ѝ, мислеше си Джейн мрачно на следващата сутрин. Още не беше паднал, но щеше да се случи. Въпросът бе „кога“ и зависеше от това, колко време бе нужно на Дона, за да разкрие тайната, че е взела списъка от Марси. След като самоличността на Марси бъдеше разкрита, със същия успеха можеха да започнат да носят табелки, гласящи „Виновна съм“.

Горката Ти Джейн беше болна от притеснение и ако Джейн бе омъжена за Гейлърн Йотър, вероятно би била също толкова притеснена. Как бе възможно нещо, което започна като невинна шега между четири приятелки, да се превърне в причината за разтрогването на един брак.

Отново не спа добре. Взе няколко аспирина, най-вече заради болките, нарисна се в гореща вана и докато си легне, вече се чувстваше много по-добре. Раздразнението от дяволската статия я държа будна дълго след това и я събуди преди разсъмване. Положително се ужасяваше от перспективата да получи сутрешния си вестник, а що се отнасяше до отиването на работа... по-скоро предпочиташе да се сбие с друг пияница. Върху чакълена настилка.

Пиеше кафето си и наблюдаваше как небето изсветлява. Бубу очевидно ѝ бе простил, задето го беше събудила отново, защото седна до нея, мийки лапите си и мъркайки всеки път, когато тя разсеяно го почесваше зад ушите.

Онова, което се случи след това, не беше по нейна вина. Стоеше до мивката и изплакваше чашата си, когато се светна в кухнята на отсрещната къща и Сам се появи в полезрението ѝ.

Дъхът ѝ пресекна. Дробовете ѝ се стегнаха и дъхът ѝ пресекна.

— О, мили боже — изрече дрезгаво и едва успя да вдиша.

Беше видяла повече от Сам, отколкото някога си бе представяла, че ще види. Всъщност видя всичко. Бе застанал пред хладилника напълно гол. Джейн едва успя да се възхити на задните му части,

преди той да вземе бутилка с портокалов сок от хладилника, да завърти капачката, наклони бутилката към устата си и да се обърне.

Младата жена забрави за задните му части. Той беше впечатляващ отпред — без шега — отколкото отзад, а това значеше нещо, тъй като задникът му беше убийствено сладък. Мъжът беше надарен.

— Майчице, Бубу — ахна тя. — Обърни внимание на това!

Беше факт, че Сам изглеждаше адски добре навсякъде. Висок, с тънка талия и твърди мускули. Извърна погледа си леко на север и видя красивите му, космати гърди. Вече знаеше, че има хубаво лице, макар и малко очукано. Секси, тъмни очи, бели зъби и приятен смях. И беше надарен.

Джейн притисна ръка към гърдите си. Сърцето ѝ не просто туптеше, то се опитваше да пробие пътя си през гръдния ѝ кош. И други части от тялото ѝ се присъединиха към силното вълнение. В момент на лудост, тя се замисли да изтича при него и да му предложи да я използва вместо матрак.

Без да обръща внимание на възбудата ѝ, както и сърцеспиращата гледка пред тях, Бубу продължи да облизва крака си. Приоритетите му очевидно бяха съвсем сбъркани.

Джейн сграбчи мивката, за да не се свлече като отпусната купчинка на пода. По-добре че се беше отказала от мъжете, в противен случай спокойно би могла да се втурне през двете алеи право към кухненската му врата. Но с или без мъже, тя все още можеше да оцени изкуството, а съседът ѝ беше произведение на изкуството, нещо средно между гръцка статуя и порнозвезда.

Никак не ѝ се искаше, но трябваше да му каже да спусне завесите си, така постъпват съседите, нали?

На сляпо, тъй като не искаше да пропусне нещо от шоуто, тя посегна към телефона, след което спря. Не само че не знаеше номера, не знаеше дори фамилията му. Каква добра съседка беше само, живееше в квартала от две седмици и половина и все още не му се бе представила, макар че ако въобще беше някакъв полицай, то вероятно бе разбрал нейното име. Разбира се, той също не се беше втурнал да ѝ се представя. Ако не беше госпожа Кулавич, дори нямаше да знае, че първото му име е Сам.

Все пак не беше в безизходица. Бе записала телефонния номер на семейство Кулавич в бележника до телефона. Успя да откъсне погледа си от зрелището в съседство, за да го прочете. Набра номера и със закъснение изпита притеснение, че може би все още не са будни.

Госпожа Кулавич отговори след първото позвъняване.

— Ало — изчурулика тя ентусиазирано и Джейн разбра, че не я е събудила.

— Здравейте, госпожо Кулавич, обажда се Джейн Брайт, от съседната къща. Как сте?

В крайна сметка, трябваше да спазва социалните норми, а с по-старото поколение това можеше да отнеме известно време. Надяваше се на десет или петнадесет минути. Наблюдаваше как Сам довършва бутилката и я захвърля празна.

— О, Джейн! Толкова е хубаво да те чуя — каза госпожа Кулавич, сякаш младата жена е била извън страната или нещо подобно. Явно възрастната жена беше от хората, които използват удивителни знаци, когато говорят по телефона. — Добре сме, просто чудесно, а ти?

— Добре — отговори Джейн автоматично, без да пропуска дори минута от екшъна. Сега вадеше млякото.

Иууу! Със сигурност не би смесил портокаловия сок с него. Сам отвори млякото и го подуши. Бицепсите му се издуха, докато повдигаше ръката си.

— Боже мой — прошепна тя. Очевидно млякото не премина теста, тъй като той дръпна глава назад и запрати кутията настрана.

— Какво беше това? — попита госпожа Кулавич.

— Ъмм... казах, че съм добре, доста добре.

Джейн откъсна погледа си от нечестивия път, по който бе поел.

— Госпожо Кулавич, как е фамилията на Сам? Трябва да му се обадя за нещо.

Това беше меко казано.

— Донован, скъпа. Сам Донован. Имам номера му, същият е като този на баба му, за което много се радвам, защото само така мога да го запомня. По-лесно е да остарееш, отколкото да помъдрееш, нали знаеш — изсмя се тя на собственото си остроумие.

Джейн също се засмя, макар че не знаеше защо. Пипнешком откри един молив. Госпожа Кулавич бавно издиктува номера и младата жена го записа. Не ѝ беше лесно да го направи, без да гледа. Но

мускулите на врата ѝ бяха застинали в изправено положение и тя нямаше друг избор, освен да гледа през прозореца на кухнята в съседство.

Джейн благодари на госпожа Кулавич, каза ѝ довиждане, след което си пое дълбоко дъх. Трябваше да го направи. Без значение колко щеше да боли и от какво щеше да се лиши, трябваше да му се обади. Пое дълбоко дъх и набра номера. Видя го как пресече кухнята и взе безжичния телефон. Стоеше с профил към нея. *О, уау. Двойно уау.*

Усети как устата ѝ се изпълва със слюнка. Този мъж притежаваше всичко, което би могло да накара лигите ѝ да потекат.

— Донован.

Дълбокият му глас беше дрезгав, сякаш все още не се е събудил напълно, а думата прозвуча раздражено.

— Тъм, Сам?

— Да?

Не беше най-дружелюбният възможен отговор. Тя се опита да преглътне, но откри, че ѝ е трудно да го направи с жадно изплезен език. Затвори уста и въздъхна със съжаление.

— Аз съм, Джейн, от съседната къща. Неприятно ми е да ти го кажа, но може би ще искаш да... спуснеш завесите си.

Той се обърна с лице към прозореца и двамата се втренчиха един в друг през двете алеи. Вместо да се дръпне настрани или да приклекне, или да направи нещо друго, което да покаже притеснението му, той се ухили.

По дяволите, искаше ѝ се да не го беше правил.

— Наслади се на страхотна гледка, нали? — попита той, докато вървеше към прозореца и се пресягаше към завесите.

— Да — Джейн не бе премигвала поне от пет минути, — благодаря ти.

Сам спусна завесите и цялото ѝ тяло посърна.

— Удоволствието е мое — засмя се той, — може би ще ми върнеш услугата някой път.

Затвори, преди тя да успее да отговори, което беше добре, тъй като бе онемяла, докато спускаше щорите си. Джейн се плесна наум по челото. Ами да! Единственото, което трябваше да направи, бе по някое време да спусне собствените си щори.

— Да, сякаш съм глупачка или нещо такова — обърна се тя към Бубу.

Представата за това как съблича дрехите си за него я разтърси... и развълнува. И какво, екхибиционист ли беше? Никога преди не е била такава, но сега... Зърната ѝ се бяха втвърдили и изпъкваха като малини, а що се отнася до останалата част от тялото ѝ... Досега не се бе интересувала от случаен секс, но това внезапно страстно желание, и то към Сам, кретенът, от всички хора, я смая. Как можеше да се превърне от идиот в съблазнител само със свалянето на дрехите си?

— Толкова ли съм повърхностна? — попита тя Бубу, обмисли въпроса за миг и кимна. — И още как.

Котаракът измяука в знак на съгласие.

О, боже! Как щеше да го погледне отново, без да си спомни как изглежда гол? Как щеше да се срещне с него, без да се изчерви или да се издаде, че страшно си пада по тялото му. Чувстваше се толкова по-удобно, смятайки го за противник, отколкото виждайки го като обект на желание. Предпочиташе обектите на желанието ѝ да бъдат на безопасна дистанция... да речем върху киноекрана.

Все пак, той не беше смутен, защо тя трябваше да бъде? И двамата бяха възрастни, нали? Беше виждала гол мъж и преди. Просто никога преди не беше виждала Сам гол. Защо не можеше да има бирено коремче или съсухрен penis, вместо твърд като скала корем и впечатляваща сутрешна ерекция?

Лигите ѝ отново потекоха.

— Това е отвратително — каза тя на глас. — Аз съм тридесетгодишна, не тийнейджърка, изпаднала в истерия по... по който и да хлътват сега младите. Би трябвало да съм в състояние да контролирам поне слюноотделянето си.

Слюноотделянето ѝ разсъждаваше по различен начин. Всеки път, когато образът на Сам изникнеше в главата ѝ, което се случваше на всеки десет секунди, тя се наслаждаваше на картината за около девет секунди, преди да я прогони. Налагаше ѝ се да преглътне многократно.

Вчера сутринта беше излязла за работа по-рано, по същото време, в което и Сам бе тръгнал. Ако днес излезеше в обичайното си време, би трябвало да не го срещне, нали?

Но ѝ беше казал, че е част от спецчастите и няма редовни работни часове, което означаваше, че би могъл да тръгне по всяко

време. Не можеше да съобрази излизането си, така че да не съвпадне с неговото, затова щеше да продължи както досега, стискайки палци. Може би утре щеше да е в състояние да се изправи пред него с повече самообладание, но не и днес. Не и докато тялото ѝ бе възбудено, а слюноотделянето ѝ работеше извънредно. Трябваше просто да забрави за случилото се и да се приготви за работа.

Стоеше пред отворената врата на гардероба си, изправена пред дилема. Какво носеше една жена, при възможността да срещне съседа си, когото тъкмо бе видяла гол?

Най-накрая реши, че трябва да благодари на Бога за синината върху коляното си. Докато не заздравееше, ѝ се полагаха само панталони или дълги поли, което щеше да ѝ попречи да се появи наперено с черната прилепнала рокля над коленете с тънки презрамки, която обикновено носеше на празненства щом искаше да изглежда елегантна и изискана. Роклята вървеше с послание, нещо от типа на „Погледни ме, не изглеждам ли секси“, но определено не беше подходяща за работа. Синината на коляното я спаси от голям гаф.

Най-добре да играе на сигурно, реши най-накрая и се спря на най-строгия чифт панталони с мъжка кройка, които притежаваше. Нямахше значение, че харесваше начина, по който панталоните очертаваха дупето ѝ, или че винаги успяваше да събере няколко възхитени коментара от мъжкия контингент на работа; тя нямаше да срещне Сам днес. Той трябваше да се чувства по-неудобно от случилото се, отколкото нея. Ако някой щеше да избягва някого, то *той* трябваше да избягва *нея*.

Дали един смутен мъж щеше да я зашемети с тази дяволска усмивка? Сам знаеше, че изглежда добре, много повече от добре, по дяволите. В опит да отклони мислите си от факта точно колко добре изглеждаше, Джейн се обърна към телевизора, за да хване сутрешните новини, докато се облича и гримира.

Нанасяше фон дьо тен върху синината на бузата си, когато водещата на местния сутрешен информационен блок каза с весел глас:

— Фройд никога не е открил какво искат жените. Обаче, ако беше говорил с четири местни жени, щеше да узнае отговора на известния си въпрос. След рекламите, разберете дали вашия съпруг или приятел е Перфектният мъж.

Джейн беше толкова зашеметена, че дори не можа да се сети за проклятие, което да изрече. Изведнъж краката ѝ омаляха и тя се отпусна върху спуснатия капак на тоалетната чиния. Дона, тази кучка, веднага ги бе предала. Не, ако беше разкрила имената им, телефонът щеше да звъни непрестанно. Засега анонимността им бе запазена, но това щеше да се промени днес.

Бързо влезе в спалнята, набра номера на Ти Джей и тихо се молеше приятелката ѝ все още да не е тръгнала за работа. Ти Джей живееше по-далеч в сравнение с Джейн и излизаше малко по-рано от нея.

— Ало. — Ти Джей звучеше притеснена и малко раздразнителна.

— Джейн е. Тази сутрин гледа ли новините.

— Не, защо?

— Перфектният мъж се превърна в новина.

— О! Боже мой! — Приятелката ѝ звучеше сякаш ще припадне или повърне, или и двете.

— Мисля, че все още не знаят имената ни, тъй като никой не е започнал да звъни. Въпреки това все някой в „Хемърстед“ ще се досети днес, което означава, че до следобед ще е обществено достояние.

— Няма да го излъчат по телевизията, нали? Гейлън винаги гледа новините.

— Кой знае? — Джейн потърка чело. — Предполагам, че зависи колко са скучни новините днес. Но ако бях на това място, щях да изключа всички телефони и да прекъсна този, който е прикачен към телефонния секретар.

— Готово — отвърна Ти Джей и замълча, преди да продължи мрачно: — Предполагам, че ще разбере дали между мен и Гейлън действително съществува нещо, за което си струва да се борим, нали? Не мога да очаквам да бъда щастлив от това, но очаквам да прояви разбиране. След разговора ни миналата седмица за нашия Перфектен мъж, аз размислих, и е...

Гейлън не беше блеснал особено в сравнение, реши Джейн.

— Като се замисля — започна много тихо Ти Джей, — няма да изключа телефоните. Ако се случи, предпочитам да приключа с това.

След като затвори, Джейн побърза с довършването на грима си. Краткият телефонен разговор не бе отнел много време и

телевизионните реклами тъкмо приключваха. Закачливият глас на репортерката я накара да трепне.

— Четири местни жени обявиха публично своя списък с изисквания за Перфектния мъж...

Три минути по-късно затвори очи и се отпусна срещу тоалетната масичка. Три минути бяха цяла вечност ефирно време. От всички дни, точно днес липсваха престрелки, катастрофи блокирали магистралата, война или глад, каквото и да е, което да задържи незначителната им история далеч от ефира.

Репортажът бе спрял точно преди да се споменат пиперливите изисквания към Перфектния мъж, но се погрижи зрителите да разберат, че ще получат Списъка, както го наричаха и придружаващата го статия в пълния им вид на уебсайта на станцията. Мъже и жени бяха интервюирани за реакцията им към точките в Списъка. Изглежда всички бяха съгласни с първите пет изисквания, но след това мненията варираха в широки граници — жените приемаха един възглед, а мъжете друг.

Може би, ако си вземеше едноседмичен отпуск, влизащ в сила веднага, всичко щеше да отшуми, докато се върне от далечна Монголия.

Но това би било страхливо бягство. Ако Ти Джей се нуждаеше от подкрепа, Джейн знаеше, че трябва да бъде до нея. Марси също можеше да бъде изправена пред края на една връзка, макар Джейн да бе на мнение, че да се прости с Брик, не е голяма загуба. Освен това Марси заслужаваше суматохата, след като изпя всичко на Дона.

С ужас, придружаващ всяка нейна стъпка, тя се принуди да отиде до колата си. Докато я отключваше, чу отварянето на врата зад себе си и автоматично погледна през рамо. За миг се взря с празен поглед в Сам, докато той бе с гръб към нея и заключваше кухненската врата, след което споменът бързо я връхлетя отново и в пристъп на паника заопипва за дръжката на вратата на колата си.

Нищо не действаше по-добре от малко слава, за да накара една жена да забрави, че иска да отбягва един определен мъж, помисли си обезумяло Джейн. Да не би да се беше оглеждал за нея?

— По-добре ли се чувстваш днес? — попита Сам, докато се приближаваше.

— Просто чудесно — отговори тя, почти хвърли дамската си чанта на мястото до шофьора и се плъзна зад волана.

— Не я оставяй там — посъветва я той. — Когато спреш на светофар, може да се появи някой, да разбие прозореца, да грабне чантата ти и да избяга, преди да осъзнаеш какво се случва.

Джейн грабна слънчевите си очила и ги сложи, патетично благодарна за защитата, която ѝ осигуриха, когато се осмели да го погледне.

— Тогава къде трябва да я сложа?

— В багажника е най-безопасното място.

— Това не е много удобно.

Той сви рамене. Движението я накара да забележи колко широки бяха раменете му и това ѝ припомни за други части от тялото му. Топлина заструя от бузите ѝ. Защо не можеше да е пияница? Защо вече не носеше анцуг, боядисана, разкъсана тениска, вместо бежови панталони и тъмносиня копринена риза? Синьо-червена вратовръзка бе завързана свободно на силния му врат, а в ръката си носеше яке. Голям черен пистолет почиваше в кобура до десния му бъбрек. Изглеждаше мускулист и компетентен, и прекалено привлекателен за нервите ѝ.

— Съжалявам, че те смутих тази сутрин — извини се Сам. — Все още бях сънен и не обърнах внимание на прозорците.

Джейн успя равнодушно да свие рамене.

— Не бях смутена. Случват се инциденти.

Искаше да тръгне, но той стоеше толкова близо, че не можеше да затвори вратата на колата. Сам клекна до отворената врата.

— Сигурна ли си, че си добре. Все още не си ме обидила, а говорим от... — той погледна часовника си — около поне тридесет секунди.

— Във великодушно настроение съм — отговори тя безизразно. — Пазя енергията си в случай, че се появи нещо важно.

Той се ухили.

— Това е моето момиче, сега се чувствам по-добре. — Сам се протегна и докосна леко бузата ѝ. — Синината е изчезнала.

— Не е. Гримът е прекрасно изобретение.

— Така е.

Пръстът му се спусна надолу до трапчинката на брадичката ѝ и нежно я потупа, преди да се отдръпне. Джейн стоеше вкаменена, зашеметена от внезапната мисъл, че *той флиртува* с нея, за бога, а сърцето ѝ отново блъскаше като ковашки чук.

Леле!

— Не ме целувай — предупреди го тя, защото ѝ изглеждаше някак по-близо, макар да не го бе видяла да се премества.

Погледът му бе съсредоточен върху лицето ѝ, с напрегнатото изражение на мъж, който се готви да направи своя ход.

— Не възнамерявам да го правя — отговори Сам и се усмихна леко. — Не си нося камшика и стол с мен. — Изправи се и отстъпи назад, постави ръката си на вратата на колата, за да я затвори. Спря, поглеждайки надолу към нея. — Освен това нямам достатъчно време в момента. И двамата трябва да отидем на работа, а не обичам да претупвам нещата. Ще са ми нужни поне два часа.

Джейн знаеше, че трябва да държи устата си затворена. Знаеше, че трябва да затвори вратата на колата и да потегли. Вместо това попита любопитно:

— Два часа?

— Да. — Сам ѝ отправи още една от бавните си, опасни усмивки. — Още по-добре — три часа, защото подозирам, че когато те целуна и двамата ще свършим голи.

8

— О — промърмори на себе си Джейн, докато караше на автопилот към работа, което при трафика в Детройт, бе малко повече от опасно. — О?

Що за остроумен отговор беше това? Защо не бе казала нещо от сорта на „Само в мечтите ти, приятел“ или „Боже мой, да не би адът да е замръзнал, без да разбере?“. Защо, по дяволите, не отговори *нищо*, освен „О“. Можеше да се справи по-добре дори от сън да я бутне човек.

Не го бе произнесла равнодушно, сякаш е поискала някаква информация и полученият отговор се е оказал не особено интересен. Не, проклетата сричка бе толкова слаба, че дори слабометър не би я отчел. Сега той си мислеше, че всичко, което трябва да направи, е да изтанцува до къщата ѝ и тя ще си легне с него.

По-лошото бе, че вероятно е прав.

Не! Не, не, не, не, *не!* Не се занимаваше със случайни връзки, а и не бе добра и в сериозните, следователно това разбиваше на прах романтиката. В никакъв случай нямаше да се забърка в авантюра със съседа си, за когото до вчера или беше онзи ден, наричаше „кретенът“.

Дори не го харесваше, поне не много. Определено бе възхитена от начина, по който тръшна пияницата по лице на земята. Имаше моменти, когато грубата сила бе единственият удовлетворяващ отговор и Джейн се бе почувствала изключително добре, докато наблюдаваше как мъжът бе проснат в мръсотията и закопчан толкова лесно, сякаш бе дете.

Имаше ли нещо друго, което харесва в Сам, освен тялото му — последното се подразбираше — и способността му да малтретира пияници? Джейн се замисли за момент. Имаше нещо привлекателно в мъж, който се занимаваше с шкафовете в кухнята си, въпреки че не би заложила точно на това, а може би на усещането за домошар? Сам определено се нуждаеше от нещо, което да смекчи цялото това мачо перчене. Само че той не се перчеше, разхождаше се. Нямаше нужда да

се перчи, когато носеше на колана си пистолет, голям колкото сешоар. Що се отнася до фалическата символика, в голяма степен имаше предимство — не се нуждаеше от нещо символично, предвид истинската находка в панталоните му.

Джейн стисна волана с ръце, опитвайки се да контролира дишането си. Включи климатика и размести решетчиците, така че студеният въздух да духа право в лицето ѝ. Зърната ѝ се втвърдиха и тя знаеше, че ако погледне към тях, ще открие, че стърчат като малки войници.

Добре. Имаше си работа със сериозен случай на хлътване. Фактът беше налице и тя трябваше да го признае, което означаваше да се държи като здравомислещ, интелигентен възрастен и възможно най-бързо да си вземе противозачатъчни хапчета. Цикълът ѝ трябваше да започне всеки момент, което беше добре, можеше да вземе хапчетата и да ги започне почти веднага. Не че щеше да му каже. Хапчетата бяха само предпазна мярка, в случай че хормоните ѝ вземеха връх над сивото ѝ вещество. Никога не ѝ се бе случвало толкова глупаво нещо, но също така на практика досега не се беше разтапяла при гледката на мъжко достойнство.

Какво, по дяволите, не беше наред с нея, запита се гневно? Беше виждала гол мъж и преди. Признаваше, че Сам е впечатляващ, но като силно любопитна млада жена бе гледала няколко порнофилма в колежа, бе прелиствала Плейгърл, така че беше виждала и по-големи. Освен това, въпреки че се забавляваше, когато говореха за Перфектния мъж и колко голям трябва да бъде пениса му, не пенисът беше толкова важен, колкото мъжът, към когото беше прикачен.

Перфектният мъж. Споменът се завърна като шамар в лицето. По дяволите, как можа да забрави?

По същия начин, по който забрави преди малко за Сам и неговия Господин Щастливко, защото бе заета да мисли за глупавия новинарски блок, ето как. В категорията отвличане на вниманието двете теми се конкурираха с да речем, изгарянето на къщата ѝ.

Реши, че днес трябва да е сравнително спокойно. От осемстотин четиридесет и тримата души, работещи в „Хемърстед“, вероятно едва неколцина от хората, които ги познаваха, бяха гледали новините и биха се досетили за самоличността им. Някой щеше да попита директно Дона, тя щеше да изплюе камъчето и клюката щеше да се разпръсне в

цялата сграда със скоростта на електронна поща. Но докато информацията не излезеше от „Хемърстед“, Ти Джейн имаше известен шанс да я опази в тайна от Гейлън. Той не общуваше с колегите на съпругата си, с изключение на задължителното присъствие на организираното от компанията Коледно парти, където не правеше нищо и скучаеше.

Със сигурност нещо по-важно щеше да се случи днес, ако не на местно, то на национално ниво. Налице бяха отвратително горещи летни дни, когато Конгресът не заседаваше и всички сенатори и политически представители или си бяха у дома, или се забавляваха на ваканции в чужбина, така че не се намираха много новини от голям калибър, освен ако не се случеше някаква катастрофа. Джейн не искаше да се разбие самолет или нещо подобно, но може би щеше да се случи друго, което не включваше загубата на човешки животи.

Започна да се моли за ужасяващ спад на фондовата борса, разбира се при положение, че пазарът започне да се възстановява до края на деня. Още един рязък спад, след който борсата да се изстреля нагоре, би бил добре дошъл. Това би трябвало да задържи новинарите заети достатъчно дълго, за да бъде Перфектният мъж забравен.

Веднага след като спря пред портала на „Хемърстед“ обаче, видя, че прогнозите ѝ за спокоен ден са били оптимистични. Встрани бяха паркирани три микробуса с телевизионни новинарски екипи. Трима мърляво изглеждащи мъже, всеки с камера, снимаха по един от тримата репортери, един мъж и две жени, които стояха пред оградата с „Хемърстед“ за фон. Журналистите бяха разположени достатъчно далеч един от друг, за да не си пречат, и говореха усърдно пред микрофоните си.

Коремът на Джейн се сви. Все още таеше надежди, предвид, че Фондовата борса не е отворила.

— Какво става? — това бяха първите думи, които чу, когато влезе в сградата.

Двама мъже вървяха по коридора пред нея.

— За какво са телевизионните екипи? Да не сме купени, или закрити, или нещо такова?

— Сутринта не гледа ли новините?

— Нямах време.

— Изглежда няколко от жените, които работят тук, са създали собствена дефиниция за Перфектния мъж. Мисля, че всички телевизионни канали го излъчват като популярна социална тема.

— И каква е дефиницията им за Перфектния мъж? Някой, който винаги сваля капака на тоалетната чиния ли?

Упс, помисли си Джейн, това го бяха забравили.

— Не, доколкото разбрах включва обичайните безсмислици на бойскаутите: вярност, честност и да помагаш на възрастните дами да пресекат улицата, подобни глупости.

— Хей, това мога и аз да го върша — каза първият мъж, с тон на откривател.

— Тогава защо не го правиш?

— Не съм казал, че искам.

Двамата се изсмяха. Джейн се позабавлява с възхитителната представа как ги изритва и двамата през вратата малко по-напред, но вместо това се задоволи да попита:

— Да не би да твърдиш, че изневеряваш? Какъв играч!

Мъжете се обърнаха, изненадани да я видят, но трябваше да са чули отварянето на врата и стъпките зад себе си, така че тя не повярва в невинността им. Познаваше лицата им, но не знаеше имената им, бяха от типа младши мениджър, в края на двадесетте или началото на тридесетте си години, издокарани във френски сини ризи и консервативни вратовръзки.

— Съжалявам — извини се неискрено първият. — Не те видяхме.

— Да бе — отвърна Джейн и завъртя очи, но се усети, че не трябва да се включва в подобни разговори. Нека конкретно тази битка между половете се води без нея, колкото по-малко внимание привличаха тя и останалите три, толкова по-добре.

Тримата се отправиха към асансьорите в мълчание. Липсата на закачлива табела днес я накара да се почувства ограбена.

В офиса я чакаше Марси, изглеждаше напрегната.

— Предполагам, че си видяла новините? — попита тя Джейн.

Приятелката ѝ кимна в отговор.

— Обадох се на Ти Джей и я предупредих.

— Не мога да ти опиша колко много съжалявам за случилото се — каза Марси, понижавайки гласа си, когато някой мина покрай

отворената врата.

— Знам — въздъхна Джейн.

Нямаше смисъл да се ядосва на Марси, станалото — станало. Това не беше краят на света, дори за Ти Джей. Ако Гейлън разбереше и двамата с Ти Джей приключеха с развод, тогава бракът им не е бил достатъчно стабилен.

— Дона им е дала името ми — продължи Марси. — Телефонът ми ме подлуди тази сутрин. Всички телевизии искат интервюта, така че това е Новината. Видя ли статията от тази сутрин?

Джейн напълно беше забравила за сутрешната преса, пийпшоуто в съседство беше твърде разсейващо. Тя поклати глава и отговори:

— Все още не съм чела вестници.

— Всъщност е доста сладко. Поставили са я в колонката, където поместват рецепти и подобни неща, така че може би няма да я прочетат много хора.

Това беше добра новина. Третираха случилото се като социална тема, а не като сензация и мнозина не четяха онова, което все още се смяташе за „женския раздел“. Освен ако не се споменаваше някое животно или бебе, то подобни истории бързо се забравяха. А тази вече бе изживяла естествения си жизнен цикъл.

— Ще говориш ли с тях? С новинарите, имам предвид?

Марси поклати глава.

— Няма начин. Ако ставаше въпрос само за мен, да, бих се позабавлявала малко, какво ако Брик разкара гащите си от чекмеджето. Но участвате и вие, различно е.

— Ти Джей единствена се притеснява най-много. Мислих за това вчера. Не се тревожи за мен, ако името ми излезе, няма да изгубя нищо. Луна също не изглеждаше разтревожена. Но за Ти Джей... — Джейн поклати глава. — ... това е проблем.

— Определено. Аз лично не мисля, че би било голяма загуба, ако двамата с Гейлън се разделят, но не съм на нейно място и вероятно Ти Джей мисли същото за Брик. Мамка му, през повечето време и аз съм на същото мнение за него — ухили се Марси.

Няма спор, помисли си Джейн.

Джина Ландрети, която също работеше в счетоводството, влезе в офиса. Съдейки по начина, по който очите ѝ блеснаха, когато видя Марси и Джейн да разговарят — тайната бе разкрита.

— Здравейте — поздрави тя и голяма усмивка покри лицето ѝ. — Вие сте! Имам предвид, вие сте четирите приятелки. Трябваше да се досетя, когато прочетох името на Марси, но тогава не включих. Другите две са красивото момиче от „Продажби“ и онази в „Човешки ресурси“, нали? Виждала съм ви да обядвате заедно.

Нямаше смисъл да отричат. Двете с Марси се спогледаха и Джейн сви рамене...

— Това е толкова яко — ентузиазира се Джина. — Вчера показах бюлетина на съпруга ми и той наистина се ядоса, когато стигна до номер осем в списъка, сякаш той никога не се обръща, за да огледа жени с големи цици, нали знаете. Трябваше да се изсмея. Все още не ми говори — завърши Джина, но не изглеждаше разтревожена от факта.

— Ние просто се забавлявахме, но излезе извън контрол — каза Джейн.

— О, не мисля така. Според мен е страхотно. Разказах на сестра ми, която е в Ню Йорк, за Списъка и тя поиска копие от цялата статия, а не малката част, която беше в сутрешния вестник.

— Сестра ти? — Коремът на Джейн се сви отново, за втори път днес. — Онази, която работи в една от телевизионните мрежи?

— Ей Би Си. Тя е част от екипа на „Добро утро, Америка“.

Марси също се разтревожи:

— Ъм... поискала го е от личен интерес, нали?

— Сестра ми мисли, че е забавно. Макар че няма да се изненадам, ако получиш обаждане от тях. Спомена, че Списъкът е основа за страхотно предаване.

Джина се понесе към бюрото си, доволна от приноса си за сдобиването им с популярност.

Джейн извади долар от чантата си, подаде го на Марси и после изрече четири доста цветущи думи.

— Леле! — Марси изглеждаше впечатлена. — Никога преди не съм чувала да го казваш.

— Пазех го за извънредни ситуации.

Телефонът ѝ извънтя и Джейн го изгледа подозрително. Все още нямаше осем часа, следователно не се предполагаше да звъни. Със сигурност я очакваха само лошо новини, ако отговореше.

На третото позвъняване Марси грабна телефона.

— Счетоводство — каза тя бързо. — О, Ти Джей, Марси е, тъкмо говорехме... О, по дяволите, миличка, съжалявам — каза тя, а тонът ѝ се смени с безпомощна загриженост.

Джейн грабна слушалката от Марси.

— Какво се е случило? — попита тя.

— Разобличена съм — отговори мрачно Ти Джей. — Току-що проверих гласовата си поща и имам седем обаждания от репортери. Обзалагам се, че и ти си получила същите.

Джейн погледна към лампичката за съобщенията, която мигаше, сякаш има тик.

— Може би, ако двете с Марси говорим с тях, това ще ги държи далеч от теб и Луна. Те просто искат история, нали така? Имат нужда от лице, което да свържат с нея, след което всичко ще отшуми и ще се насочат към нещо друго.

— Но те имат имената на всички ни.

— Това не означава, че имат нужда от четири интервюта. Всеки коментар ще ги задоволи.

Марси, която следеше разговора, като слушаше само отговорите на Джейн каза:

— Мога да дам и сама интервютата, ако смяташ, че ще проработи.

Ти Джей чу предложението на Марси.

— Предполагам, че си струва да се опита. Но аз няма да бягам от това. Ако не са доволни, след като говорят с теб и Марси, или само с Марси, тогава четирите ще им дадем интервю и ще се случи каквото е писано. Отказвам да се чувствам виновна и притеснена, защото се забавлявахме и направихме един глупав списък.

— Добре — започна Марси, когато Джейн затвори. — Ще говоря с Луна и ще я предупредя. След това ще се обадя на репортерите и ще уговоря нещо за обяд. Ще понеса цялата критика, омаловажавайки ситуацията колкото мога повече. Може да проработи — каза тя и стисна палци.

Цяла сутрин множество от хора подаваха главите си през вратата и ѝ отправяха остроумни коментари, или поне жените го правеха. Както очакваше Джейн получи и едно-две предложения от мъжете да им го премери и няколко саркастични забележки от други. Лия Стрийт я изглежда ужасено и не се приближи, което беше добре дошло за

Джейн, въпреки че очакваше по всяко време на бюрото ѝ да се появи табелка с надпис „Вавилонска курва“. Лия имаше по-голям проблем със Списъка от Ти Джей и това говореше много за нея.

Всички съобщения на гласовата ѝ поща бяха от репортери, Джейн ги изтри и не върна нито едно от обажданията. Марси вероятно беше заета с кампанията си, защото не последваха нови обаждания след девет. Акулите бяха надушили плячката и сега се навъртаха около приятелката ѝ.

В случай че варварите бяха все още пред портала, Джейн страхливо реши да си купи отново обяд от машината за закуски в стаята за почивка. Ако отвличането на вниманието не проработеше и това беше само затишие пред буря, тя възнамеряваше да се възползва максимално от него. За съжаление, стаята за почивка беше пълна с хора, които днес си носеха обяд, включително Лия Стрийт, която седеше сама на една маса, въпреки че останалите бяха препълнени.

Когато Джейн се появи, шумът от разговорите се превърна в смесица от освирквания и аплодисменти. Както можеше да се очаква, аплодисментите дойдоха само от жените.

Нямаше какво да направи, освен да се поклони толкова ниско, колкото ѝ позволяваха раненото коляно и болките в ребрата.

— Много ви благодаря — каза тя, с най-добрата си имитация на Елвис.

Джейн пусна парите си в машината и избяга по най-бързия начин, опитвайки се да игнорира коментарите от типа на „Това беше толкова забавно“ и „Да, жените се превръщат в кучки, ако някой пич ви направи забележка за...“.

Стаята за почивка се превърна в бойно поле на враждата между половете.

— По дяволите, по дяволите, по дяволите — мърмореше си Джейн, докато се връщаше в офиса си с диетична безалкохолна напитка и крекери в ръка. На кого трябваше да плати, когато ругаеше само пред себе си, запита се тя. Може би трябваше да вложи парите във фонд за разплащане на бъдещите ѝ прегрешения.

Обядът отдавна бе приключил, приближаваше два, когато Марси се обади. Звучеше уморена:

— Интервютата приключиха — каза тя. — Нека видим дали интересът постепенно ще намалее.

Когато Джейн си тръгна от работа, репортерите бяха напуснали поста си пред портала. Препусна към вкъщи, за да хване местните новини, колата ѝ поднесе, когато спря на алеята си, от която се разхвърчаха малки камъчета. Радваше се, че Сам не е вкъщи, за да я смъмри.

Бубу бе подхванал отново възглавницата. Джейн пренебрегна купчинките пълнеж, разпръснати върху пода, сграбчи дистанционното, включи телевизора и седна на ръба на фотьойла. Изслуша репортажа от Фондовата борса, нямаше катаклизми или драматични спадове, по дяволите, времето и спортните новини. Точно когато започна да се да се надява, че интервюто на Марси няма да бъде излъчено, водещата обяви с драматичен тон:

— Следва: Списъкът. Четири местни жени разкриват какво искат от един мъж.

Джейн въздъхна и се отпусна върху фотьойла. Бубу скочи в скута ѝ, правеше го за първи път, след като бе останал при нея. Тя автоматично го почеса зад ушите и той замърка.

Рекламите приключиха и новините започнаха отново.

— Четири местни жени — Марси Дийн, Джейн Брайт, Ти Джей Йотър и Луна Сизъм създадоха списък с качествата, които трябва да притежава Перфектният мъж. Четирите приятелки работят в „Хемърстед технолъджи“ и Списъкът, както го наричат, е резултат от скорошна размяна на идеи по време на обяд.

Грешка, помисли си Джейн. Бяха в „Ърни’с“ след работа. Или репортерът не е попитал и е предположил, че са обядвали заедно, или „обяд“ звучеше по-добре от „среща в бара след работа“. Като се замисли, вероятно „обяд“ щеше да е от по-голяма полза за Ти Джей, тъй като Гейлън не харесваше петъчните им събирания.

Лицето на Марси се появи на екрана. Изглеждаше усмихната, спокойна, отмяташе със смях главата си назад, когато репортерката ѝ задаваше въпросите си.

— Кой не иска Перфектен мъж? — попита тя. — Разбира се, всяка жена има различни изисквания, така че включеното в нашия списък не е задължително да присъства в нечий друг.

Окей, това беше дипломатично, помисли си Джейн. Дотук добре, нищо спорно до момента.

И тогава Марси се издъни. Репортерката, политически коректна до ноктите на краката си, направи коментар колко повърхностни са физическите изисквания в Списъка. Марси повдигна вежди, очите ѝ заблестяха. Гледайки я, Джейн простена, защото това бяха предупредителните знаци преди приятелката ѝ да атакува.

— Повърхностни? — попита бавно тя. — Според мен са честни. Смятам, че всяка жена мечтае за мъж с, да речем, някои по-надарени части, не мислите ли?

— Това не сте го изрязали! — изпищя Джейн към телевизора и скочи на крака, като захвърли бедния Бубу на пода.

Той скочи на безопасно разстояние точно навреме и се обърна, за да я погледне гневно. Джейн не му обърна внимание.

— Това е семейно време. Как може да излъчите подобно нещо в ефир.

Рейтинг, ето как. Предвид, че беше трудно да се докопат до интересни новини, телевизионните канали в цялата страна се бореха за зрители. Сексът продаваше и Марси току-що им бе свършила страхотна работа в това отношение.

9

Телефонът извънтя. Джейн се поколеба, водейки вътрешна борба дали да вдигне или не. Не би трябвало репортерите да си правят труда да се обаждат, след като Марси им бе предоставила историята, която искаха. Като се имаше предвид часа обаче, позвъняването вероятно идваше от някой, който я познаваше, току-що бе чул името ѝ по телевизията и искаше да говори с нея, сякаш нейните петнадесет минути съмнителна слава можеха да се прехвърлят и върху него или нея по линия на познанството им. Джейн не желаше да предъква отново каквото и да било за проклетия Списък, просто ѝ се искаше да умре.

От друга страна, можеше да се обажда Луна, Ти Джей или Марси.

Накрая, на седмото позвъняване, тя отговори, в готовност да обърне на италиански акцент и да се представи за някой друг.

— Как можа да ми го причиниш? — изстреля брат ѝ Дейвид.

Джейн премигна, опитвайки се да смени предавките. Боже, брат ѝ никога ли нямаше да преживее факта, че не е получил правото да се грижи за колата на баща им?

— Нищо не съм ти направила. Не съм виновна, че татко пожела да остави колата тук. Повярвай ми, предпочитам да не го беше правил, защото сега, вместо да паркирам моята в гаража, трябва да я оставям на алеята.

— Не става въпрос за колата! — почти крещеше брат ѝ. — Това нещо по телевизията! Как можа да го направиш? Как мислиш, че ще ми се отрази?

Цялата ситуация започваше да става странна. Мислите на Джейн препуснаха в опит да разбере как случилото се би повлияло на брат ѝ, но единственото, за което се сещаше, бе възможността той да не отговаря на критериите в списъка и съответно не желаше Вальри да узнае, че *съществуват* критерии.

Да обсъжда физическите качества на брат си, не беше нещо, което искаше да прави.

— Сигурна съм, че Валъри няма да направи никакви сравнения — отговори Джейн по възможно най-дипломатичния начин. — Варя нещо на печката и трябва да...

— Валъри? — настоя Дейвид. — Тя какво общо има с това? Да не казваш, че е... в цялото това нещо със Списъка?

Все по-странно. Джейн се почеса по главата:

— Не мисля, че разбирам за какво говориш — рече накрая.

— За репортажа по телевизията!

— Какво за него? Как ще ти се отрази?

— Дала си името си! Ако се бе оженила, фамилията ти нямаше да е „Брайт“, но неее, трябваше да си останеш необвързана и името ти да е същото като моето. Ако не си забелязала, нашата не е често срещана фамилия. Само си помисли за шегите, които ще трябва да понеса, докато съм на работа.

Това беше малко прекалено, дори за Дейвид. Обикновено параноята му бе по-слабо изразена. Обичаше го, но той никога не преодоля убеждението си, че светът се върти около него. Поведението му до известна степен беше разбираемо, докато учеше в гимназията, тъй като беше висок и красив, и невероятно популярен сред момичетата, но вече от петнадесет години насам не беше в училище.

— Не мисля, че някой ще забележи — каза Джейн възможно най-внимателно.

— Това ти е проблемът, никога не се замисляш, преди да отвориш голямата си уста...

Младата жена не се замисли, просто реагира по най-естествения за нея начин:

— Целуни ме отзад — заяви и тресна телефона.

Реакцията ѝ не беше от най-зрелите, помисли тя, но определено беше удовлетворяваща.

Телефонът иззвъня отново. В никакъв случай нямаше да отговори, реши Джейн. За пръв път съжали, че телефонът ѝ не показва номера, от който се звъни. Може би трябваше да го смени.

Звъненето не спираше. След като преброи до двадесет, младата жена грабна слушалката и изкрещя.

— Какво?

Ако Дейвид си мислеше, че може да я тормози по този начин, да видим какво щеше да каже, когато му се обади в два сутринта. Братя!

Беше Шели.

— Сега вече хубава я забърка — бе първата реплика на сестра ѝ.

Джейн потърка чело. Определено усещаше наченки на главоболие. След спора с Дейвид, изчака да види докъде ще се стигне този път.

— Няма да съм в състояние да държа главата си изправена в църквата.

— Наистина? О, Шели, толкова съжалявам — каза Джейн сладниково. — Не знаех, че си болна от страховитата болест на немощния врат. Кога поставиха диагнозата?

— Такава си фукла. Никога не мислиш за друг, освен за себе си. Не ти ли мина през ума, поне веднъж, как нещо подобно ще се отрази на мен или децата? Стефани е унижена. Всичките ѝ приятели знаят, че си ѝ леля...

— Откъде знаят? Никога не съм срещала приятелите ѝ.

Шели замълча, преди да отговори.

— Предполагам, че тя им е казала.

— Толкова е унижена, че сама е признала роднинската ни връзка?

Странно.

— Странно или не — отвърна Шели, — е отвратително от твоя страна да развееш нещо подобно публично.

Джейн прехвърли набързо наум телевизионното интервю на Марси. Там не споменаваше нещо конкретно.

— Не мислех, че Марси се е справила толкова зле.

— Марси? За какво говориш?

— За интервюто по телевизията. Отпреди малко.

— О, искаш да кажеш, че са го излъчили и по телевизията? — попита Шели с нарастващ ужас. — О, не!

— Ако не си го гледала по новините, за какво говориш?

— За онова нещо в Интернет! Стефани го свали оттам.

Интернет? Главоболието на Джейн избухна с пълна сила. Някой от кретените на работа вероятно бе качил целия бюлетин. Четиринадесетгодишната Стефани наистина е била просветлена.

— Не съм го качвала в интернет — каза тя уморено. — Трябва да е бил някой от службата.

— Независимо кой го е качил, ти си виновна за това... за съществуването на този списък.

Изведнъж на Джейн ѝ дойде до гуша, имаше чувството, че в продължение на няколко дни ходи по опънато въже, беше максимално стресирана и хората, които трябваше най-много да ги е грижа за нея и да я подкрепят, се държаха отвратително. Не можеше да понесе повече, дори ѝ бе трудно да измисли нещо язвително, което да каже.

— Знаеш ли — започна тихо, прекъсвайки тирадата на Шели. — Уморих се от начина, по който двамата с Дейвид автоматично ме приемате за виновна, без да се поинтересувате как се е случило всичко. Той ми е ядосан заради колата, а ти си ми сърдита заради котката, затова ме нападате, без да попитате дали съм добре при целия този шум около списъка. И ако беше помислила за секунда, щеше да осъзнаеш, че не съм доволна от случващото се. Казах на Дейвид да ме целуне отзад и знаеш ли какво, Шели? Ти също можеш да го направиш.

С тези думи Джейн затръшна телефона и на сестра си. Слава богу, че нямаше повече братя и сестри.

— Ето ме — в най-помирителната ми и дипломатична светлина — каза тя на Бубу, след което примигна, за да прогони нетипичната за нея влага от очите си.

Телефонът иззвъня отново и Джейн го изключи. Числата върху екрана на телефонния секретар показваха, че има твърде много съобщения. Тя ги изтри, без да изслуша нито едно и отиде в спалнята, за да се преоблече. Бубу заситни по петите ѝ.

Възможността да получи някаква утеха от котарака беше съмнителна, но така или иначе го вдигна и потърка брадичката си в главата му. Той изтърпя ласката около минута — в крайна сметка не правеше нещо по-приятно, като да го чеше зад ушите — след което се размърда, за да се освободи и скочи без усилия на пода.

Джейн беше твърде депресирана и напрегната, за да си почине, или дори да яде. Миенето на колата щеше да изразходи малко от енергията ѝ, помисли си и се преоблече в панталонки и тениска. Вайпърът не беше много мръсен, не бе валяло от две седмици, но тя обичаше колата си бляскава. Цялото миене и полиране изпълваше душата ѝ. А точно в момента определено се нуждаеше от това.

Развълнува се, докато събираше нещата, които щяха да са й нужни, за да направи вайпъра красив. Шели заслужаваше Джейн да й занесе Бубу и да го остави при нея, за да разкъса и *нейните* възглавнички. Предвид, че сестра й беше с нови мебели — тя сякаш постоянно ги сменяше — едва ли щеше да приеме лесно като Джейн загубата на възглавниците си. Единственото, което я спираше да премести Бубу, бе фактът, че майка им повери грижите за любимата си котка на нея, а не на Шели.

Колкото до Дейвид, е, ситуацията беше почти същата. Би преместила колата в гаража на Дейвид, но Джейн бе обещала да се грижи за нея и ако нещо й се случеше, докато беше при брат й, щеше да се чувства два пъти по-отговорна. И в двата случая беше прецакана. След като събра парцал, кофа, специален сапун за автомобили, който нямаше да наруши блясъка на боята, вакса и препарат за почистване на прозорци, Джейн пусна Бубу на верандата, за да наблюдава процеса. Тъй като котките не обичаха водата, тя не очакваше да му е много интересно, но искаше компанията му. Той се настани под късното следобедно слънце и незабавно се отдаде на котешка дрямка.

Алеята в съседство не беше заета от очукания, кафяв понтиак, така че Джейн не трябваше да се притеснява, че случайно ще го изпръска и ще предизвика гнева на Сам, макар да бе на мнение, че едно хубаво измиване не би навредило. Вероятно нямаше и да помогне — беше твърде късно, за да се разкраси тази повърхност, но мръсните коли я дразнеха. А колата на Сам я дразнеше много.

Джейн усърдно миеше и изплакваше, но на участъци, за да няма време сапуна да изсъхне и да остави петна. Конкретно този сапун не би трябвало да се забелязва, но тя реши да не рискува. Баща й я бе научил да мие колата си по този начин и тя така и не откри по-добър метод.

— Здравей.

— Мамка му! — изпищя Джейн, подскочи поне тридесетина сантиметра във въздуха и изпусна насапунисания парцал. Сърцето й щеше да изхвъркне от гърдите. Обърна се с маркуча в ръка.

Сам отскочи назад, когато водата се разплиска върху краката му.

— Внимавай какво правиш, дявол го взел — сопна й се той.

Джейн се напрегна моментално.

— Добре — отвърна любезно и насочи маркуча право в лицето му.

Той извика и отскочи встрани. Тя запази позиция с маркуча в ръка, наблюдавайки го как прокарва длан върху капещото си лице. Първата водна атака, съвсем случайно, бе намокрила дънките му от коленете надолу. Втората се бе погрижила за тениската му. Предната част бе напълно мокра, залепвайки за тялото му като втора кожа. Джейн се опита да пренебрегне гледката на силните му гърди.

Изправиха се един срещу друг, като стрелци, делеха ги не повече от десет метра.

— Да не си някоя шибана откачалка? — почти крещеше Сам.

Джейн отново насочи маркуча към него. Пръскаше го с отмъщение, преследваше го с водната струя, докато той се опитваше да се отмести от пътя ѝ.

— Не ми казвай, че съм луда! — извика Джейн и запуши с пръст част от отвора, за да увеличи силата на струята и разстоянието, до което достигаше. — Писна ми хората да ме обвиняват за всичко! — Отново го напръска в лицето. — По дяволите, писна ми от теб, от Шели, от Дейвид, от всички на работа, от глупавите репортери и от Бубу, който разкъсва възглавничките ми. До гуша ми дойде, чуваш ли?

Сам рязко смени тактиката за избягване на атаката. Сனிши се, подобно на защитник, като не се опитваше да избяга от водния взрив, който тя насочи към него. Около половин секунда по-късно Джейн се опита да отскочи встрани. Рамото му се удари в корема ѝ, а тласъкът я притисна с гръб към вайпъра. Поразително бърз като змия той отскубна маркуча от ръката ѝ. Джейн се хвърли към маркуча, но Сам я притисна обратно, заклещвайки я с тежестта си към колата.

И двамата дишаха тежко. Той беше мокър от главата до петите, а водата капеше от дрехите му върху нея, докато тя не стана почти толкова мокра, колкото него. Джейн погледна нагоре към него, а Сам надолу към нея, носовете им бяха само на няколко сантиметра разстояние.

— Уплаши ме — обвини го тя. — Беше инцидент.

— Само първият път, когато ме изпръска. Вторият път го направи нарочно.

Джейн кимна.

— Освен това каза „мамка му“ и „по дяволите“. Дължиш ми петдесет цента.

— Въвеждам ново правило. Не можеш да ме подтикваш към ругатни, а след това да ме глобяваш за тях.

— Няма да платиш дълга си? — попита той невярващо.

— Можеш да се обзаложиш. Всичко е по твоя вина.

— Как така?

— Нарочно ме уплаши и не се опитвай да отричаш. Затова си виновен за първата дума.

Джейн се опита да помръдне, да се изплъзне от натиска на теглото му. По дяволите, беше също толкова тежък и неподатлив, колкото металната повърхност под нея.

Той потуши опита ѝ за бягство, притискайки се още по-плътно към нея. Водата от дрехите му се стичаше по краката ѝ.

— Какво ще кажеш за втората дума?

— Ти каза шиб... — Джейн се усети навреме. — Моите две ругатни, взети заедно, не са и наполовина толкова лоши, колкото твоята.

— Какво, вече има и точкова система ли?

— Въпросът е, че не бих изрекла нито едно проклятие, ако: първо — не ме бе уплашил и второ — не бе изругал първи.

— Ако ще си прехвърляме вината, нямаше да го кажа, ако не ме беше изпръскала.

— Нямаше да те изпръскам, ако не ме беше уплашил. Виждаш ли, всичко е по твоя вина — обяви тя победоносно и повдигна брадичката си към него.

Сам си пое дълбоко въздух. Движението на гърдния му кош рязко притисна гърдите ѝ дори по-силно. Той *можеше* да почувства зърната ѝ. О-оу! Очите ѝ се разшириха от внезапна тревога.

Сам гледаше надолу към нея с неразгадаемо изражение.

— Пусни ме — каза Джейн по-нервна, отколкото ѝ се искаше да признае.

— Не.

— Не — повтори тя. — Не може да кажеш „не“. Нарушаваш закона, като ме държиш против волята ми.

— Не те държа против волята ти, притискам те към колата ти.

— Насила.

Сам сви рамене в знак на съгласие. Не изглеждаше много разтревожен от перспективата да наруши някой закон срещу груби съседи.

— Пусни ме — повтори Джейн.

— Не мога.

Тя го изгледа подозрително.

— Защо?

Всъщност Джейн се опасяваше, че знае причината. „Защо“ бе подутината, която се намираще в мокрите му дънки от няколко минути. Младата жена даваше най-доброто от себе си, за да не ѝ обръща внимание и от кръста нагоре — с изключение на втвърдените си зърна — имаше успех. От кръста надолу — провалът бе пълен.

— Защото имам намерение да направя нещо, за което ще съжалявам. — Сам поклати глава, сякаш самият той не разбираше какво става. — Все още не разполагам с камшик и стол, но какво пък, по дяволите, ще рискувам.

— Почакай — изписка тя, но беше твърде късно.

Тъмната му глава се наведе към нея.

Късният следобед бързо изчезна. В далечината се чу детски смях, шум от кола. Слабият звук от работеща косачка достигна до ушите ѝ. Всичко ѝ се струваше далечно и откъснато от действителността. Реалността беше тази целувка, устните му върху нейните, езикът му, преплетен с нейния, топлата мъжка миризма, която проникваше в ноздрите ѝ и изпълваше дробовете ѝ. И вкусът му, о, този вкус, сякаш току-що бе ял шоколад. Джейн искаше да го погълне.

Осъзна, че е стиснала в шепите си мокрия памучен плат на блузата му. Без да прекъсва целувката, той разтвори ръцете ѝ, и ги обви около врата си, което му позволи да се притисне по-плътено до нея — от коленете до раменете.

Как бе възможно една целувка да я възбуди толкова силно? Но това не беше просто целувка, Сам използваше цялото си тяло, триейки гърдите си в зърната ѝ, които набъбнаха и се втвърдиха. Отъркваше издутата си ерекция в корема ѝ в бавен, едва доловим ритъм, но толкова мощен, подобно на морски вълни.

Джейн долови дивия, приглушен звук, който изригна от гърлото ѝ. Опита се да се надигне срещу него и да застане достатъчно високо, така че ерекцията му да пасне на подходящото място. Пламтеше от

желание, топлината я изгаряше, породена от внезапната атака на сексуалната нужда и неудовлетвореност.

Сам все още държеше маркуча в ръка. Заклучи я в прегръдката си и я повдигна с необходимите няколко сантиметра. Водната струя се изви, смени посоката си към Бубу и го изпръска. Котката подскочи с възмутено съскане и се приземи до колата, където се намокри още повече. Джейн не я беше грижа. Езикът на Сам беше в устата ѝ, краката ѝ бяха обвити около бедрата му, а ерекцията му беше точно там, където тя желаше да бъде.

Сам се раздвижи — поредният лек тласък, който почти я накара да свърши. Ноктите ѝ се забиха в гърба му, изви се в ръцете му и простена.

Той откъсна устните си от нейните. Дишаше тежко, очите му излъчваха възбуда и необузданост.

— Да влезем вътре — предложи ѝ, думите бяха произнесени ниско и грубо, почти неразбираеми, подобни на ръмжене.

— Не — простена Джейн, — не спирай.

О, господи, беше близо, толкова близо. Отчаяно се изви срещу него.

— Исусе Христе! — възкликна Сам и затвори очи. Изражението му беше диво и излъчваше едва сдържана страст. — Джейн, не мога да те чукам тук навън. Трябва да влезем вътре.

Чукане? Вътре?

О, боже мой, беше на път да прави секс с него, а все още не бе започнала да си взема хапчетата.

— Чакай! — изкрещя тя панически. Отблъсна раменете му и свали краката си от кръста му, дърпайки се бясно. — Спри, пусни ме!

— Да спра? — попита той невярващо и ядосано. — Само преди секунда ми каза да не спирам.

— Промених си мнението. — Джейн продължаваше да бута раменете му, но не успя да постигне нищо.

— Не можеш да си промениш мнението! — сега Сам звучеше отчаян.

— Напротив мога.

— Имаш ли херпес?

— Не.

— Сифилис?

— Не.

— Гонорея?

— Не.

— Спин?

— Не!

— Тогава не можеш да си променяш мнението.

— Проблемът е, че имам една съвсем узряла яйцеклетка.

Това по-скоро беше лъжа, всъщност почти със сигурност беше лъжа. Цикълът ѝ вероятно щеше да започне утре, така че малката яйцеклетка отдавна бе загубила жизнеността си, но не искаше да рискува евентуално потомство. Ако беше останала и искрица живот в ДНК-то ѝ, спермата на Сам щеше да го разпали. Някои неща просто се случваха.

Новината за зрялата яйцеклетка го накара да се замисли. Обмисли въпроса и предложи:

— Мога да използвам презерватив.

Джейн му хвърли смразяващ поглед. Поне тя се надяваше да го попари. За момента бе забележително несломен.

— Презервативите осигуряват само деветдесет и четири процента сигурност. Което означава, че в най-добрия случай се провалят в шест процента от ситуациите.

— Хей, това са добри коефициенти.

Последва нов смразяващ поглед.

— Така ли? Можеш ли да си представиш какво ще се случи, ако дори само един от твоите малки разбойници се нахвърли върху моето момиче?

— Ще се вкопчат един в друг и ще се борят като две диви котки в чувал.

— Да, както нас преди секунда.

Сам изглеждаше ужасен, пусна я и отстъпи назад.

— Щяха да се озоват в чувала още преди дори да са се запознали.

— Ние също не сме се представяли един на друг — каза Джейн, внезапно почувствала нуждата да изтъкне този факт.

— Мамка му. — Той потърка лицето си с ръка. — Аз съм Сам Донован.

— Знам кой си. Госпожа Кулавич ми каза. Аз съм Джейн Брайт.

— Знам. Тя ми каза, дори ми обясни как се пише името ти.

Откъде, за бога, госпожа Кулавич знаеше това.

— Трябвало е да се казвам Джанин, но е допусната правописна грешка в акта ми за раждане и майка ми решила, че и така ѝ харесва.

На Джейн ѝ се искаше да бъде Джанин. *Шели, Дейвид, Джанин*, имената си подхождаха. Джейн беше бита карта, различна от останалите.

— Джейн ми харесва повече — каза Сам. — Отива ти. Ти не си Джанин.

Да, помисли си тя мрачно. Там беше проблемът.

— И така, какъв е проблемът, който имаш с... кой беше? О, да. Шели, Дейвид, всички на работа, репортерите и Бубу. Защо имаш проблеми с репортери?

Джейн беше впечатлена от паметта му. Самата тя не би могла да изреди списък с имена, които са ѝ изкрещени, докато я заливат със студена вода.

— Шели е по-голямата ми сестра. Ядосана ми е, защото майка ми ме помоли да бъда бавачка на Бубу, а Шели искаше тази чест за себе си. Дейвид е брат ми. Ядосан ми е, защото баща ми помоли мен, а не него, да се грижа за колата му. Знаеш кой е Бубу.

Сам погледна над рамото ѝ.

— Бубу е котката в колата ти.

— В колата ми? — попита Джейн и се обърна ужасена.

Бубу тихо се бе промъкнал под гюрука на автомобила. Тя го хвана, преди да избяга и възмутена го върна в къщата. След това се втурна обратно, за да провери дори за най-малката драскотина.

— Струва ми се, че ти също не одобряваш присъствието на котка в колата си — отбеляза Сам самодоволно.

Джейн му отправи още един смразяващ поглед, макар да забеляза, че новината за яйцеклетката ѝ, така или иначе го бе попарила достатъчно.

— Няма място за сравнение между твоята и моята кола — изръмжа тя и погледна учудено към празната алея. Кафявият понтиак липсваше. Но Сам беше тук. — Къде е колата ти?

— Понтиакът не е мой, той е собственост на града.

Джейн усети известно облекчение. Благодаря ти, Боже! Ударът върху самочувствието ѝ щеше да е сериозен, ако беше спала със

собственика на тази развалина. От друга страна, може би се нуждаеше от понтиака, като умствена спирачка на сексуалните си желания. Ако онази бричка си стоеше тук, вероятно ситуацията отпреди малко нямаше да излезе извън контрол.

— Тогава как се прибра? — попита Джейн.

— Паркирам пикапа си в гаража. Пази го от прахта, полените и птиците.

— Пикап? Какъв модел?

— Шевролет.

— Четири по четири? — Сам изглеждаше като такъв тип мъж.

Той ѝ се усмихна подигравателно.

— Има ли някакъв друг вид?

— О, човече — въздъхна Джейн. — Може ли да го видя?

— Не и докато не приключим с преговорите.

— Преговори?

— Да. Относно кога ще довършим това, което започнахме преди малко.

Устата ѝ се отвори невярващо.

— Искаш да кажеш, че няма да ми позволиш да видя пикапа ти, докато не се съглася да спя с теб?

— Точно така.

— Ти си луд, ако си мислиш, че толкова отчаяно искам да видя автомобила ти! — извика Джейн.

— Червен е.

— О, човече — изстена тя.

Сам кръстоса ръце.

— Или приеми или престани да се оплакваш.

— Нямах ли предвид да ти се предложи?

— Казах, че ще водим преговори за дата. Нямах предвид да го направим сега. И да ми платиш, пак не бих припарил до яйцеклетката ти.

— Ще ти покажа моя генератор, ако ти ми покажеш пикапа си.

Сам поклати глава.

— Няма сделка.

Джейн не бе разказвала на никого за колата на баща си. За пред приятелите ѝ той просто беше параноичен заради семейния седан. Но автомобилът бе най-добрата разменна монета, предимството, което ѝ

гарантираше крайния резултат. Пък и Сам беше ченге. Вероятно нямаше да навреди да знае, че гаражът ѝ се нуждае от защита през цялото време. Колата беше застрахована за цяло състояние, но също така беше незаменима.

— Ще ти позволя да видиш колата на татко, ако ме оставиш да видя пикапа — предложи тя лукаво.

Сам изглеждаше заинтересован. Явно изражението ѝ само по себе си говореше, че автомобилът на баща ѝ не е нещо обичайно.

— Какъв модел е?

Тя сви рамене.

— Не казвам нито дума на публично място.

Той се наведе и приближи ухото си до нея.

— Тогава прошепни.

Джейн доближи устни до ухото му и почувства слабия топъл аромат на мъж, който отново изпълни ноздрите ѝ. Прошепна две думи.

Сам се изправи толкова рязко, че главата му удари носа ѝ.

— Ауч! — извика Джейн и го потърка, за да пропъди болката.

— Нека я видя — каза той дрезгаво.

Джейн кръстоса ръце, имитирайки жеста му отпреди малко.

— Имаме ли сделка? Ти ще видиш колата на баща ми, а аз ще видя твоята?

— По дяволите, може и да *караш* пикапа ми, ако поискаш! — Сам се обърна и погледна към гаража ѝ, сякаш беше Светия Граал. — Вътре ли е?

— На топло и сигурно.

— Оригинал? Не е имитация?

— Оригинал.

— Човече — въздъхна той и вече крачеше към гаража.

— Ще взема ключа. — Втурна се вътре, за да вземе ключа за катинара, а когато се върна, го завари да чака нетърпеливо. — Бъди внимателен и отвори вратата, колкото да се плъзнеш вътре — предупреди го тя. — Не искам да се вижда от улицата.

— Да, добре. — Той взе ключа от нея и го пъкна в катинара.

Двамата влязоха в тъмния гараж и Джейн потърси ключа за осветлението. Лампите се включиха, осветявайки покритата с брезент кола.

— Как се е добрал до нея? — попита Сам шепнешком, сякаш е в църква и посегна към ръба на брезента.

— Беше част от разработващия екип.

Сам ѝ отправи пронизващ поглед.

— Баща ти е Лайл Брайт?

Джейн кимна.

— Човече — въздъхна Сам и повдигна брезента.

Нисък стон се изтръгна от гърлото му. Тя знаеше как се чувства. Винаги въздъхваше, когато я погледнеше, а беше израснала с нея.

Не беше особено ярка. На тогавашните автомобилни бои им липсваше блясъка на днешните. Сребристосива, запазена, без екстри, които се приемаха за даденост в днешно време. Нямаше дори поставка за чаша отстрани.

— Човече — въздъхна отново Сам и се наведе, за да разучи оборудването ѝ.

Внимаваше да не я докосне. Повечето хора, деветдесет и девет на сто не можеха да устоят. Някой би прибързал дотолкова, че да прехвърли крак над ниското шаси и да се настани на мястото на водача. Сам се отнесе към колата с необходимото благоговение и странно усещане сви сърцето ѝ. Почувства се леко замаяна, всичко в гаража започна да избледнява, с изключение на лицето му. Джейн се концентрира върху дишането си, бързо премигна и за един миг светът се върна на мястото си.

Леле. Какво беше всичко това?

Сам зави нежно колата, като майка, която завива спящото си бебе. Безмълвно извади ключовете от джоба на дънките си и ги протегна към нея.

Тя ги взе, след което погледна надолу към дрехите си.

— Мокра съм.

— Знам — отговори той. — Виждам зърната ти.

Устата ѝ увисна безмълвно и бързо кръстоса ръце пред съответните части на мократа си тениска.

— Защо не каза нищо? — попита тя ожесточено.

Сам изсумтя.

— Какво, да не мислиш, че съм луд?

— Заслужаваш да покарам пикапа ти ей така, без да се преобличам.

Той сви рамене.

— След като ми разреши да видя това, плюс зърната ти, мисля, че съм ти длъжник.

Джейн понечи да оспори твърдението му, че е позволила да види зърната ѝ и всъщност е гледал без разрешение, когато си спомни, че бе видяла много повече от него сутринта и реши да не повдига темата.

Като че ли Сам щеше да ѝ остави избор!

— Освен това — изтъкна той, — ти видя пениса ми. Това струва повече от зърна.

— Ха! — отвърна Джени. — Стойността се определя от наблюдателя. Освен това ти казах да се покриеш, ако си спомняш.

— И колко дълго гледа преди това?

— Само колкото да се обадя на госпожа Кулавич и да получа номера ти — отвърна тя самоуверено, защото казваше истината. И какво като бе поговорила с възрастната жена малко по-дълго. — А и ти не сметна за важно да се покриеш. Не, размаха го наоколо, сякаш ти предстоеше състезание с него.

— Съблазнявах те.

— Не си! Не знаеше, че те гледам.

Сам повдигна вежда.

Джейн му хвърли ключовете обратно.

— Не бих карала пикапа ти дори да ме умоляваш! Вероятно има въшки в него. Ти развратен, отвратителен *пенисоразмахващ*...

Сам улови ключовете с едната си ръка.

— Искаш да кажеш, че не се възбуди?

Джейн понечи да му каже, че не е почувствала дори зрънце възбуда, но езикът ѝ отказа да изрече нещо, което щеше да бъде най-голямата лъжа в живота ѝ.

— Така си и мислех — подсмихна се той.

Имаше само един-единствен начин да възстанови превъзходството си. Джейн постави ръцете си на кръста, позволявайки на зърната си да се притиснат към тънката, мокра материя на сутиена и тениската ѝ. Подобно на лазерно насочване на ракети, погледът му се съсредоточи върху предната част на блузата ѝ. Видя го как преглъща.

— Не играеш честно — обвини я той с дрезгав глас.

Тя се подсмихна като отплата за наглата му усмивка отпреди малко.

— Запомни го — рече, след което се обърна, за да излезе от гаража.

Сам мина покрай нея.

— Аз съм първи — каза той. — Искам да те видя как пристъпваш под слънцето.

Джейн върна ръцете си на старата позиция, пред гърдите си.

— Разваляш удоволствието от играта — промърмори Сам и понечи да излезе през тесния отвор. После отстъпи назад толкова рязко, че тя се блъсна в него.

— Имаш два проблема — каза той.

— Така ли?

— Да. Първо: оставила си водата пусната. Ще получиш ужасяваща сметка.

Джейн въздъхна. Алеята ѝ вече трябваше да е залята от вода. Очевидно Сам я докарваше до безумие, в противен случай никога не би била толкова небрежна.

— Какъв е вторият проблем?

— Дворът ти е пълен с репортерите, които спомена.

— О, мамка му — простена Джейн.

10

Сам овладя ситуацията. Излезе от гаража и заключи катинара зад себе си, за да не може някой особено любопитен репортер да надникне вътре и да я види — макар Джейн да реши, че по-скоро защитава колата, отколкото нея. Тя се заслуша, залепена за вратата, докато той се приближаваше до вайпъра и казваше:

— Извинете, но трябва да стигна до онова кранче, за да изключа водата. Бихте ли се отместили, моля?

Сам беше изключително любезен и Джейн се запита защо никога не разговаряше с нея по този начин. Разбира се, тонът му звучеше по-скоро като заповед, но все пак...

— С какво мога да ви помогна, приятели?

— Искаме да интервюираме Джейн Брайт за Списъка — обади се непознат глас.

— Не познавам Джейн Брайт — излъга Сам.

— Тя живее тук. Според публичните регистри, е купила къщата преди няколко седмици.

— Грешка. Аз купих къщата преди няколко седмици. По дяволите, трябва да е станало объркване, когато е била регистрирана покупката. Ще трябва да я поправа.

— Джейн Брайт не живее тук?

— Казах ви, че не познавам Джейн Брайт. Сега, ако нямате нищо против, трябва да доизмия колата си.

— Но...

— Може би трябваше да се представя — каза Сам и тонът му внезапно омекна. — Аз съм детектив Донован и това е частна собственост. Вие нарушавате границите ѝ. Нужно ли е да продължаваме дискусията?

Очевидно не. Джейн остана неподвижна, докато двигателите се запалиха и колите потеглиха. Беше цяло чудо, че репортерите не бяха чули разговора им със Сам в гаража; бяха толкова погълнати от размяната на реплики, че не бяха разбрали за пристигането им.

Джейн чакаше Сам да дойде и да отключи гаража, но той не го направи. Вместо това чу шума от течаща вода и глухо подсвиркване.

Кретенът миеше колата ѝ.

— Дано се справяш добре — процеди тя между стиснатите си зъби. — Ако оставиш някъде петна от сапун, ще те одера жив.

Джейн чакаше безпомощно, не се осмели да извика или да заблъска по вратата, в случай че репортерите все още дебнеха. Ако някой от тях имаше достатъчно мозък, щеше да се сети, че Сам не е в състояние да управлява вайпъра. Нямаше начин да похарчи толкова пари за кола, която трябваше да кара с колене, опрени в ушите си. Вайпърът не бе направен за високи хора, тип футболен защитник. За Сам бе по-подходящ пикап. Джейн си спомни за червения шевролет и се нацупи. Почти си бе купила един такъв, преди вайпъра да спечели любовта ѝ.

Не носеше часовника си, но според нея мина повече от час, по-скоро час и половина, преди Сам да отключи вратата. Здравчът бе преминал в нощ и тениската ѝ бе изсъхнала, ето колко дълго бе стояла в нетърпеливо очакване да бъде освободена.

— Ама никак не бързаше — изсъска тя, докато излизаше от гаража.

— Пак заповядай — отвърна Сам. — Доизмих колата ти, намазах я с вакса и я полирах.

— Благодаря ти. Правилно ли го направи? — попита Джейн и се втурна към колата си, но светлината не беше достатъчна, за да определи дали са останали петна.

Той не се обиди от липсата ѝ на доверие, вместо това попита:

— Искаш ли да ми разкажеш за репортерите?

— Не, предпочитам да забравя за всичко това.

— Не мисля, че ще е възможно. Ще се върнат възможно най-скоро, още утре сутринта ще проверят регистрите и ще разберат, че притежавам съседната къща.

— Аз ще съм на работа по това време.

— Джейн — повика я той и този път използва тона на ченге в гласа си.

Тя въздъхна и седна на стъпалата пред верандата.

— Заради глупавия списък е.

Той седна до нея и протегна дългите си крака.

— Какъв глупав списък?

— За Перфектния мъж.

Това привлече вниманието му.

— *Този* списък? Който публикуваха във вестника?

Тя кимна.

— Ти си го написала?

— Не точно. Аз съм една от четирите приятелки, които създадоха Списъка. Цялата тази олелия е инцидент. Предполагаше се, че никой няма да го види, но се оказа поместен в служебния бюлетин, после дори го качиха в Интернет и всичко се разви мълниеносно бързо след това. — Джейн скръсти ръце върху свитите си колене и подпря глава върху тях. — Същинска каша. Вероятно няма никакви други новини, за да привлече списъка толкова много внимание. Молах се за срыв на стоковата борса.

— Пепел ти на езика.

— Само временен.

— Не разбирам — каза той след минута. — Какво му е толкова интересното на списъка? Верен, мил, работещ — голяма работа.

— Има и още, освен онова, което са публикували във вестника — отговори тя нещастно.

— Още? Какво значи още?

— Сецаш се. Друго.

Той помисли и попита предпазливо:

— Още от физическа гледна точка?

— Да, от физическа гледна точка — съгласи се Джейн.

Последва нова пауза.

— Колко още?

— Не искам да говоря за това.

— Просто ще го прочета в Интернет.

— Чудесно, можеш да го направиш. Аз не искам да говоря за това.

Сам постави голямата си ръка на тила ѝ и я стисна леко.

— Не може да е толкова лошо.

— Напротив. Има вероятност Ти Джей да се разведе заради списъка. А Шели и Дейвид са ми сърдити, защото съм ги злепоставила.

— Мислех, че са ти ядосани заради котката и колата.

— Така е, използват котката и колата като трамплин, за да се ядосат дори още повече за списъка.

— Звучат ми като трън в задника.

— Но са моето семейство и аз ги обичам. — Джейн сви рамене и смени темата. — Ще ти донеса парите.

— Какви пари?

— За ругатните.

— Ще ми платиш?

— Така е почтено. Но сега, след като знаеш за новото правило, това ще е единственият път, в който ще ти платя, когато ти си виновен. Седемдесет и пет цента, нали? За двете ругатни по-рано и тази, която казах, когато видях репортерите.

— Мисля, че да.

Джейн влезе вътре и изрови седемдесет и пет цента. Монетите ѝ от двадесет и пет цента бяха свършили и трябваше да му плати с такива от десет и пет цента. Сам все още седеше на стъпалата, когато тя се върна, но се изправи, за да пусне дребните в джоба си.

— Няма ли да ме поканиш вътре и може би да ми стотвиш?

— Слез на земята — изсумтя Джейн.

— Аха, така си и мислех. Добре, искаш ли да отидем да хапнем заедно?

Тя се замисли. Имаше определени плюсове и минуси, ако приемеше. Най-очевидната полза беше, че нямаше нужда да се храни сама, ако въобще решише да приготви нещо, което тя нямаше желание да прави. Най-големият недостатък беше, че ще прекара повече време с него, което беше опасно. Единственото, което я спаси предишния път, бе фактът, че са на открито място. Ако се качеше в пикапа му, не се знаеше какво ще се случи. От друга страна, *щеше да се повози в пикапа...*

— Не те питам какъв е смисълът на живота — издразни се Сам. — Искаш ли да си вземем бургери или не?

— Ако приема, няма да ме докосваш — предупреди го тя.

Сам вдигна и двете си ръце.

— Заклевам се. Вече ти казах, че не бих припарил до твоята поглъщаща сперматозоиди яйцеклетка, дори и да ми платиш. Така че, кога ще започнеш да вземаш хапчета?

— Кой е казал, че ще го направя?

— Казвам само, че така ще е най-добре.

— Стой далеч от мен и няма да се налага да се притесняваш за това.

В никакъв случай нямаше да му признае, че вече бе решила да си вземе хапчета. Днес забрави да се обади в клиниката, но това беше първото нещо, което щеше да направи на сутринта.

Той се ухили.

— Беше добра игра, сладурче, но вече е края на последния ининг, а аз съм напред с десет точки. Остана ти само един избор — да се предадеш.

Ако друг мъж ѝ беше казал това, щеше да разкъса егото му на парчета. Най-доброто, което можеше да направи в момента обаче бе, да го забави по пътя към целта.

— Още ли батирам?

— О, да, но вече пропусна два удара и ти остават само три.

— Все още мога да отбележа хоумрън.

— Едва ли.

Сам подценяваше съпротивата ѝ.

— Ще видим — изръмжа тя.

— О, по дяволите! Превръщаш цялата работа в състезание, нали?

— Ти си този, който започна. Последният ининг и си с десет точки напред, дръжки.

— Това си беше още една ругатня.

— Дръжки не е ругатня.

— Кой го казва... — Сам се спря и изпусна дълга въздишка. — Няма значение. Отклоняваш ме от темата. Искаш ли да си вземем нещо за ядене или не?

— Предпочитам китайско пред бургер.

Последва нова въздишка.

— Добре, ще ядем китайско.

— Харесвам ресторанта на Дванадесета улица.

— Добре — извика той.

Тя му отправи ослепителна усмивка.

— Отивам да се преоблека.

— Аз също, среща след пет минути.

Джейн забърза към къщата, съвсем наясно, че той прави същото. Не вярваше, че тя ще успее да се преоблече за пет минути, нали? Ще му покаже.

Съблече се изцяло, още докато тичаше към спалнята. Бубу я последва, мяукайки жално. Отдавна беше минало времето му за вечеря. Джейн облече сухо бельо, сложи си сутиен и червена плетена блуза отгоре, нахлузи чифт бели дънки и обу сандалите си. Изтича обратно в кухнята и отвори консерва с храна за Бубу, изсипа я в купичката му, грабна чантата си и излезе през вратата в същия момент, когато Сам се появи на верандата си и се насочи към гаража си.

— Закъсня — каза той.

— Не съм. Освен това ти трябваше само да се преоблечеш. А аз смених дрехите си *и нахраних* котката.

Вратата на гаража му беше модерна. Той натисна бутона на дистанционното в ръката си и тя се плъзна безшумно, като коприна. Джейн въздъхна от тежкото чувство за завист към гаражната му врата. В светлината, която се появи автоматично с отварянето на вратата, тя видя блестящо червено чудовище. Двоен хромиран ауспух. Хромирана решетка. А гумите бяха толкова грамадни, че щеше да ѝ се наложи да се метне със засилка на седалката, ако не бяха също така хромираните лостове в помощ на онези, които не бяха благословени с неговите дълги крака.

— О — въздъхна тя и плесна с ръце. — Точно това исках, докато не видях вайпъра.

— Седалки тип „пейка“ — каза той и повдигна порочно вежди към нея. — Ако си наистина добро момиче, след като започнеш да пиеш хапчетата си и яйцеклетките ти са под контрол, ще ти позволя да ме съблазниш в пикапа.

Джейн успя да потисне реакцията си. Слава богу, че той не осъзнаваше колко крехък е самоконтролът ѝ в действителност, макар че по-скоро мисълта да го съблазни ускори пулса ѝ отново, отколкото мястото, за което ставаше дума.

— Нищо ли няма да кажеш? — попита той.

Тя поклати глава.

— О, по дяволите — изруга той, постави двете си ръце на кръста ѝ и без усилия я повдигна в купето. — Сега вече наистина съм притеснен.

Планът на Марси не проработи. Ти Джей беше изправена пред неизбежното след обаждането на третия репортер. Боже, защо просто всичко това не отминеше? Какво му беше толкова интересното на един забавен списък? Не че Гейлът го намираше за такъв, помисли си тя депресирана. Изглежда вече не намираше нищо за забавно, освен ако не се бе случило на работа.

Беше толкова забавен, когато започнаха да излизат, изпълнен със смях и шеги. Къде беше изчезнало това весело момче?

Вече дори не се виждаха един друг особено често. Тя работеше от осем до пет, а той от три до единадесет. По времето, когато се прибираше, Ти Джей вече спеше. Той не се събуждаше, преди тя да тръгне за работа. Най-показателното беше, помисли си Ти Джей, че Гейлът не бе длъжен да работи в смяна от три до единадесет. Сам я бе избрал. И ако целта му беше да я избягва, бе я постигнал.

Може би бракът им вече беше приключил и тя просто отказваше да се изправи пред този факт. Може би Гейлът не искаше да имат деца, защото знаеше, че е свършено.

Тази мисъл я прониза дълбоко в гърдите. Ти Джей го обичаше. Или по-скоро обичаше човека, който беше преди време, човекът под грубата фасада, която виждаше през последните няколко години. Ако беше сънена или мислеше за нещо друго и той изскочеше в ума ѝ, лицето, което виждаше, беше на младия, усмихнат Гейлът, онзи, когото отчаяно бе обичала в гимназията. Обичаше тромавия, несръчен, нетърпелив, любящ Гейлът, с когото бе правила любов на задната седалка на олдсмобила^[1] на баща му. Тогава бе първият път и за двамата. Обичаше мъжа, който ѝ бе подарил една червена роза за първата им годишнина, защото нямаше пари за цяла дузина.

Ти Джей не обичаше мъжа, който не ѝ бе казвал „обичам те“ от толкова дълго време, че не помнеше кога бе последният път.

Чувстваше се толкова безпомощна в сравнение с приятелките си. Ако някой пробутваше празни приказки на Марси, тя го отрязваше и търсеше друг, който да го замести или по-скоро да стопли леглото ѝ. Шамал разстройваше Луна, но тя не стоеше вкъщи да го чака, а живееше собствения си живот. Колкото до Джейн — тя беше свършена, по начина по който Ти Джей знаеше, че не е. Каквото и да

й поднесеше животът, Джейн се изправяше пред него с чувство за хумор и кураж. Нито една от трите нямаше да изтърпи отношението на Гейлън, както мълчаливо го правеше тя в продължение на две години.

Ти Джей мразеше собствената си слабост. Какво щеше да стане, ако двамата с Гейлън се разделят? Щеше да се наложи да продадат къщата, а тя обичаше дома си, но какво от това? Можеше да живее в апартамент. Джейн го правеше в продължение на години. Ти Джей можеше да живее сама, въпреки че никога не го бе правила. Щеше да се научи да се справя сама с всичко. Щеше да си вземе котка, не, куче, за да я пази. И отново щеше да ходи по срещи. Какво ли би било да прекарва времето си с мъж, който не я обижда всеки път, когато отвори уста?

Когато телефонът иззвъня, знаеше, че е Гейлън. Ръката ѝ беше спокойна, когато вдигна слушалката.

— Да не си се побъркала? — бяха първите му думи.

Дишаше тежко, което ѝ подсказваше, че е изпаднал в ярост.

— Не, не мисля — отвърна тя спокойно.

— Направи ме за посмешище пред всички в завода...

— Ако някой ти се подиграва, то е защото ти си му позволил — прекъсна го Ти Джей. — Няма да говоря с теб на тази тема по телефона. Ако желаеш да разговаряш с мен, когато се прибереш, с *цивилизован тон*, ще те изчакам. Ако имаш намерение да буйстваш и беснееш, имам по-полезни неща за вършене, вместо да те слушам.

Гейлън ѝ затвори.

Ръката на Ти Джей трепереше леко, докато поставяше слушалката на мястото ѝ. Сълзи замъглиха очите ѝ. Ако си мислеше, че ще го умолява да ѝ прости, жестоко се лъжеше. През последните две години бе живяла по неговите правила и беше нещастна. Може би бе време да заживее по *собствени* правила. Ако изгубеше Гейлън, може би щеше да възвърне себеуважението си.

Половин час по-късно телефонът отново иззвъня.

Ти Джей се намръщи, докато вървеше към апарата, за да вдигне. Не смяташе, че е вероятно да се обажда Гейлън, но бе възможно да е размислил над казаното от нея и да е осъзнал, че този път тя няма да свие платната и да стои кротко, когато той ѝ повиши глас.

— Ало — отговори Ти Джей.

— *Коя си ти?*

Младата жена се намръщи, когато чу призрачния шепот.

— Какво? Кой се обажда?

— *Ти ли си госпожа А, или Б? Коя си?*

— Гледай си работата — отвърна рязко новата Ти Джей и затвори с трясък телефона.

[1] Марка автомобили на Дженеръл Мотърс. — Б.пр. ↑

Джейн скочи от леглото рано на следващата сутрин, решена да тръгне за работа преди Сам да се е появил. Докато пулсът ѝ се ускоряваше при мисълта за спор с него, умът ѝ подсказваше, че вероятно е свалил Списъка от интернет още снощи, след като се бяха прибрали вкъщи, преяли с малки китайски понички. Беше по-лош от питбул, не се отказваше от нищо и я притискаше с въпроси за останалата част от списъка през цялото време, докато вечеряха. Джейн не желаше да научи мнението му за който и да е от номерата след седем в списъка.

Беше на път към вратата в безбожно ранния час — седем сутринта, когато видя, че телефонният секретар отново е препълнен със съобщения. Посегна да натисне бутона за изтриване, но се поколеба. Родителите ѝ бяха на път, можеше да се случи всичко, един от двамата да се разболее или нещо друго непредвидено. Кой знае? Може би Шели и Дейвид се бяха обадили, за да се извинят.

— Никакъв шанс — промърмори тя и натисна бутона за прослушване.

Имаше съобщения от трима репортери, един вестник и две телевизии, искащи интервю. Следваха две затваряния, едно след друго. Шестото обаждане беше от Памела Морис, която се представи като сестрата на Джина Ландрети. Гласът ѝ имаше меките модулирани тонове на телевизионен говорител. Памела щеше да се радва, ако я ангажира предварително за участие в „Добро утро, Америка“, където да разговарят за Списъка, който превзе напълно страната. Седмото съобщение беше от списание „Пийпъл“ и гласеше същото.

Джейн потисна нарастваща си истерия, докато слушаше още три затваряния. Който и да беше, бе изчакал мълчаливо дълго време преди да прекрати обаждането. Изтри съобщенията, защото нямаше намерение да ги слуша отново. Цялата тази ситуация се бе превърнала от глупава в откровено нелепа. Стигна до алеята, без да забележи Сам, което означаваше, че сутринта ѝ започва съвсем спокойно. Чувстваше

се толкова добре, че настрои радиото на националната станция. Дикси Чикс пееха, че „Ърл трябваше да умре“. Джейн попя с тях, питайки се дали ченгето Сам би оправдал подобно убийство. Можеха да поспорят по въпроса.

Знаеше, че е загазила, когато мисълта да поспори със Сам ѝ се стори по-вълнуваща от, да речем, спечелването от лотарията. Никога досега не беше срещала човек, на когото не само не му мигваше окото каквото и да изречеше тя, но и можеше да се изправи лице в лице с нея — или с други думи в словесна престрелка — без въобще да се притесни. Идеята, че може да каже нещо, без да го шокира, беше много освобождаваща. Понякога имаше чувството, че той се наслаждава на характера ѝ. Беше самонадеян в повече от един аспект, и дразнещ, мъжествен, интелигентен и толкова секси. Беше се отнесъл с подобаващото уважение към колата на баща ѝ, освен това се бе справил доста добре с полирането и пастирането на вайпъра.

Бързо трябваше да се добере до противозачатъчни.

Днес имаше повече репортери пред портала на „Хемърстед“. Явно някой им бе подшушнал каква кола кара, защото светкавиците на фотоапаратите се насочиха към нея, докато бавно караше към охраната и чакаше да се вдигне бариерата.

Пазачът ѝ се ухили и попита:

— Искаш ли да ме изпробваш, да провериш дали отговарям на изискванията?

— Позволи ми аз да се свържа с теб — отговори Джейн. — Графикът ми е запълнен за следващите две години и половина.

— Нищо чудно — намигна ѝ той.

Беше подранила толкова, че предизвикващият гадене зелен коридор бе празен. Но не бе дошла достатъчно рано, някои от откачалките я бяха изпреварили. Спря, за да прочете новата табелка, поставена до бутона за асансьора: „Помни: първо граби, после подпалвай. Тези, които не се подчинят, ще бъдат изхвърлени от бойния отряд“.

Ето на, сега вече се чувстваше по-добре. Един ден без асансьорна бележка беше ужасно и нетърпимо нещо.

Джейн влезе в офиса си, преди да осъзнае, че репортерите и охраната не са я разстроили. Те не бяха важни. Сражението ѝ със Сам бе далеч по-интересно, особено след като и двамата знаеха накъде са

се насочили. Никога преди не бе преживявала любовна афера, но подозираше, че тази, която ѝ предстои с него, щеше да подпали чаршафите ѝ. Не че възнамеряваше да го улесни, щеше да му се наложи да се бори, за да я има, дори и след като започнеше да пие противозачатъчни. Важен беше принципът.

Освен това щеше да е забавно да го дразни.

Джина Ландрети също пристигна по-рано на работа.

— О, много добре — каза тя и очите ѝ светнаха, когато видя Джейн на бюрото ѝ. — Трябва да говоря с теб, надявах се, че ще подраниш и ще можем да останем насаме.

Джейн простена вътрешно. От километри си личеше какво ще последва.

— Пам ми се обади снощи — започна Джина, — сецаш се, сестра ми. Както и да е, опитва се да се свърже с теб, и познай какво, да те ангажира за шоуто „Добро утро, Америка“! Не е ли вълнуващо? Е, не само теб, четирите, разбира се, но ѝ казах, че вероятно ти си говорителят.

— А-а... не мисля, че имаме говорител — отговори Джейн, малко слисана от предположението на Джина.

— Е, ако имахте такъв, то щеше да си ти.

Джина изглеждаше толкова горда, че Джейн търсеше дипломатичен начин да каже „няма начин“.

— Не знаех, че сестра ти е програмен директор.

— О, не е, но разговаря с директора и *тя* също е много заинтересована. Това може да се окаже страхотно за Пам — сподели Джина. — Новината е навсякъде и останалите канали ще се свържат с вас днес, затова Пам искаше да ги изпревари. Това може да помогне много на кариерата ѝ.

Което означаваше, че ако Джейн откажеше съдействие, всеки провал в кариерата на сестрата на Джина щеше да ѝ се припише.

— Има един проблем — каза Джейн, изразявайки разкаяние, доколкото бе възможно. — Съпругът на Ти Джей е недоволен от цялата тази публичност...

Джина сви рамене.

— Тогава в шоуто ще участвате само трите. Всъщност, би било най-добре, ако само ти отидеш...

— Луна е много по-красива...

— Е, да, но тя е толкова млада, не разполага с твоя авторитет.

Страхотно, сега Джейн разполагаше с „авторитет“. Опита се да използва част него и придаде твърдост на тона си:

— Не знам. Аз също не харесвам цялата тази публичност. Предпочитам всичко просто да отmine.

Джина я погледна ужасено.

— Не говориш сериозно. Не искаш ли да бъдеш богата и известна?

— Не бих имала нищо против да съм богата, но не искам да съм известна. Не виждам как едно участие в „Добро утро, Америка“ ще ме направи богата.

— Може да ви предложат сделка за книга. Един от онези аванси в милиони долари, сещаш се, като жените, които написаха книга за правилата.

— Джина! — почти изкрещя Джейн. — Осъзнай се! Как би могъл Списъкът да се превърне в книга, освен ако предпочитаният размер на мъжкия пенис не се обсъжда в триста страници.

— Триста? — Джина я изгледа със съмнение. — Мисля, че сто и петдесет би било предостатъчно.

Джейн се огледа за нещо, в което да удари главата си.

— Моля те, моля те, кажи, че ще приемеш предложението на Пам — умоляваше Джина, скръстила лице в класическа молитвена поза.

В проблясък на вдъхновение Джейн каза:

— Ще трябва да говоря с останалите три. Или ще бъде групова сделка, или нищо.

— Но ти каза, че Ти Джейн...

— Ще говоря с останалите три — повтори Джейн.

Джина изглеждаше нещастна, но очевидно разпозна мистериозния авторитет, който си мислеше, че Джейн притежава.

— Мислех, че ще се зарадваш — промърмори тя.

— Е, не е така. Ценя личното си пространство.

— Тогава защо публикува Списъка в бюлетина?

— Не съм, Марси се напи и го даде на Дона, как й беше фамилията...

— О!

Джина изглеждаше още по-нещастна, сякаш бе осъзнала, че Джейн е дори по-малко развълнувана от цялата ситуация, отколкото бе смятала.

— Цялото ми семейство ми е сърдито заради Списъка — изръмжа Джейн.

Въпреки разочарованието си, Джина беше мила жена. Тя седна на ръба на бюрото, а изразът на лицето ѝ се промени на симпатия.

— Защо, какво общо има с тях?

— И аз също не смятам, че има. Сестра ми каза, че се срамува и няма да може да държи главата си изправена в църквата. Също така ми е ядосана, защото четиринадесетгодишната ми племенница е свалила целия списък от Интернет. Брат ми е бесен, защото съм го изложила пред момчетата, с които работи.

— Не виждам как, освен ако не са си ги мерили в тоалетната и не се е оказало, че му е къс — изкикоти се Джина.

— Не искам да мисля за това — каза Джейн и също започна да се смее.

Двете се спогледаха и избухнаха в бурен смях, докато очите им не се напълниха със сълзи и не съсипаха спиралите си. Подсмърчайки, и все още смеейки се, те се отправиха към дамската тоалетна, за да поправят щетите.

В девет часа Джейн бе повикана в офиса на прекия си началник. Името му беше Ашфорд М. де Уинтър. Всеки път, когато чуеше името му, тя си представяше Мандърлей^[1]. Отчаяно ѝ се искаше да попита дали „М.“ не е съкратено от Максимилиан, но се страхуваше да разбере. Може би просто пресъздаваше една илюзия, но въпреки това винаги се обличаше в европейски стил и беше известен с това, че казва „грааафик“, вместо „график“.

Освен това беше задник. На някои хора им идваше отвътре, докато останалите се стараеха да го постигнат. Ашфорд де Уинтър съчетаваше и двете.

Не ѝ предложи да седне, но тя така или иначе го направи и си спечели едно смръщване за дързостта. Джейн подозираше причината за тази малка аудиенция и искаше да ѝ е удобно, докато я мъмрят.

— Госпожице Брайт — започна той и изглеждаше така, сякаш е подушил нещо неприятно.

— Господин Де Уинтър — отвърна тя.

Последва ново смръщване и Джейн разбра, че не беше неин ред да говори.

— Ситуацията пред портала започна да става неудържима.

— Съгласна съм. Може би, ако опитате със съдебна заповед...

Тя изостави предложението си, защото знаеше, че той няма правомощията да получи такава, дори ако имаше основание, в което Джейн се съмняваше. „Ситуацията“ не застрашаваше никого и новинарите не пречеха на служителите да изпълняват задълженията си.

Мръщенето се превърна в гневен поглед.

— Шегата ви е неподходяща. Много добре знаете, че ситуацията е продукт на вашите дела. Неприлично е и разсейващо, хората са нещастни.

Под „хората“ разбирай „началниците му“, помисли си Джейн.

— Как така мое дело? — попита тя меко.

— Този ваш вулгарен списък...

Може би двамата с Лия Стрийт са били близнаци, разделени при раждането си, зачуди се Джейн.

— Списъкът не е мой, не повече отколкото на Марси Дийн. Резултатът е от съвместна работа.

Какво им ставаше на всички, та държаха единствено нея отговорна за Списъка? Отново ли имаше нещо общо с този неин мистериозен „авторитет“? Ако имаше такава власт, може би трябваше да започне да я използва по-често. Когато пазаруваше, можеше да накара останалите купувачи да ѝ отстъпват реда си на касата или улицата ѝ да бъде първата почистена, когато завали сняг.

— Госпожице Брайт, моля ви — каза Де Уинтър с мек тон.

Кое то в превод означаваше да не го взима за идиот, но беше закъснял — тя вече го смяташе за такъв.

— Хуморът ви е лесно разпознаваем — добави той. — Може би не сте единствената замесена, но със сигурност сте главният подбудител. Ето защо се пада на вас честта да разрешите ситуацията.

Джейн можеше и да мърмори заради Дона пред приятелките си, но нямаше да спомене друго име пред началника си. Той вече знаеше имената на останалите три. Щом вярваше, че по-голямата част от вината е нейна, не можеше да каже нищо, което да промени мнението му.

— Добре — каза тя. — На обяд ще отида до портала и ще им кажа, че не ми харесва цялата тази публичност и че искам да напуснат територията на „Хемърстед“ или ще бъдат арестувани.

Де Уинтър изглеждаше така, сякаш е погълнал скумрия.

— Ъм... не мисля, че това е най-добрият начин да се справите със ситуацията.

— Какво предлагате?

Ето това беше добър въпрос. Изражението му не излъчваше нищо.

Тя прикри облекчението си. Самочувствието ѝ щеше да бъде унищожено, ако Де Уинтър бе предложил изпълнимо решение, докато тя не бе успяла да се сети дори за неизпълнимо такова.

— Обади ми се служител от „Добро утро, Америка“ — продължи Джейн. — Ще я разкарам. Трябваше да се обадят и от списание „Пийпъл“, но просто няма да приема обаждането. Цялата тази безплатна публичност не може да е полезна за компанията...

— Телевизията? Националната телевизия? — попита той немощно и проточи врата си, подобно на пуйка. — Ъм... това би била чудесна възможност, нали?

Джейн сви рамене. Не знаеше дали е чудесна или не, но безспорно беше възможност. Разбира се, току-що сама се бе докарала до безизходица, публичността беше точно това, което не искаше. Несъмнено имаше дефект в характера ѝ, щом при никакви обстоятелства не бе способна да позволи Ашфорд де Уинтър да диктува действията ѝ.

— Може би трябва да предложите идеята на ръководството — предложи тя и се изправи на крака. Ако имаше късмет, някой от началниците щеше да наложи вето на идеята.

Де Уинтър бе раздвоен между вълнението и нежеланието да ѝ признае, че изобщо се налага да се допитва до някого. Сякаш тя не знаеше каква е позицията му и какви правомощия притежава. Намираше се по средата на средното управление и това бе най-високата позиция, до която щеше да се издигне.

Веднага след като се върна на бюрото си, Джейн сформира военен съвет. Луна, Ти Джей и Марси се съгласиха да обядват с нея в офиса на Марси. Обясни ситуацията на Джина и прекара остатъка от сутринта, избягвайки всякакви обаждания с нейна помощ.

По обяд четирите се събраха в офиса на Марси, заредени с асортимент от крекери и диетични газирани напитки.

— Мисля, че можем да го обявим официално — ситуацията е извън контрол — каза мрачно Джейн и ги осведоми за сестрата на Джина и обажданията, които бе получила сутринта от Ен Би Си и списание „Пийпъл“, точно както бе предрекла Джина.

Всички погледнаха към Ти Джей, а тя сви рамене.

— Не виждам смисъл вече да се опитваме да потушим огъня. Гейлън знае и не се прибра снощи.

— О, скъпа — каза Марси съчувствено и се пресегна, за да докосне Ти Джей по ръката. — Толкова съжалявам.

Очите на Ти Джей бяха подути, сякаш бе плакала цяла нощ, но сега изглеждаше спокойна.

— А аз не — отвърна тя. — Това просто извади проблемите ни наяве. Той или ме обича, или не. Ако не ме обича, да върви по дяволите, може да се махне от живота ми и да престане да ми губи времето.

— Леле — каза Луна, примигвайки срещу Ти Джей с прекрасните си очи. — Давай, момиче!

— Ами ти? — попита Джейн Марси. — Имаш или някакви проблеми с Брик?

Марси й хвърли ироничната си, видяла-всичко-опитала-повечето усмивка.

— Винаги има проблем с Брик. Да кажем, че реагира по типичния за него начин, с много викове и пиене на бира. Все още спеше, когато излязох сутринта.

Всички погледнаха към Луна.

— Все още не съм го чувала — каза тя и се усмихна на Джейн. — Беше права за всички шеги и предложения за мерене. Просто казвам на мъжете, че съм гласувала за 30 см, но вие сте поискали да намалим размера. Обикновено това ги кара да млъкнат.

Когато спряха да се смеят, Марси каза:

— Добре, интервюто ми за местните телевизии не свърши работа. Какво пък, по дяволите... к'во ще кажете да спрем да се опитваме да оправим тази бъркотия и да се позабавяваме с всичко това?

— Де Уинтър обсъжда идеята за безплатна национална реклама с костюмарите от горния етаж — каза Джейн.

— Сякаш не биха й се нахвърлили като изгладняла жена на блокче шоколад — подигра се Ти Джей. — Аз съм с Марси. Нека обсъждаме Списъка и *наистина* да се позабавляваме. Сещате се, да добавим някои критерии, разширявайки дискусиите и обясненията си.

Дейвид и Шели щяха да се изплашат като божи кравички, помисли си Джейн. Е, вероятно имаха нужда от млякото.

— По дяволите, какво пък — каза тя.

— По дяволите, какво пък — подкрепи я Луна.

Те се спогледаха, усмихнаха се, а Марси извади тефтера и химикалката си.

— Направо може да започнем веднага и да им дадем история, която си заслужава да отпечатат.

Ти Джей тъжно поклати глава.

— Това наистина ще изкара лудите наяве. Някоя от вас получи ли странни обаждания снощи? Някакъв тип, мисля, че беше мъж, може и да е жена, шепнеше „Коя си ти?“, искаше да знае дали аз съм госпожица А.

Луна изглеждаше стресната.

— О, получих такова обаждане. И още няколко затваряния, предположих, че се обажда същият човек. Но си права, не можеш да разбереш дали е мъж или жена заради шепота му.

— Имах пет такива, оставени на телефонния секретар — каза Джейн. — Бях изключила телефона си.

— Аз бях навън — обясни Марси. — А Брик разби телефонния секретар в стената, така че временно съм без съобщения. Ще си взема нов на път за вкъщи този следобед.

— Вероятно и четирите сме получили обаждания от един и същи човек — предположи Джейн.

Почувства се неспокойна и изпита благодарност, задето имаше ченге за съсед.

Ти Джей сви рамене и се усмихна:

— Цената на славата — каза тя.

[1] Мандърлей — така се нарича имението, собственост на Максимилиан де Уинтър, герой от известния роман „Ребека“ на Дафни

дю Морие. — Б.пр. ↑

12

Джейн си мърмореше по време на целия път към дома, макар че си спомни да мине през клиниката и да вземе тримесечна рецепта за противозачатъчни. Шефовете бяха решили, че публичността, която носи ситуацията, е повече от добра и след това всичко се случи много бързо. От името на останалите, тя прие интервюто в „Добро утро, Америка“, въпреки че не разбираше защо сутрешно шоу ще проявява интерес, когато беше очевидно, че по-колоритните критерии от списъка нямаше да бъдат обсъждани. Може би ставаше въпрос за телевизионно превъзходство. Можеше да разбере интереса на някои печатни медии като „Космополитън“ например, или дори някое мъжко месечно списание. Но какво различно от личното представяне на всяка от четирите и влиянието на списъка върху живота им, биха публикували от „Пийпъл“?

Очевидно сексът продаваше, дори когато не можеше да бъде обсъждан.

Четирите трябваше да отидат в представителството на Ей Би Си в Детройт в уж разумния час, четири сутринта, където щеше да бъде записано интервюто. Трябваше да пристигнат облечени, фризирани и гримирани. Кореспондент на Ей Би Си, но не Даян или Чарли^[1], щеше да пристигне в Детройт за провеждането на интервюто, вместо да ги настанят пред празни декори, с тънки слушалки в ушите, за да говорят на въздуха, докато някой в Ню Йорк им задава въпросите. Присъствието на интервюиращ очевидно им оказваше голяма чест. Джейн се опита да се почувства почетена, но усети само умората от предстоящото събуждане в два сутринта, за да се облече и гримира, и да оправи косата си.

Кафявият понтиак липсваше от алеята в съседство и нямаше признаци за живот в къщата.

Кофти.

Бубу я поздрави, а върху мустаците му беше полепнал пълнеж от възглавничка. Джейн дори не си направи труда да погледне във

всекидневната. Единственото нещо, което можеше да направи в момента, за да защити това, което бе останало от дивана ѝ, бе да затвори вратата към всекидневната, така че Бубу да не може да влезе вътре. Но тогава той щеше да прехвърли гнева си върху друга част от обзавеждането. Така или иначе диванът имаше нужда от поправка, нека се забавлява.

След внезапно подозрително усещане и посещение на тоалетната, тя разбра, че цикълът ѝ е започнал точно навреме. Джейн въздъхна от облекчение. Поне за няколко дни беше в безопасност от необяснимата си слабост към Сам. Като превантивна мярка може би трябваше да спре да бръсне краката си. В никакъв случай не би се впуснала в любовна афера с космати крака. Искаше ѝ се да го държи на разстояние за поне две седмици, само за да го вбеси. Харесваше ѝ идеята за вбесения Сам.

Влизайки в кухнята, тя надникна през прозореца. Кафявият понтиак все още го нямаше, въпреки че, предположи тя, може би бе излязъл с пикапа, както вчера. Завесите върху кухненския му прозорец бяха спуснати.

Трудно беше да вбесиш мъж, когото го нямаше.

Една кола спря на алеята ѝ и паркира зад вайпъра. Слязоха двама души — мъж и жена. Мъжът бе с фотоапарат, провесен на врата му и носеше различни чанти, както и жената, която въпреки горещината бе облечена със сако.

Беше безсмислено да се опитва да избегне репортерите, но нямаше начин да покани някой от тях в посипаната си с пух всекидневна. Отиде до кухненската врата, отвори я и пристъпи на верандата.

— Влизайте — каза тя уморено. — Искате ли кафе? Тъкмо се канех да направя.

Корин се взря в лицето в огледалото. Понякога изчезваше за седмици, месеци, но ето го отново в отражението, сякаш никога не си е тръгвал. Не беше в състояние да работи днес, страхуваше се какво ще се случи, ако ги види на живо. Четирите кучки. Как смееха да му се присмиват, да му се подиграват със Списъка си? За какви се мислеха? Не го смятаха за перфектен, но той знаеше най-добре.

В крайна сметка, майка му го бе обучила.

Гейлът си беше у дома, когато Ти Джей се прибра. За миг стомахът ѝ се сви, но не си позволи да се разколебае. Самоуважението ѝ бе заложено на карта.

Тя свали гаражната врата и влезе в къщата през антрето както винаги. Коридорът водеше към кухнята, красивата ѝ кухня, с бели шкафове и уреди, и блестящите медни съдове, висящи над плота в средата. Кухнята ѝ изглеждаше като от книга на декоратор и бе любимата ѝ стая в къщата, не защото обичаше да готви, а защото харесваше атмосферата. Малка ниша, запълнена от папрати, билки и дребни разцъфнали цветя, изпълваше въздуха със свежест и аромат. В ъгъла на нишата бяха уютно настанени два стола и маса, плюс табуретка, на която да качи уморените си крака. Нишата беше почти изцяло остъклена, осигуряваше много светлина, но отблъскваше топлината и студа. Ти Джей обичаше да се сгушва там с хубава книга и чаша горещ чай, особено през зимата, когато земята бе покрита със сняг, докато вътре тя се чувстваше удобно и уютно, заобиколена от постоянната си градина.

Гейлът не беше в кухнята. Ти Джей остави чантата и ключовете си на обичайното им място върху плота, изрита обувките си и постави чайник с вода върху печката, за да си приготви чай.

Не извика името му, нито го потърси. Предполагаше, че е в бърлогата си, гледаше телевизия и подхранваше злобата си. Ако искаше да говори с нея, щеше да се наложи да напусне пещерата си.

Ти Джей се преоблече в шорти и прилепнал потник. Тялото ѝ бе запазено, макар че бе по-мускулесто, отколкото ѝ се искаше — резултат от годините в женския отбор по футбол. Би предпочела грациозната фигура на Луна или по-деликатните извивки на Джейн, но като цяло бе доволна от себе си. Като повечето омъжени жени обаче, тя бе развалила навика си да облича прилепнали дрехи и обикновено носеше пуловери през зимата и широки тениски през лятото. Може би беше време да започне да се възползва максимално от външния си вид, както когато с Гейлът все още се срещаха.

Не беше свикнала съпругът ѝ да си е у дома за вечеря. Обикновено вечерното ѝ меню се състоеше или от доставка за вкъщи

или от нещо, което притопляше в микровълновата. Като предположи, че той няма да яде, дори и да сготви нещо — ех, това несъмнено щеше да й даде урок, ако Гейлът огладнееше, нали? — тя се върна в кухнята и извади една от замразените си вечери. Беше с ниско съдържание на мазнини и калории, така че можеше да се поглези със сладолед след това.

Гейлът излезе от бърлогата си, когато тя облизваше последния сладолед от лъжицата си. Наблюдаваше я изправен, сякаш очакваше Ти Джей да скочи и да започне да се извинява, за да продължи той с изрепетираната си тирада.

Ти Джей отказа да участва, вместо това каза:

— Сигурно си болен, щом не си на работа.

Устните му се свиха до невидима линия. Все още изглеждаше добре, помисли си тя безстрастно. Беше спретнат, мургав, а косата му бе съвсем леко намалела в сравнение с времето, когато бе на осемнадесет. Винаги се обличаше добре, в стилни цветове и копринени материи, носеше скъпи кожени мокасини.

— Трябва да поговорим — каза той мрачно.

Ти Джей повдигна вежди в любезен въпрос, както би направила Джейн. Само с повдигане на вежда приятелката й можеше да постигне повече, отколкото други хора с ковашки чук.

— Не трябваше да пропускаш работа само заради това.

По изражението му пролича, че това не бе отговорът, който присъства в сценария му. Предполагаше се, че Ти Джей трябва да отдаде по-голямо значение на връзката им... и настроението му. Е, жалко.

— Не мисля, че осъзнаваш колко сериозно навреди на работата ми — започна той. — Не знам дали някога ще съм способен да ти простя, задето ме направи за посмешище. Все пак ще ти кажа едно: нямаме никакъв шанс да се справим с този проблем, докато продължаваш да се навърташ около трите кучки, които наричаш свои приятелки. Не искам да се виждаш повече с тях, чуваш ли ме?

— О, това ли било — отвърна Ти Джей с внезапно просветление. — Мислиш, че можеш да използваш ситуацията, за да ми кажеш с кого мога да съм приятел и с кого не. Добре, да видим... ако аз се откажа от Марси, ти може да се откажеш от Джейсън. За Луна... хм, какво ще кажеш за Кърт? Колкото до Джейн... е, ако аз се откажа от Джейн, ти

ще трябва да се откажеш поне от Стийв, макар че, между нас казано, никога не съм харесвала Стийв, затова смятам, че трябва да добавиш нещо допълнително, за да бъдем на равно.

Гейлн се вторачи в нея, сякаш ѝ бяха поникнали две глави. Двамата със Стийв Ранкин бяха най-добри приятели още от прогимназията. Заедно ходеха да гледат Тигрите през лятото и Лъвовете през зимата. Вършеха мъжки работи.

— Ти си луда! — избухна той.

— Защото те помолих да се откажеш от приятелите си? Представи си. Ако аз трябва да го направя, ти също трябва да го направиш.

— Аз не съм този, който разрушава брака ни с глупави списъци относно кого смяташ за перфектен мъж — изкрещя той.

— Не „кого“ — поправи го Ти Джей. — А „какво“. Сега ти се, неща като уважение и вяност.

Наблюдаваше го внимателно, когато изрече последното, като внезапно се зачуди дали липсата на привързаност от Гейлн през последните две години не се дължи на някоя по-фундаментална причина от обикновено отчуждение.

Погледът му се извърна от нея.

Ти Джей се стегна срещу изгарящата я болка. Набута я в малка кутия и я зарови дълбоко в себе си, така че да успее да преживее следващите няколко минути, и дни, и седмици.

— Коя е тя? — попита Ти Джей с толкова небрежен тон, сякаш го питаше дали е взел прането.

— За кого говориш? Коя тя?

— Прословутата друга жена. Онази, с която винаги ме сравняваш в главата си.

Гейлн се изчерви и пъкна ръце в джобовете си.

— Не съм ти изневерявал — промърмори той. — Ти просто се опитваш да смениш темата...

— Дори да си ми бил физически верен, в което се съмнявам, има жена, която те привлича, нали?

Той почервеня още повече.

Ти Джей отиде до шкафа и си взе една чаша и торбичка с чай. Постава торбичката в чашата и я заля с горещата вода. След минута му каза:

— Мисля, че трябва да отидеш на хотел.

— Ти Джей...

Тя вдигна ръка, без да го поглежда.

— Не взимам прибързани решения за развод или дори раздяла.

Имам предвид, че трябва да отидеш на хотел за тази вечер, така че да мога да помисля, без да си наоколо, за да се опитваш да извъртиш нещата и да обвиниш мен.

— Какво ще кажеш за проклетия списък...

Тя махна с ръка.

— Списъкът не е важен.

— Как ли пък не, дявол го взел! Всички момчета в работата ми се подиграват, защото жена ми си пада по чудовищни пениси...

— И единственото, което трябваше да направиш, бе да кажеш, че ти си ме разглезил — отвърна тя нетърпеливо. — Е, списъкът стана малко неприличен. И какво от това? Мисля, че е доста забавен и очевидно повечето хора са на същото мнение. Утре сутрин сме на гости в „Добро утро, Америка“, а списание „Пийпъл“ иска да направим интервю. Решихме да отговорим на всеки, който има въпроси, така нещата ще отшумят по-бързо. До няколко дни ще се появи нова история, но дотогава ние ще се забавляваме.

Той се втренчи в нея, клатейки невярващо глава.

— Ти не си жената, за която се ожених — обвини я той.

— Добре, защото ти не си мъжът, за когото се омъжих.

Гейлн се обърна и излезе от кухнята. Ти Джей погледна надолу към чашата с чай, преглъщайки сълзите си. Е, сега всичко беше ясно. Трябваше да забележи какво става преди много време. В края на краищата, кой знаеше по-добре от нея как постъпва Гейлн, когато е влюбен.

Брик не спеше на дивана както обикновено, когато Марси се прибра у дома, макар че старият му пикап беше паркиран на алеята. Тя отиде право в спалнята, където го откри да пъха дрехи в един сак.

— Отиваш ли някъде? — попита го.

— Да — отговори той мрачно.

Марси го наблюдаваше как опакова. Изглеждаше примамливо като пиенето на бира, с твърде дългата тъмна коса, набола брада и леко

тежки черти. Беше с обичайните си дрехи — тесни джинси, тясна тениска и протрити ботуши. Беше десет години по-млад от нея, никога не успяваше да се задържи на работа и не се интересуваше от нещо, ако то не включва спорт. Да си го кажем — не беше идеалната партия. Слава богу Марси не беше влюбена в него, не се бе влюбвавала в никого от години. Всичко, което искаше, беше компания и секс. Брик осигуряваше секса, но не и компанията.

Той затвори ципа на сака, вдигна го за дръжките и мина покрай нея.

— Ще се върнеш ли — попита Марси — или трябва да изпратя останалата част от нещата ти там, където отиваш.

Той се втренчи в нея.

— Защо питаш? Вероятно вече си намерила някой друг, който да заеме мястото ми, а? Някой с двадесет и пет сантиметров пенис, точно каквито харесваш.

Марси завъртя очи и промърмори:

— О, боже! Господи, спаси ме от нараненото мъжко его.

— Не би разбрала — каза той и за нейна изненада в грубия му глас се прокрадна нотка на болка.

Марси премигна, когато Брик изхвърча от къщата и се тръшна в пикапа си. Чакълът по алеята се разхвърча, когато форсира колата.

Тя беше поразена. Брик, наранен? Кой би си помислил?

Е, или щеше да се върне, или не. Мислено сви рамене и отвори кутията с новия си телефонен секретар, след което бързо го свърза. Докато записваше входящото си съобщение се запита колко ли обаждания бе пропуснала, защото Брик бе разбил предишния апарат в стената. Дори да си беше направил труда да отговаря на телефона, не би приел никакви съобщения за нея, не и в настроението, в което беше.

Ако имаше нещо важно, щяха да се обадят отново. Едва бе довършила мисълта си, когато телефонът иззвъня отново и тя вдигна слушалката.

— Ало.

— *Коя си ти?* — прошепна призрачен глас.

[1] Даян Сойър и Чарли Гибсън са популярни американски журналисти, водещи на предаването „Добро утро, Америка“. — Б.пр. ↑

Джейн отвори едното си око и погледна към часовника, който издаваше ужасно дразнещо, пронизително пиукане. Осъзнавайки най-накрая, че това е алармата — все пак, никога преди това не я бе чувала в два сутринта — тя се протегна и я изключи. В настъпилата тишина се сгуши в леглото, чудейки се защо, по дяволите, алармата се бе включила в този безбожен час.

Защото я беше настроила за този безбожен час, ето защо.

— Не — изстена тя в тъмната стая. — Не мога да стана. В леглото съм само от четири часа!

И все пак стана. Поне бе проявила достатъчно съобразителност, преди да си легне да зареди кафемашината и да нагласи таймера за 1:50. Препъвайки се към кухнята, бе привлечена от миризмата на кафето.

Включи осветлението, след което ѝ се наложи да присвие очи срещу ярката светлина.

— Хората от телевизията са извънземни — смънка тя, докато се пресягаше за чаша. — Нормалните хора не биха правили това ежедневно.

След като изпи една чаша кафе, Джейн успя да стигне до душа. Щом усети водата да се стича по главата ѝ се сети, че не бе възнамерявала да мие косата си. Тъй като не бе сметнала времето за измиването и изсушаването ѝ, когато бе планирала събуждането си, сега вече официално изоставаше по график. Изстена и се облегна на стената.

— Не мога да направя това.

След около минута се самоубеди да опита отново. Бързо се насапуниса и изтърка, и три минути по-късно изскочи от душа. С нова чаша кафе, димяща наблизко, тя изсуши косата си, след това използва малко пяна, за да укроти къдриците си. За човек, който става толкова рано, гримът бе необходим, за да прикрие несъзнателния израз на ужас и чисто неверие — нанесе го с бърза, но щедра ръка, опитвайки се да

си предаде блестящия току-що-си-тръгнах-от-партидо вид. Това, което се получи, по-скоро наподобяваше махмурлук, но нямаше да губи повече време за тази безнадеждна кауза.

Жената от телевизията бе казала да не носи бяло или черно. Джейн облече дълга, права черна пола, като реши, че е имала предвид да избягва черното в горната част от облеклото си, тъй като тя щеше да се вижда. Съчета черната пола с червен пуловер с изрязано деколте и три четвърти ръкави, сложи си черен колан, пъхна крака в черните си пантофки и в същото време постави класическите златни халки на ушите си.

Хвърли поглед към часовника. Три часа. Мамка му, биваше си я!

Но по-скоро щеше да си отхапе езика, отколкото да го признае.

Добре, какво остана? Храна и вода за Бубу, който не се мяркаше пред погледа ѝ. Умно коте, помисли си тя.

След като приключи и с тази малка задача, Джейн излезе от къщата пет минути след три часа. Алеята пред съседната врата все още бе празна. Кафявият понтиак го нямаше и не бе чула друг автомобил да навлиза в алеята през нощта. Сам не се бе прибрал вкъщи.

Вероятно си имаше приятелка, помисли си тя, стискайки зъби. *Ами да!* Почувства се като идиот. Разбира се, че си има приятелка. Мъже като Сам винаги имаха жена или две, или три на разположение. Не беше успял да стигне доникъде с нея, благодарение на липсата ѝ на контрацептиви, така че просто беше звъннал на следващата по ред.

— Кретен — изръмжа тя, докато се качваше във вайпъра.

Трябваше да се сети за предишния си опит от бойното поле на връзките и да не си позволява да се развълнува прекалено. Явно хормоните ѝ бяха надделели над здравия ум, бе се опиянила от подтика на тялото си, най-могъщото средство за унищожаване на разсъдливостта във вселената. Накратко, бе хвърлила един поглед на голото му тяло и се бе разгорещила.

— Забрави за това — измърмори на себе си, докато караше колата си по тъмните, тихи улици на квартала. — Не мисли за това. — Ама, разбира се. Сякаш щеше да забрави гледката на лоста му за управление, който се развяваше гордо и свободно.

Чувстваше се сякаш ще се разплаче всеки миг само при мисълта, че трябва да се откаже от тази вдъхваща страхопочитание, караща лигите ти да потекат ерекция, след като не бе имала никакъв шанс да ѝ

се порадва, но гордостта го изискваше. Не желаше да е сред тълпата в главата на един мъж, да не говорим пък за леглото му.

Единственото му извинение, помисли си тя, бе да лежи някъде в някоя болница, прекалено зле ранен, за да се обади по телефона. Знаеше, че не е бил прострелян или нещо подобно; ако някой полицай бе ранен, това щеше да се появи в новините. Госпожа Кулавич щеше да й каже, ако бе попаднал в пътнотранспортно произшествие. Не, беше жив и здрав някъде. Проблемът беше къде точно.

Само за да се подсигури тя се опита да изпита поне малко притеснение за него, но всичко, което успя да постигне, бе искреното желание да го осакати.

Джейн не беше толкова глупава, че да си загуби ума по един мъж. Това бе най-унизителното: не беше толкова глупава. Три развалени годеща я бяха научили, че една жена трябва да остане с бистър ум, когато си има вземане-даване с някой от мъжката порода или щеше да се окаже сериозно наранена. Сам не я бе наранил — или поне немного — но тя би била на границата да направи наистина глупава грешка и никак не й се искаше да мисли, че е толкова наивна.

Дявол да го вземе, защо поне не се беше обадил? Ако имаше кичур от косата му, помисли си тя, можеше да го прокълне, но бе готова да се обзаложи, че той не би я оставил да се приближи до него с някоя ножица.

Джейн се позабавлява, докато измисляше различни проклетия, в случай че се добере до косата му. Особено й допаднаше тази, която му докарваше тежка форма на клюване. Ха! Нека да види колко жени ще са впечатлени, когато лостът му за управление се превърне в безрадостно мекотело.

От друга страна, може би преиграваше. Една целувка не създаваше връзка и Джейн нямаше права над него, времето му или ерекциите му. Как ли пък не, по дяволите!

Добре де, до тук с логиката. Налагаше се да се води по вътрешното си усещане, тъй като нямаше място за нищо друго. Чувствата й към Сам бяха много над нормалното, състоящи се от почти равни части ярост и страст. Можеше да я ядоса по-бързо от всеки друг, който познаваше. Също така той не беше много далеч от истината в твърдението си, че когато я целуне и двамата ще свършат голи. Ако бе

подбрал мястото по-добре, ако не се намираха на алеята ѝ, тя не би възвърнала разума си навреме, за да го спре.

След като щеше да е честна със себе си, то можеше да си признае, че бе развеселена от конфликтите им. И с тримата си годеника — в действителност, с повечето хора — се държеше на разстояние, сдържаше словесните си удари. Знаеше си, че е устата; Шели и Дейвид не пропускаха възможност да ѝ го натякват. Майка ѝ се бе опитала да я накара да сдържа темперамента си и донякъде бе успяла. В училище се бе борила да държи устата си затворена, защото бързите ѝ като светкавица остроумия оставяха съучениците ѝ смутени, неспособни да се справят с мисловния ѝ процес. Нито пък искаше да нарани нечий чувства, което, както бързо бе разбрала, успяваше да направи просто като изрича онова, което ѝ е на ума.

Джейн ценеше приятелството си с Марси, Ти Джей и Луна, защото макар да бяха толкова различни, останалите три я приемаха и не се чувстваха застрашени от саркастичните ѝ подмятания. Усещаше същото чувство на освободеност и в общуването си със Сам, защото той бе също толкова устат, колкото нея, със същата ловкост и бързина на езика.

Не искаше да се отказва от това. Веднъж щом си го призна, осъзна, че има два избора: можеше да се оттегли, което беше първата ѝ реакция или да го научи на един урок за... за подиграването с чувствата ѝ, по дяволите! Ако имаше едно нещо, с което не искаше никой да се подиграва, това бяха чувствата ѝ. Добре де, имаше две неща — не желаше никой да се подиграва и с вайпъра ѝ. Но Сам... Сам си заслужаваше да се бори за него. Ако имаше други жени в главата или леглото му, тогава тя просто щеше да ги изгони оттам, карайки го да си плати задето я е поставил в подобно положение.

Ето. Сега се чувстваше много по-добре. Беше решила как ще постъпи.

Пристигна в телевизионната станция по-бързо отколкото очакваше, но пък и нямаше кой знае какво движение по магистралата и улиците толкова рано сутринта. Луна вече беше там, слизаше от своето камаро, изглеждайки свежа и отпочинала сякаш бе девет сутринта, а не почти четири. Бе облечена в златна копринена рокля тип „прегърни ме“, която караше кожата ѝ с цвят на кафе със сметана да сияе.

— Страховито е, нали? — попита тя щом Джейн се присъедини към нея и двете се запътиха към задния вход на станцията, както бяха инструктирани.

— Странно — съгласи се Джейн. — Не е нормално човек да е буден и функциониращ в този час.

Луна се разсмя.

— Сигурна съм, че останалите на пътя нямаха добри помисли, иначе защо ще излязат по това време?

— Наркопласъори и перверзници, всеки един от тях.

— Проститутки.

— Обирджии на банки.

— Убийци и мъже, биещи жените си.

— Хората от телевизията.

Двете още се смееха, когато Марси пристигна. Веднага щом се присъедини към тях попита:

— Видяхте ли всички откачени по пътищата? Сигурно излизат в полунощ или нещо такова.

— Вече проведохме този разговор — отговори Джейн, хилейки се. — Предполагам, че спокойно можем да кажем, че никоя от нас не е нощна птица, пропълзяваща в дома си по малките часове на нощта.

— Аз съм си взела моята част от пълзенето — весело отвърна Марси. — Докато не се уморих от отпечатъците от обувки по ръцете ми. — Тя се огледа наоколо. — Не мога да повярвам, че съм тук преди Ти Джей. Тя винаги подранява, а аз обикновено закъснявам.

— Може би Гейлън е избухнал и й е казал, че не може да дойде — предположи Луна.

— Не, щеше да се обади, ако няма да дойде — каза Джейн и погледна часовника си: четири без пет. — Нека влизаме. Може да имат кафе, а аз имам нужда от стабилно количество, ако ме искате в кондиция.

Джейн бе посещавала телевизионна станция преди, затова не бе изненадана от подобното на пещера пространство, тъмнината и пълзящите по земята кабели. Камери и лампи се извисяваха като пазители над сцената и отвсякъде се подаваха монитори. Наоколо се размотаваха хора, облечени в дънки и кецове, и една жена, която носеше елегантен костюм в прасковен цвят. Тя се запъти към тях с ведро, професионална усмивка на лицето си и с протегнатата ръка.

— Здравейте, аз съм Джулия Белоти от „Добро утро, Америка“. Предполагам, че вие сте Дамите със Списъка? — Тя се разсмя на собствената си шега, докато се здрависваше с тях. — Аз ще проведа интервюто с вас. Но не сте ли четири?

Джейн се въздържа от демонстративно броене и каза:

— Не, мисля, че сме само три. — Репликата беше от онзи тип остроумни подмятания, от които обикновено се въздържаше.

— Ти Джейн закъснява — обясни Марси.

— Ти Джейн Йотър, нали? — Госпожица Белоти държеше да покаже, че си е направила домашното. — Знам, че вие сте Марси Дийн; гледах репортажа, който излъчиха по местната телевизия. — Погледна към Джейн, с преценяващ поглед. — А вие сте...?

— Джейн Брайт.

— Камерата ще обикне лицето ви — заяви госпожица Белоти, след това се обърна усмихната към Луна. — Вие трябва да сте Луна Сизъм. Трябва да призная, че ако и госпожа Йотър е привлекателна колкото вас, то това ще се превърне в истински хит. Знаете какъв шум се вдигна в Ню Йорк заради Списъка, нали?

— Не съвсем — каза Луна. — Изненадани сме от вниманието, което му се обърна.

— Не се съмнявайте и споменете нещо на тази тема, докато снимаме — инструктира ги госпожица Белоти, проверявайки часовника си. Малка бръчка на раздразнение започна да се образува на челото ѝ.

В този момент вратата се отвори и Ти Джейн влезе, косата и гримът ѝ бяха безупречни, а роклята ѝ в мек син цвят, ѝ подхождаше отлично.

— Съжалявам, че закъснях — каза тя, присъединявайки се към малката група.

Не поднесе никакво оправдание, само извинение и Джейн ѝ отправи пронизващ поглед, забелязвайки изтощението под грима. И четирите имаха добра причина да изглеждат уморени, като се имаше предвид ранния час, но Ти Джейн изглеждаше и стресирана.

— Къде е дамската тоалетна? — попита Джейн. — Бих желала да си проверя червилото, ако има време, а след това една чаша кафе, ако има такова.

Госпожица Белоти се разсмя.

— В една телевизионна станция винаги има кафе. Дамската тоалетна е натам. — Тя ги насочи надолу по коридора.

Веднага щом вратата се затвори зад тях, всички се обърнаха към Ти Джей.

— Добре ли си? — попита Джейн.

— Ако ме питаш за Гейлън, да, добре съм. Изпратих го в хотел миналата вечер. Разбира се, той може би се е обадил на гаджето си да се присъедини към него, но това си е негова работа.

— Гадже! — повтори Луна, а очите ѝ се ококориха шокирано.

— Кучи син — каза Марси, оставяйки на Ти Джей да реши дали има предвид Гейлън или просто използва израза като възклицание.

— Вече няма кой знае какво предимство, което да използва срещу теб за тази работа със Списъка, нали? — попита Джейн.

Ти Джей се разсмя.

— Не, няма и го знае. — Тя се вгледа в загрижените им лица. — Хей, аз съм добре. Ако иска да се измъкне от брака ни, по-добре е да го разбере сега, преди да изгубя още време, опитвайки се да оправя нещата. Веднъж щом го реших, престанах да се притеснявам.

— От колко време има връзка? — попита Марси.

— Кълне се, че няма, че не е ми е изневерявал физически. Питайте ме дали вярвам на това.

— О, ама разбира се — съгласи се Джейн. — А аз вярвам и че слънцето изгрява от запад.

— Може и да казва истината — добави Луна.

— Възможно е, но е малко вероятно — каза Марси с гласа на опита. — Каквото и да признаят, е само върхът на айсберга. Такава е човешката природа.

Ти Джей провери червилото си.

— Не мисля, че има кой знае какво значение. Ако е влюбен в друга, тогава какво значение има дали е спал с нея или не? Както и да е, нека да забравим за него. Аз поне го направих; ако има шанс да се сдобрим, той ще трябва да е този, който ще се потруди за това. Аз ще се насладя на цялата тази работа със Списъка, колкото мога. Ако ни предложат някаква сделка за книга, съм „за“ да го направим. След всички тези проблеми може да изкараме и някой долар.

— Амин за това — съгласи се Марси и добави: — Брик си тръгна. Чувствата му бяха наранени.

Останалите зяпнаха след чутото, опитвайки се да си представят Брик с чувства.

— Ако не се върне обратно — оплака се Марси, — трябва отново да възобновя ходенето по срещи. Боже, мразя самата мисъл за това. Да ходя на танци, да оставям мъжете да ми купуват питиета... ужасно е.

Четири се смееха, докато напускаха дамската тоалетна.

Госпожица Белоти ги чакаше. Насочи ги към кафето, където някой бе налял четири чаши за тях.

— Готови сме за запис щом седнете по местата си — каза тя, ловък начин да им нареди да млъкват и да се настанят. — Тонрежисьорът трябва да ви постави микрофоните и да направи проверка на звука, а и осветлението трябва да се регулира. Ако дойдете насам...

Чантите им бяха отместени извън обхвата на камерите и с чашите кафе в ръце, те се настаниха на снимачната площадка, която изглеждаше като уютна всекидневна с един диван и две кресла, двойка изкуствени папрати и дискретна лампа, която не бе включена. Едно момче, което изглеждаше на около двадесет, започна да им закача миниатюрни микрофони. Госпожица Белоти сама закачи своя на ревера на сакото си.

Нито една от тях не бе достатъчно умна, за да облече сако. Роклята на Луна беше подходяща, както и дълбокото деколте на роклята на Ти Джей. Марси носеше пуловер без ръкави с поло яка, което означаваше, че единственото място, където може да се сложи микрофона бе на яката. Трябваше да е много внимателна с движението на главата си или щеше да заглуши всичко друго. Щом операторът погледна дълбокото деколте на пуловера на Джейн, се чу едно:

— О-оу.

Джейн се ухили и протегна ръка.

— Аз ще го закача. Отстрани ли да го сложа или точно по средата?

Той ѝ се ухили в отговор.

— Точно по средата, благодаря.

— Без флиртуване — предупреди го тя, като прокара микрофона под пуловера си и го закачи на деколтето между гърдите си. — Прекалено рано е.

— Ще бъда добро момче — намигна ѝ той и залепи кабела от едната ѝ страна, след което се върна към техниката си. — Добре, трябва всяка от вас да каже по нещо, една по една, за да мога да проверя звука.

Госпожица Белоти започна небрежен разговор, като ги попита дали всички са от Детройт. Щом звукът бе проверен и камерите настроени, тя погледна към продуцента, който започна отброяването, посочи към нея и тя започна гладко встъпителния коментар за „известния — или позорно известния, в зависимост от гледната ви точка“ — Списък, който плъзна из страната и се обсъжда на масата за закуска във всеки щат. След това ги представи, обърна се към тях и попита:

— Някоя от вас има ли Перфектен мъж в живота си?

Всички се засмяха. Само ако знаеше!

Луна побутна коляното на Джейн със своето. Схващайки намека, Джейн заговори.

— Никой не е перфектен. Когато го писахме, се шегувахме, че списъкът в действителност е научна фантастика.

— Научна фантастика или не, хората го приемат на сериозно.

— Това си зависи от тях — намеси се Марси. — Качествата, които ние описахме, са *нашата* идея за това какво би направило един мъж перфектен. Друга група от четири жени вероятно би се спряла на различни качества или биха ги подредили в друг ред.

— Знаете, че феминистките групи са възмутени от физическите и сексуалните изисквания в Списъка. След дългата борба на жените да не бъдат съдени по външния си вид или размера на бюста, те ви обвиняват, че сте навредили на позицията им, оценявайки мъжете според физическите им качества.

Луна повдигна една от идеално оформените си вежди.

— Мислех, че една от насоките, в която са се борили феминистките, е да дадат на жените свободата да бъдат честни за това, което желаят. Ние направихме списък с нашите желания. Бяхме искрени. — Подобни въпроси бяха силната страна на Луна; тя мислеше, че политическа коректност бе мръсна дума и никога не се свенеше да го каже.

— Също така никога не сме мислили, че Списъкът ще стане публично достояние — добави Ти Джей. — Разпространението му бе

случайност.

— Нямахте да сте толкова откровени, ако знаехте, че Списъкът ще стане публично достояние?

— Не — отвърна Джейн. — Щяхме да завишим изискванията. — Какво пък по дяволите, защо да не се позабавляват с това, както бе предложила Ти Джей?

— Вие казахте, че във вашия живот липсва Перфектен мъж — гладко продължи госпожица Белоти. — А има ли изобщо някакъв?

Е, тази клопка бе заложена с ловкостта на професионалист, помисли си Джейн, питайки се дали насоката на интервюто няма да ги представи като жени, които не могат да задържат никой мъж. Усмивайки се леко, тя трябваше да признае, че като се вземат предвид всички обстоятелства, тенденцията беше доста точна. Но ако госпожица Белоти желаше малко полемика, защо да не ѝ я даде?

— Всъщност не — отвърна тя. — Не са много мъжете, които могат да отговорят на изискванията.

Марси и Ти Джей се разсмяха. Луна се ограничи само до една усмивка. Извън сцената се дочу бързо потушено кикотене.

Госпожица Белоти се обърна към Ти Джей.

— Разбрах, че само вие от групичката сте омъжена, госпожо Йотър. Какво мисли мъжа ви за Списъка?

— Нищо особено — весело отговори Ти Джей. — Колкото на мен би ми се харесало той да извърща глава, за да зяпа влюбено нечи и големи гърди.

— Тоест донякъде е танто за кукуруигу?

Твърде късно осъзна, че изборът ѝ на думи не беше най-удачния.

— Повече танто, отколкото кукуруигу — каза мрачно Марси.

Добре че интервюто се записваше, а не се излъчваше на живо.

— Работата е там, че — намеси се Луна — повечето изисквания са за качества, които всички хора трябва да притежават. Номер едно беше вярност, помните ли? Ако имате връзка, трябва да сте верни. Точка по въпроса.

— Чела съм цялата статия за Списъка и трябва да признаете, че по-голямата част от разговора не беше за качества като вярност или надеждност. Най-разгорещена бе дискусиата относно физическите характеристики на мъжа.

— Ние просто се забавлявахме — спокойно каза Джейн. — Не сме луди; разбира се, че искаме мъже, които изглеждат добре в нашите очи.

Госпожица Белоти провери бележките си.

— В статията не са споменати имената ви. Описани сте като А, Б, В и Г. Коя от вас е А?

— Не възнамеряваме да разгласяваме това — каза Джейн.

Усети как до нея Марси се поизправи леко и заговори:

— Хората са много любопитни, кой какво е казал. Получих няколко анонимни обаждания, в които ме питаха коя съм аз.

— Аз също — присъедини се Ти Джей. — Но нямаме намерение да го разкриваме. Възгледите ни не са единодушни; една от нас може да има по-голямо предпочитание към някоя определена точка от другите три. Бихме желали да запазим анонимността си на този фронт.

Поредният лош избор на думи. Щом смехът им заглъхна, госпожица Белоти се върна отново към личния им живот.

— Срещате ли се с някого? — попита тя Луна.

— Нищо сериозно. — *Какво ще кажеш за това, Шамал!*

Водещата погледна към Марси.

— А вие?

— В момента не. — *Какво ще кажеш за това, Брик!*

— Следователно само госпожа Йотър има връзка. Не мислите ли, че това означава, че може би сте прекалено взискателни що се отнася до връзките ви.

— Защо трябва да занижаваме стандартите си? — попита Джейн с блясък в очите и от този момент нататък интервюто тръгна на зле.

— Господи, толкова ми се спи — каза Ти Джей, прозявайки се, докато напуснаха студиото в шест и половина.

Госпожица Белоти имаше достатъчно материал, за да го редактира за краткото видео, което в действителност щеше да бъде излъчено. По едно време тя бе изоставила записките си и страстно бе защитавала феминистката гледна точка. Джейн се съмняваше, че което и да е сутрешно предаване може да използва дори откъс от това, което бе казано, но екипа на студиото се бе забавлявал от сърце.

Каквото и да решат да използват, интервюто би трябвало да се излъчи в понеделник. Може би тогава целият интерес ще заглъхне. Все пак колко дълго може да се обсъжда Списъкът? Хората си имаха собствен живот и Списъкът вече надвиши своите петнадесет минути слава.

— Тези телефонни обаждания малко ме притесняват — каза Марси, присвивайки очи срещу яркото, безоблачно сутрешно небе. — Хората са странни. Никога не знаеш кого ще настъпиш по мазола.

Джейн познаваше един човек, когото тя се надяваше да настъпи. Ако поне част от това, което бе казала, се излъчеше, Сам вероятно щеше да го приеме като лично предизвикателство. Определено се надяваше да се случи — защото точно това бе имала предвид.

— Добре — каза Марси щом им сервираха кафето и взеха поръчките им в закусвалнята, където спряха да закусят, — разкажи ни за Гейлън.

— Няма много за разказване — отвърна Ти Джей и сви рамене. — Беше си вкъщи вчера, когато се прибрах. Започна с искането да се откажа от приятелите си — или по точно от три от тях и познайте кои бяха те. Аз продължих, като настоях той да се раздели с по един свой приятел за всеки мой, от който аз ще трябва да се откажа. След това... мисля, че си беше чиста женска интуиция, защото внезапно се запитах дали не е бил толкова хладен през последните две години заради друга жена.

— Какво му става? — възмутено попита Луна. — Не знае ли какъв късметлия е, че те има?

Ти Джей се усмихна.

— Благодаря ти за доверието. Аз няма да се предам. Може да успеем да преодолеем проблема, но ако не се получи, няма да се оставя това да ме съсипе. Снощи мислих доста сериозно и не всичко е по вина на Гейлън. Аз съм перфектната жена, не повече отколкото той е перфектният мъж.

— Не *ти* си се срещала с друг — посочи Джейн.

— Не казах, че сме *еднакво* виновни. Ако той има желание да спаси този брак, ще трябва да се реваншира за много неща. Но и аз има за какво да се реванширам.

— Например? — попита Марси.

— О... ами не съм се занемарила, но също така не съм и положила никакви специални усилия заради него. Освен това се съгласявах с всичко, което кажеше, в опит да му угодя и нека си признаем, на пръв поглед това звучи страхотно за него, но ако той желае равностоен партньор, сигурно е било влудяващо. Разменям с вас идеи, така както преди с него, но сега сякаш крия от Гейлън най-интересните черти от себе си. Превърнах се в готвачка и икономка,

вместо да бъде любовница и партньорка, а това не е добре за нито един брак. Нищо чудно, че се е отегчил.

— Знаеш ли колко типично е това? — попита Джейн с пълен с възмущение глас. — Каквото и да се случи все жените поемат вината за това. — Тя разбърка кафето си, впила гневен поглед в чашата си. — Знаем, знаем, понякога се налага да го правим. Мразя да греша, по дяволите.

— Това са двадесет и пет цента — казаха в един глас и трите.

Джейн бръкна в чантата си за дребни, но намери само четиридесет и шест цента. Вместо това сложи един долар на масата.

— Една от вас ще трябва да ги развали за другите две. Отново трябва да се заредя с дребни. Сам ме обра до шушка.

Последва дълга пауза и три чифта очи се насочиха към нея. Най-накрая Луна попита внимателно:

— Сам? Кой е Сам?

— Знаете. Сам. Моят съсед.

Марси сви устни.

— Това да не би да е същият съсед, който излезе, че е полицай, но ти описа няколко пъти като кретен, пияница, пласьор на наркотици, нещастен кучи син, който не е виждал бръснач или душ това хилядолетие...

— Добре де, добре — каза Джейн. — Да, същият мъж е.

— И вече сте на малки имена? — попита смаяно Ти Джей.

Джейн се изчерви.

— Нещо подобно.

— О, господи! — Очите на Луна станаха огромни. — Тя се изчерви.

— Това е направо страшно — отбеляза Марси и три чифта очи премигнаха с удивление.

Джейн се сви на мястото си, усещайки как лицето ѝ става още по-червено.

— Вината не е моя — избълва тя отбранително. — Той има червен пикап. Четири по четири.

— Не виждам как това може да е от значение — каза Ти Джей, изучавайки тавана.

— Е, той не е чак такъв кретен — измърмори Джейн. — И какво от това? Всъщност е кретен, но си има и своите добри страни.

— И най-добрата е в панталоните му, нали? — саркастично подметна Марси, яростно насочена към най-важното.

Луна показа шокираща липса на благоприличие като извика „Потапай се! Потапай се! Потапай се!“, подобно на актьорите във военен филм с подводници.

— Престани! — изсъска ѝ Джейн. — Не съм правила това.

— О-хо! — Ти Джей се наведе по-близо. — Какво точно си направила?

— Само една целувка, умнице такава, това е всичко.

— Една целувка не е причина за изчервяване — ухилена каза Марси. — Особено, ако е била по *лицето* ти.

Джейн изсумтя.

— Явно никога не си била целувана от Сам или нямаше да правиш такива погрешни изказвания.

— Толкова е добър, а?

Джейн не успя да възпре въздишката, която се изплъзна от гърлото ѝ или начина, по който се извиха устните ѝ.

— Да. Толкова добър.

— Е, колко време продължи?

— Казах ти, не сме правили секс! Беше просто една целувка. — Точно както вайпър беше просто кола, а връх Еверест бе просто хълм.

— Имах предвид целувката — нетърпеливо каза Марси. — Колко дълго продължи?

Джейн премигна при този въпрос. Не беше засичала, а освен това имаше и доста други неща, които се случваха тогава, като например надигацият се, но в крайна сметка, несъстоял се оргазъм.

— Не знам. Пет минути или там някъде, предполагам.

Останалите просто стояха и премигнаха насреща ѝ.

— Пет минути? — немощно попита Ти Джей. — Една целувка е продължила цели пет минути?

Ето го отново това проклето изчервяване; можеше да усети как се прокрадва по лицето ѝ.

Луна бавно поклати глава невярващо.

— Надявам се да си на хапчета, защото определено си в червената зона. Може да те забърше по всяко време.

— И *той* е на същото мнение — каза Джейн и се намръщи. — Всъщност вчера поднових рецептата си.

— Явно не само той е на това мнение — отбеляза дрезгаво Ти Джей и се ухили широко. — Хей, това е нещо, което си струва да отпразнуваме!

— Държите се така сякаш съм била загубена кауза.

— Нека просто кажем, че социалният ти живот не струваше — каза Марси.

— Не е вярно.

— Кога за последен път имаше среща?

Тя знаеше, че тук я бяха хванали на тясно, бе минало много време, толкова много, че не можеше да каже кога точно.

— Е, и, не излизам много. Това е въпрос на избор, а не на необходимост. Предишният ми опит с избора на мъже не е особено забележителен, не помните ли?

— Тогава каква е разликата с този Сам, полицаят?

— Голяма — двусмислено отвърна Джейн, спомняйки си го гол. След един замечтан миг тя се върна в реалността. — През половината време ми се иска да го удуша.

— А през другата половина?

Тя се ухили.

— Ще ми се да разкъсам дрехите му.

— Звучи ми като основа за добра връзка — каза Марси. — Това със сигурност е повече от онова, което имахме с Брик, а го задържах цяла година.

Джейн си отдъхна щом темата на разговор се отклони от Сам. Как можеше да обясни нещо, което самата тя не разбираше? Той я подлудяваше, от тях направо изхвърчаха искри и проклетникът въобще не се беше прибрал вкъщи миналата вечер. Би трябвало да побегне в обратната посока, а не да се опитва да измисли начини да го спечели само за себе си.

— Какво каза той?

— Не много, което бе изненадващо. Когато Брик се ядоса, той е благоразумен колкото някое двегодишно с гневен изблик. — Марси подпря брадичката си върху сплетените си ръце. — Признавам, че ме хвана неподготвена. Бях се настроила за викове и кръсъци, а не за наранени чувства.

— Може би го е грижа повече отколкото предполагаш — предположи Луна, но дори тя звучеше неубедително.

Марси изсумтя.

— Това, което имахме, беше удобно и за двама ни, но не беше точно перфектната връзка. Ами ти? Чувала ли си се с Шамал? — Марси смени темата, показвайки, че е готова да изостави разговора за Брик, както Джейн бе пожелала да говорят за нещо различно от Сам.

— Всъщност да — отговори Луна замислено. — Той беше... не знам... някак впечатлен от цялата тази публичност. Сякаш изведнъж съм станала по-важен човек, ако разбирате какво имам предвид. Покани ме на вечеря, вместо да каже, че ще се отбие да ме види както винаги досега.

В сепарето се възцари мълчание. Те всички се спогледаха, несигурни от внезапната промяна в отношението на Шамал.

Луна все още изглеждаше замислена.

— Аз му отказах. Ако преди това не му бях интересна, тогава и сега не съм достатъчно интересна.

— Само така — поздрави я Джейн, неимоверно облекчена. А после и четирите се поздравиха взаимно с по едно „дай пет“. — А сега какво? Шамал официално ли е история или още изчакваш?

— Изчаквам. Но няма да му се обаждам отново. Ако иска да ме види, ще трябва той да ме потърси.

— Но ти си го отрязала — отбеляза Марси.

— Не му казах да се разкара, просто му отказах, имах други планове. — Тя сви рамене. — Ако ще имаме някаква връзка, основните правила ще трябва да се променят, това ще рече, че и аз ще имам думата за тях, вместо да правя всичко по неговия начин.

— Ние сме побъркани — каза Джейн, въздъхна и потърси спасение в чашата си с кафе.

— Ние сме напълно нормални — поправи я Ти Джей.

— Това казах и аз.

Те се кикотеха, когато сервитьорката донесе поръчките им и постави чиниите им пред тях. Любовният им живот, общо взето, бе истинско бедствие, но какво от това? Те си имаха бъркани яйца и хаш брауни^[1], за да се почувстват по-добре.

Тъй като беше петък, спазиха традицията си да хапнат в „Ърни’с“ след работа. На Джейн й беше трудно да повярва, че е минала само

една седмица откакто така лекомислено бяха съставили Списъка. За седем дни се бяха променили толкова много неща. Например атмосферата в заведението; щом влязоха се чува ръкопляскания и хор от освирквания. Някои жени, несъмнено яростни феминистки, се присъединиха към освиркванията.

— Можеш ли да повярваш на това? — измърмори Ти Джей, докато се настаняваха. — Ако бяхме пророци, бих казала, че ни предстои замеряне с камъни.

— Пропадналите жени са били замеряни с камъни — каза Луна.

— Ние също сме такива — отбеляза Марси, смеейки се. — Хората реагират като ни видят. И какво от това? Ако някой иска да ни каже нещо право в лицата, мисля, че ще можем да отстоим позицията си.

Обичайният им келнер им донесе обичайните питиета.

— Хей, сега сте известни момичета — поздрави ги весело той.

Ако бе смутен от някои от точките в Списъка, не го показва с нищо. Разбира се, възможно бе въобще да не е запознат с тях.

— Само помислете, идеята ни хрумна миналият петък вечер, докато седяхме на онази маса ей там — каза Джейн.

— Така ли? Уау. — Той погледна към въпросната маса. — Чакайте само да кажа на шефа.

— Мда, като нищо може да позлати масата или нещо такова.

Сервитьорът бавно поклати глава, изглеждайки несигурен.

— Не мисля. Това не го ли правят с конете?

Джейн беше уморена, благодарение на безбожно ранното ставане в два часа, така че ѝ отне около секунда да направи връзката.

— Имаш предвид кастриране, не позлатяване^[2].

— О! — По лицето му се изписа облекчение. — Зачудих се как може да направите нещо подобно на една маса.

— Ами необходимими са четирима души — обясни Джейн. — По един за всеки крак.

Ти Джей бе свела глава над масата, раменете ѝ се тресяха сякаш се опитваше да потуши смеха си. Очите на Марси бяха огромни, но тя успя да даде поръчката си само с лек трепет на гласа си. Луна, най-сдържаната сред тях, изчака, докато всички поръчки бъдат взети и той изчезне в кухнята, преди да сложи ръце върху устата си и да се разсмее, докато сълзи не потекоха по лицето ѝ.

— По един за всеки крак — повтори тя, задъхана и отново се разхълца от смях.

Вечерята им не беше спокойна както обикновено, защото хората не спираха да идват на масата им и да подхвърлят коментари, и злонамерени, и хвалебствени. Когато поръчките им пристигнаха, храната им бе изгорена; очевидно готвачът не им беше фен.

— Хайде да се изнасяме оттук — предложи накрая Марси с отвращение. — Дори и да можем да ядем това овъглено нещо, няма да имаме възможност заради всички хора, които ни прекъсват.

— Трябва ли да платим за това? — попита Луна, изучавайки шайбата за хоккей, която би трябвало да е кюфте за хамбургер.

— По принцип бих казала не — отвърна Джейн. — Но ако вдигнем шумотевица тази вечер, най-вероятно ще цъфнем във вестника утре сутрин.

С въздишки те се съгласиха. Оставиха чиниите си напълно недокоснати, платиха сметката и си тръгнаха. Обикновено се мотаеха с храната си, но този път, когато тръгнаха, беше едва малко след шест; лятното слънце все още стоеше ниско в небето и жегата бе жестока.

Четирите се оттеглиха по колите си. Джейн запали двигателя на вайпъра си и постоя за миг заслушана в приглушеното мъркане на мощната, добре поддържана машина. Включи вентилатора на най-висока степен и регулира въздушните клапи така, че студеният въздух да духа в лицето ѝ.

Не искаше да се прибира в къщи и да гледа новините, в случай че Списъкът се появи отново в тях. Вместо това реши да напазарува, а не да чака до утре и зави на север по Ван Дайк, движейки се бързо покрай завода на „Дженеръл Мотърс“ отляво, като устоя на подтика да направи десен завой, който щеше да я отведе точно до полицейското управление на Уорън. Не желаше да разбере дали на паркинга е паркиран червеният пикап или очуканият кафяв понтиак. Всичко, което искаше, бе да се зареди с храна и да се прибере при Бубу; нямаше я толкова дълго, че той вероятно бе подхванал нова възглавница.

Джейн не беше от типа хора, които се мотаят из магазините. Мразеше да пазарува, така че нападна магазина, сякаш бе на конно надбягване. Управлявайки количката с висока скорост, тя профуча край редовете с пресни продукти, мятайки зеле, маруля и различни плодове

в кошницата, след това обиколи бързо другите щандове. Не готвеше много, защото бе прекалено досадно за сам човек, но от време на време се случваше да приготви печено или нещо подобно, а след това да си направи сандвичи за през седмицата от месото. Котешката храна на Бубу бе необходимост, макар че...

Една ръка се обви около кръста ѝ и дълбок глас каза:

— Липсвах ли ти?

Джейн успя да сподави вика си, който прозвуча повече като писукане, но скочи поне тридесет сантиметра нагоре и почти се блъсна в щанда за котешка храна „ШИБА“.

Обръщайки се, тя бързо постави количката помежду им и го погледна с разширени от тревога очи.

— Извинете — каза тя, — но не ви познавам. Бъркате ме с някой друг.

Сам се намръщи. Другите пазаруващи ги гледаха с очевиден интерес или поне една дама изглеждаше сякаш бе готова да се обади на полицията, ако той направи и едно грешно движение.

— Много смешно — изръмжа той и нарочно свали якето си, разкривайки кобура на колана си и големия черен пистолет, който стоеше в него. Тъй като значката му също бе закачена на колана, напрежението около щандовете се стопи, щом до тях достигна шепота „Той е полицай“.

— Върви си — каза Джейн. — Заета съм.

— Виждам. Какво е това Пазаруване 500^[3] ли? Гоня те нагоре-надолу из магазина последните пет минути.

— Не е вярно — отвърна тя, проверявайки часовника си. — Не съм била тук цели пет минути.

— Добре, нека бъдат три. Видях една червена фурия да профучава по Ван Дайк и обърнах, за да я последвам, решавайки, че си ти.

— Колата ти има ли радар?

— С пикапа съм, не със служебната кола.

— Тогава не може да докажеш, колко бързо съм карала.

— По дяволите, нямаше да ти пиша акт — отговори той раздражено. — Въпреки че ако не намалиш малко скоростта, ще се обадя на някой от пътните патрули да ти окажат тази чест.

— Значи дойде тук само, за да ме торМОЗИШ?

— Не — каза той с пресилено търпение, — дойдох тук, защото отсъствах и исках да се обадя.

— Отсъствал си? — повтори тя, отваряйки широко очи. — Нямах идея.

Сам стисна зъби. Джейн го разбра, защото можеше да види как се стегна челюстта му.

— Добре де, трябваше да се обадя. — Думите прозвучаха сякаш бяха откъснати болезнено от вътрешността му.

— Наистина ли? И защо?

— Защото ние сме...

— Съседи? — помогна му тя, когато той не успя да открие думата, която търсеше.

Джейн започваше да се забавлява, поне дотолкова, доколкото бе възможно, когато бе със замаян от липсата на сън поглед.

— Заради това нещо между нас. — Той се бе намръщил срещу нея, не изглеждаше изобщо щастлив за тяхното „нещо“.

— *Нещо?* Аз не правя разни *неща*.

— Ще правиш щом е с мен — измърмори Сам под носа си, но тя все пак го чу и тъкмо бе отворила уста, за да избухне, когато едно момче, може би на осем години, изтича и я сръчка в ребрата с пластмасово лазерно оръжие, издаващо силни електрически звуци, докато момчето дърпаше спусъка.

— Мъртва си — извика то победоносно.

Майка му дойде забързана, изглеждаше изтормозена и безпомощна.

— Деймиън, престани! — Тя му се усмихна едва-едва. — Не притеснявай милите хора.

— Млъкни — грубо каза той. — Не виждаш ли, че това са Терони от Ванойт?

— Съжалявам — извини се майката, опитвайки се да издърпа детето си. — Хайде, Деймиън, или щом се приберем вкъщи ще си наказан.

Джейн едва се въздържа да не завърти очи. Детето отново я мушна в ребрата.

— Ох!

Детето отново издаде силните звуци, забавлявайки се изключително от дискомфорта ѝ.

Джейн лепна голяма усмивка на лицето си и се наведе по-близо до скъпоценния Деймиън и изгука с най-извънземния си глас:

— О, виж, малък землянин. — Тя се изправи и погледна Сам доминиращо. — Убий го.

Ченето на Деймиън увисна. Очите му станаха огромни щом видя големия пистолет на колана на Сам. От отворената му уста започнаха да се разнасят поредица от пронизителни звуци, приличащи на пожарна аларма.

Сам изруга тихо, сграбчи Джейн за ръката и я задърпа почти тичайки към началото на магазина. Тя успя да грабне чантата си от количката, докато я подминаваше.

— Ей, продуктите ми! — протестира тя.

— Можеш да прекараш още три минути тук утре и да си ги набавиш — отвърна той с надигаща се ярост. — Точно сега се опитвам да те предпазя от арест.

— За какво? — попита тя възмутено, докато Сам я влачеше през автоматичните врати.

Хората се обръщаха, за да ги наблюдават, но повечето се бяха насочили към звука от писъците на Деймиън до пътека номер седем.

— Какво ще кажеш за това, заплаши да убиеш дете и причини тази размирица?

— Не съм заплашила да го убия! Само ти наредих да го направиш. — Беше й трудно да върви в крак с него; дългата й пола не бе създадена за тичане.

Той я завъртя отстрани на сградата, извън полезрение и я прикова към стената.

— Не мога да повярвам, че това ми липсваше — каза той с възбуждащ тон.

Тя погледна раздражено нагоре към него и не отговори.

— Бях в Лансинг — изръмжа той, навеждайки се толкова ниско, че носът му почти докосваше нейния. — На интервю за държавна работа.

— Не ми дължиш никакво обяснение.

Сам се изправи и погледна към небето сякаш търсеше помощ от Всевишния.

Тя реши да отстъпи малко.

— Добре, едно телефонно обаждане нямаше да е *прекалено* нахално.

Той измърмори тихо нещо. Джейн имаше добра представа какво беше, но за нещастие той не плащаше за всяка ругатня. Ако го правеше, тя щеше да улучи джакпота. Джейн го сграбчи за ушите, придърпа го надолу и го целуна. А само след секунда той я бе притиснал до стената, с ръце толкова стегнати около нея, че тя едва успяваше да диша, но дишането не беше на първо място в списъка ѝ с приоритети точно в момента. Да го усеща срещу себе си, да го вкухва — това беше важното. Пистолетът му беше на кръста и Джейн разбра, че не това я пробожда в корема. Размърда се насреща, за да се увери. Мене, определено не беше пистолет.

Той дишаше трудно, когато вдигна главата си.

— Избираш най-дяволските места — упрекна я той, оглеждайки се наоколо.

— Аз ли ги избирам? Бях в магазина, вършейки собствената си работа, пазарувах, когато бях нападната не от един, а от *двама* маниаци...

— Не харесваш ли деца?

Тя премига.

— Какво?

— Не харесваш ли деца? Искаше да убия онова там.

— Харесвам повечето деца — отвърна Джейн нетърпеливо, — но онова там не го харесах. То ме сръчка в ребрата.

— Аз те сръчквам в корема.

Тя му отправи мила усмивка, такава, която го накара да потръпне.

— Да, но ти не използваш пластмасов лазерен пистолет.

— Да се разкараме отгук — каза той с отчаян вид и я побутна към колата ѝ.

[1] Хаш брауни — ястие, подобно на крокетите, приготвено от настърган картоф, оформен като кюфте и запържен в мазнина. — Б.пр.

↑

[2] Игра на думи — на английски думите *geld* — кастрирам и *gild* — позлатявам звучат подобно. — Б.пр ↑

[3] Прави се паралел с Дайтона 500, престижното американско автомобилно състезание от сериите НАСКАР. — Б.пр. ↑

— Искаш ли кафе? — попита Джейн щом отключи кухненската врата и го пусна вътре. — Или чай с лед? — добави тя, мислейки си, че една студена чаша бе точно това, от което се нуждаеше в момента, с палещата жегга навън.

— Чай — отвърна той, разваляйки представата ѝ, че ченгетата преживяват на кафе и понички. Той се оглеждаше из кухнята. — Как се получава така, че ти живееш тук само от няколко седмици и това място вече изглежда повече като дом от моето?

Тя се престори, че обмисля въпроса.

— Мисля, че се нарича разопаковане.

Сам се загледа в тавана.

— И това ми липсва? — измърмори той към мазилката, все още в търсене на просветление.

Джейн го погледна няколко пъти крадешком, докато изваждаше две чаши от шкафчето и ги пълнеше с лед. Кръвта бушуваше из вените ѝ по начина, по който винаги го правеше, щом той бе наоколо, дали от гняв или оживеност, или от похот, или от комбинация и от трите. В малката ѝ уютна кухня Сам изглеждаше още по-едър, раменете му изпълваха вратата и размерът му правеше масата ѝ за четирима с инкрустирана керамична повърхност да изглежда съвсем малка.

— За каква държавна работа беше на интервю?

— Щатска полиция, детективския отдел за полева работа.

Вземайки каната с чай от хладилника, тя наля две пълни чаши.

— Лимон?

— Не, чист. — Той взе чашата си от нея и пръстите му докоснаха нейните.

Това бе достатъчно, за да се втвърдят зърната ѝ и да зажаднеят за внимание.

Погледът му се насочи към устните ѝ.

— Поздравления — каза Сам.

Тя премигна неразбиращо.

— Направила ли съм нещо? — Надяваше се, че той не говори за цялата публичност около Списъка... о, господи, Списъкът! Бе забравила за него. Дали бе прочел цялата статия? Разбира се, че беше.

— Не си ругала нито веднъж, а сме заедно от половин час. Не прокле, дори когато те измъкнах от супермаркета.

— Наистина ли? — Тя се усмихна, доволна от себе си. Може би фактът, че се бе наложило да плати всички тези глоби, вършеше работа за подсъзнанието ѝ. В *мислите* ѝ все още присъстваха доста ругатни, но не се налагаше да плаща, ако не ги изрече на глас. Имаше някакъв напредък.

Той вдигна чашата и отпи. Джейн наблюдаваше хипнотизирана как се движеше силното му гърло. Бореше се с яростната нужда да разкъса дрехите му. Какво ѝ ставаше? Беше виждала как мъже пият през целия си живот и никога преди това не ѝ се бе отразявало по този начин, дори и с тримата ѝ бивши годеници.

— Още? — попита тя, щом Сам пресуши чашата си и я остави.

— Не, благодаря. — Страстният му тъмен поглед се плъзна по нея и се спря на гърдите ѝ. — Днес изглеждаш особено издокарана. Нещо специално да се случва?

Тя нямаше да избягва темата, без значение колко чувствителна да беше.

— Тази сутрин имахме интервю в „Добро утро, Америка“ — в четири часа сутринта, ако ти се вярва! Трябваше да стана в два — оплака се тя — и бях в безсъзнание през по-голямата част от деня.

— Списъкът има чак такава публичност? — попита той изненадано.

— Опасявам се, че да — мрачно отвърна Джейн, сядайки на масата.

Сам не седна на отсрещното място, а се настани на стола до нея.

— Намерих го в интернет. Доста е забавен, госпожице В.

Тя ахна изненадано.

— Как разбра? — настоя да разбере тя.

Той изсумтя.

— Сякаш няма да позная голямата ти уста дори на хартия. Всичко над 20 см е само за демонстрация — цитира я той.

— Трябваше да знам, че ще запомниш само нещата, свързани със секс.

— Тези дни сексът се върти доста често в ума ми. И само да отбележа — нямам с какво да правя демонстрация.

Ако нямаше, се разминаваше с много малко, помисли си Джейн, спомняйки си с обич как бе изглеждал в профил.

— Просто се радвам, че не попадам в категорията само-го-погледни-и-си-умри-от-смях — продължи той.

Джейн се разсмя толкова гръмогласно и се отпусна назад в стола толкова силно, че се изсипа на пода. Остана си там, придържайки ребрата си, които почти бяха спрели да я болят, но сега решиха да се обадят отново при подобно грубо отношение. Въпреки това не можеше да спре да се смее. Бубу се доближи внимателно, но реши, че не желае да се приближава прекалено и вместо това потърси убежище под стола на Сам.

Сам се наведе и хвана котарака, настани го в скута си и започна да го гали. Бубу затвори очи и замърка. Котката мъркаше, а мъжът я наблюдаваше, изчаквайки, докато избликът ѝ на смях утихна до кикот и хриптене.

Тя седеше на пода с ръце, обвити около себе си и очи, пълни със сълзи. Ако имаше някаква останала спирала, със сигурност се бе размазала по лицето ѝ, помисли си тя.

— Нуждаеш ли се от помощ, за да се изправиш? — попита той. — Трябва да те предупредя, че ако сложа ръцете си върху теб, ще имам проблем да ги махна отново.

— Мога да се справя, благодаря ти. — Внимателно и не без затруднения заради дългата ѝ пола, тя се изправи на крака и избърса очи с една салфетка.

— Добре. Не ми се иска да притеснявам... как му беше името? Бубу? Що за име на котка е Бубу?

— Не обвинявай мен, а майка ми.

— Една котка трябва да носи име, което да може да оправдае. Да го наречеш Бубу е като да наречеш сина си Алиса. Бубу би трябвало да се казва Тигър или Ромео...

Джейн поклати глава.

— Ромео не става.

— Имаш предвид, че той е...

Тя кимна.

— В такъв случай, предполагам, че Бубу е доста добро име за него, макар че Буху би било по-подходящо.

Джейн трябваше да стисне ребрата си много, много силно, за да не избухне отново в смях.

— Ти си такъв мъж.

— А какво, по дяволите, искаш да съм, балерина ли?

Не, тя не искаше той да бъде нищо друго, освен това, което беше. Никой друг досега не бе карал възбудата да бушува в кръвта ѝ като шампанско — голямо постижение, като се има предвид, че допреди седмица не си бяха разменяли нищо друго, освен обиди. Само два дни бяха минали от първата им целувка, два дни, които изглеждаха като цяла вечност, защото не бе имало повече милувки, докато тя не сграбчи ушите му пред супермаркета, придърпвайки го към себе си.

— Как е яйцеклетката ти? — попита той с натезали над тъмните му очи клепачи и Джейн знаеше, че мислите му не са много далеч от нейните.

— В историята — отвърна тя.

— Тогава да вървим в леглото.

— Мислиш си, че всичко, което трябва да направиш, е да кажеш „Да вървим към леглото“ и аз ще падна по гръб? — попита тя възмутено.

— Не, надявам се да мога да направя още няколко неща, преди да паднеш по гръб.

— Никъде няма да падам.

— Защо не?

— Защото съм в цикъл. — Интересно, не можеше да си спомни някога преди да е казвала това на мъж, при това без капчица притеснение.

Сам се намръщи.

— Ти какво? — попита той с нарастващ гняв.

— В цикъл съм. В менструация. Може би си чувал за това нещо. Това е, когато...

— Имам две сестри. Мисля, че знам нещичко за менструацията. И едно от нещата, които знам, е, че яйцеклетката е най-плодовита в средата на цикъла, а не в края му!

Пипна ме. Джейн сви устни.

— Добре де, излъгах. Винаги има малък шанс времето да не е подходящо и аз нямах желание да поема този риск, разбра ли?

Явно не бе така.

— Ти ме спря — изстена той, затваряйки очи, сякаш изпитваше остра болка. — Аз бях почти умрял, а ти ме спря.

— Караш го да звучи като държавна измяна.

Сам отвори очи и се взря в нея.

— А сега?

Романтичен е колкото някой камък, помисли си тя, тогава защо бе възбудена толкова много?

— Представата ти за любовна игра сигурно е „Спиш ли?“ — измърмори тя.

Той направи нетърпелив жест.

— А сега?

— Не.

— Господи! — Той се облегна назад в стола и отново затвори очи. — Какво не му е наред на сега?

— Казах ти, че съм в цикъл.

— И?

— Така че... не.

— Защо не?

— Защото не искам! — извика тя. — Остави ме на мира!

Той въздъхна.

— Разбирам. ПМС.

— ПМС е *преди* това, идиот такъв.

— Това казваш ти. Попитай който и да е мъж и ще чуеш съвсем различна история.

— Все едно те са специалисти — подигра му се тя.

— Скъпа, единствените специалисти по ПМС са мъжете. Затова са толкова добри във воденето на битки; научават тактики като Бягство и Евакуация у дома.

Джейн се замисли дали да не хвърли един тиган по него, но Бубу бе на огневата линия, а и трябваше първо да намери тиган.

Той се ухили на изражението, изписано върху лицето ѝ.

— Знаеш ли защо се нарича ПМС?

— Да не си посмял — заплаши го тя. — Само жените могат да разказват шеги за ПМС.

— Защото наименованието „болест луда крава“ вече е била заето. Забрави за тигана. Тя се огледа наоколо за нож.

— Разкарай се от къщата ми.

Сам остави Бубу на пода и се изправи, очевидно готов за Бягство и Евакуация.

— Успокой се — каза той, поставяйки стола помежду им.

— Ще се успокоя, друг път! По дяволите, къде е касапският ми нож? — Тя се огледа наоколо разстроена. Само ако бе живяла тук по-дълго, щеше да знае къде е сложила всичко!

Той излезе иззад стола, заобиколи масата и хвана китките ѝ здраво, преди Джейн да успее да си спомни в кое чекмедже държи ножовете си.

— Дължиш ми петдесет цента — каза той, хилейки се насреща ѝ, докато я придърпваше към себе си.

— Не чакай със стаен дъх! Казах ти, че няма да ти плащам, когато вината е твоя. — Тя издуха бретона от очите си, за да може да го вижда по-добре.

Той сведе глава и я целуна.

Времето отново спря. Сигурно бе освободил китките ѝ, защото ръцете ѝ се увиха около врата му. Устата му бе гореща и гладна, а той се целуваше по начин, по който никой мъж не би трябвало да го прави и да му е позволено да избяга. Миризмата му бе топла и мускусна като секс, изпълваща дробовете ѝ, просмукваща се в кожата ѝ. Сам постави голямата си ръка върху дупето ѝ и я вдигна от земята, намествайки телата им по-плътно, слабини до слабини.

Дългата пола ограничаваше движенията ѝ, пречейки ѝ да обвие крака около него. Джейн се изви от чувство на безсилие, почти готова да се разплаче.

— Не можем — прошепна тя, щом той повдигна леко устните си.

— Можем да правим други неща — прошепна в отговор той, сядайки с нея в скута си, а тя се бе извила назад върху ръката му за опора.

Той плъзна сръчно другата си ръка в дълбокото деколте на пуловера ѝ.

Джейн затвори очи от наслада щом грубата му длан покри зърната ѝ. Сам изпусна една дълга въздишка; след това сякаш и

двамата затаиха дъх, когато ръката му обхвана едната ѝ гърда, изучавайки размера и мекотата ѝ, усещането за кожата ѝ.

В тишината той отдръпна дланта си и издърпа пуловера през главата ѝ, след което ловко откопча сутиена и го избута от раменете ѝ, за да падне на пода.

Джейн лежеше полугола в скута му, дишаше бързо и плитко, докато го наблюдаваше как я гледа. Познаваше гърдите си, но как ли изглеждаха те от мъжка гледна точка? Не бяха големи, но бяха стегнати и наперени. Зърната ѝ бяха малки и розово-кафяви, нежни като кадифе и деликатни в сравнение с грубите му пръсти, които той използваше, за да прави леки кръгове около едното, карайки ареолата да се свие още повече.

Удоволствието се разля из нея, карайки я да стисне краката си плътно, за да го задържи.

Той я повдигна, извивайки я дори още повече над ръката си и сведе глава над гърдите ѝ.

Беше нежен, изобщо не бързаше. Тя бе изумена от внимателното му държание сега, като се имаха предвид буйните му целувки. Сам потри лице в долната част на гърдите ѝ, целувайки извивките, близвайки нежно зърната ѝ, докато те не станаха червени и толкова стегнати, че нямаше как да се втвърдят повече. Когато най-накрая започна да ги смуче бавно, Джейн бе толкова възбудена, че се чувстваше така, сякаш я докосва с електрическа жица. Не можеше да се контролира, тялото ѝ се извиваше буйно в ръцете му; сърцето ѝ бумтеше, пулсът ѝ биеше толкова силно, че се чувстваше замаяна.

Бе безпомощна; буквално би направила всичко, което той поискаше. Сам спря само благодарение на собствената си воля, не на нейната. Тя можеше да го усети как тръпне, силното му, мощно тяло трепереше до нейното, сякаш му бе студено, въпреки че кожата му пареше. Той я изправи и допря чело до нейното, очите му бяха затворени, а ръцете му грубо галеха бедрата ѝ, голия ѝ гръб.

— Ако някога вляза в теб — каза той със затруднение, — ще изкарам около две секунди. Може би.

Джейн бе откачила. Със сигурност беше, защото две секунди със Сам звучаха по-добре от всичко друго, за което можеше да се сети в момента. Вгледа се в него с ококорени очи и с подути устни. Желаше тези две секунди. Желаше ги толкова силно.

Сам погледна към гърдите ѝ и издаде звук, който бе нещо средно между вой и стенание. Мърморейки някаква ругатня, той се наведе и вдигна пуловера ѝ от пода, притискайки го към гърдите ѝ.

— Може би е по-добре да облечеш това отново.

— Може би трябва — каза тя, а гласът ѝ прозвуча неестествен дори ѝ на нея. Ръцете ѝ сякаш не функционираха; те останаха обвити около врата на Сам.

— Или обличаш пуловера си или отиваме в спалнята.

Това не беше кой знае каква заплаха, помисли си тя, когато всяка клетка в тялото ѝ крещеше „Да! Да! Да!“. Докато успяваше да държи устата си затворена, тя бе добре, но започваше да има сериозни съмнения относно това, че ще може да го държи на разстояние още няколко дни, да не говорим за няколко седмици, както бе планирала. Да го измъчва не звучеше толкова забавно както преди, защото сега знаеше, че така щеше да измъчва и себе си.

Той напъха ръцете ѝ в пуловера и го дръпна през главата ѝ, придърпвайки плата на място. Пуловерът беше на обратно, забеляза тя, но на кого му пукаше? Не и на нея.

— Опитваш се да ме убиеш — обвини я той. — Ще те накарам да си платиш за това.

— Как? — попита тя с интерес, навеждайки се към него. Това, което бе засегнало ръцете ѝ, явно бе обхванало и гръбнака ѝ; не можеше да я държи изправена.

— Вместо онзи половин час отреден за тласъци, който твърдиш, че искаш, ще спра на двадесет и деветата минута.

Тя се изкикоти.

— Мислех си, че се надяваме на двете секунди.

— Това ще е само първия път. Вторият път направо ще подпалим леглото.

Би трябвало, помисли си Джейн, да слезе от скута му. Ерекцията му бе като железен лост, който я промушваше в бедрото и разговорът за секс изобщо не помагаше. Ако наистина, ама наистина не искаше да отиде в леглото с него сега, трябваше да стане. Но тя наистина искаше да отиде в леглото с него и само малка част от ума ѝ все още бе предпазлива.

Обаче тази малка част бе настоятелна. Беше се научила по трудния начин да не се надява, че щастливият край ще ѝ се случи и

само защото не можеха да свалят ръцете си един от друг, това не означаваше, че има нещо друго, освен секс между тях.

Джейн прочисти гърлото си.

— Трябва да стана, нали?

— Ако трябва изобщо да мърдаш, направи го бавно.

— Толкова близо, а?

— Можеш да ме наричаш Етна.

— Коя е Етна?

Той се разсмя, както се бе надявала, но звучеше неестествено. Внимателно тя се измъкна от скута му. Сам трепна и несръчно се изправи на крака. Предната част на панталоните му се бе изпънала навън като палатка. Джейн се опита да не зяпа.

— Разкажи ми за семейството си — избъбри тя.

— Какво? — Той изглеждаше така, сякаш му бе трудно да проследи смяната на темата.

— Семейството ти. Разкажи ми за тях.

— Защо?

— За да отвлечем ума ти от... нали знаеш. — Джейн посочи въпросното „нали знаеш“. — Каза, че имаш две сестри.

— И четирима братя.

Тя премигна.

— Седем. Уау.

— Да. За жалост, най-голямата ми сестра, Дороти, е третото дете. Нашите продължиха да се опитват за още едно момиче, за да не бъде сама. Сдобиха се с още три момчета, опитвайки се да направят сестра на Доро.

— Кой подред си ти?

— Втори.

— Сплотено семейство ли сте?

— Доста сме близки. Всички живеем в щата, освен Анджи, най-малката. Тя учи в колеж в Чикаго.

Разсейването действаше; сега той изглеждаше малко по-спокоен, отколкото преди, въпреки че погледът му все още имаше склонността да се спира на освободените ѝ от сутиена гърди. За да му намери занимание, тя напълни нова чаша със студен чай и му я подаде.

— Бил ли си женен?

— Веднъж, преди десет години.

— Какво се случи?

— Любопитни сме, а? — попита той. — На нея не ѝ харесваше да бъде жена на полицаи; на мен не ми харесваше да бъда съпруг на кучка. Край на историята. Тя замина за Западното крайбрежие веднага щом документите бяха подписани. Ами ти?

— Любопитни сме, а? — върна му го тя, след това се разколеба. — Мислиш ли, че аз съм кучка? — Господ ѝ бе свидетел, че невинаги се държеше много добре с него. Като се замисли, *никога* не се бе държала добре с него.

— Не. Ти си дяволски плашеща, но не си кучка.

— Боже, благодаря — измърмори тя. След това, защото така бе честно, отговори на въпроса му. — Не, никога не съм се омъжвала, но съм се сгодявала три пъти.

Той спря движението на ръката си с чашата на половината път до устата му и я изгледа поразен.

— *Три пъти?*

Тя кимна.

— Предполагам, че не съм много добра в отношенията между мъжете и жените.

Погледът му се върна на гърдите ѝ.

— О, не знам. Справяш се доста добре в това да задържиш интереса ми.

— В такъв случай може би си мутант. — Джейн сви рамене безпомощно. — Вторият ми годеник реши, че все още е влюбен в бившата си приятелка, която предполагам не е била чак толкова бивша, но не знам какво се случи с другите двама.

Той изсумтя.

— Вероятно са се изплашили.

— *Изплашили!* — Поради някаква причина я заболя малко от думите му. Тя усети как долната ѝ устна потрепери. — Аз не съм толкова лоша, нали?

— По-лоша — каза той весело. — Ти си абсолютно невъзможна за управление. Имаш късмет, че харесвам тунинговани коли. Сега, ако облечеш дрехите си както трябва, ще те заведе на вечеря. Как ти звучи един бургер?

— Предпочитам китайско — отвърна тя, докато вървеше надолу по малкия коридор към спалнята си.

— Така и предполагам — измърмори той в отговор, но тя все пак го чу и се усмихваше, докато затваряше вратата на спалнята си и сваляше червения си пуловер.

Щом обичаше тунинговани коли, тя щеше да му покаже точно колко бърза можеше да бъде. Проблемът бе, че щеше да му се наложи да я хване.

Корин не можеше да заспи. Той стана от леглото и включи лампата в банята, проверявайки в огледалото, за да се убеди, че все още е там. Лицето, което го гледаше от стената, бе на някой непознат, но очите бяха познати. Бе виждал тези очи да го гледат през по-голямата част от живота му, но понякога него го нямаше и те не го виждаха.

Изрядно подредени жълти медицински бутилки стояха строени по големина на тоалетната масичка, така че да ги вижда всеки ден щом стане и да си спомни да вземе лекарствата си. Вече бяха минали няколко дни — не можеше да си спомни точно колко — откакто не бе пил хапчетата си. Можеше да се види сега, но щом вземаше хапчетата, разумът му се замъгляваше и той губеше себе си в мъглата.

Бяха му казали, че е по-добре да остане в мъглата, скрит от всички. Хапчетата си вършеха работата толкова добре, че понякога той дори забравяше, че е там. Но винаги имаше чувството, че нещо не е наред, сякаш Вселената бе изкривена и сега знаеше какво точно беше. Хапчетата можеха и да го скрият, но не можеха да го накарат да изчезне.

Не можеше да спи, откакто бе спрял да взема хапчетата. О, бе се унасял, но истинският сън му бе убягвал. Понякога се чувстваше сякаш се разпадаше отвътре, въпреки че когато изпълнеше ръце, те бяха стабилни. Дали в хапчетата имаше нещо пристрастяващо? Дали го бяха излъгали? Той не искаше да бъде пристрастен; майка му винаги бе казвала, че пристрастяването е признак на слабост. Той не можеше да бъде пристрастен, защото не можеше да бъде слаб. Трябваше да бъде силен, да бъде перфектен.

Все още можеше да чуе ехото от гласа на майка му в главата си.

— Моят малък перфектен мъж — наричаше го тя, галейки бузата му.

Когато я разочароваше, когато не беше напълно перфектен, гневът ѝ бе толкова съкрушителен, че светът му бе заплашен да се

разпадне. Би направил всичко, за да не разочарова майка си, но бе пазил една ужасна тайна от нея; понякога нарочно прегрешаваше, за да го накаже. Дори сега мисълта за тези наказания го караха да тръпне. Тя щеше да е толкова разочарована, ако бе открила тайната му наслада, така че той винаги се бе старал да я крие.

Понякога тя му липсваше толкова много. Майка му винаги знаеше какво да направи.

Например, щеше да знае какво да прави с тези четири кучки, които му се присмиваха със Списъка си за Перфектния мъж. Сякаш бяха наясно какво бе съвършенството! Той знаеше. Майка му знаеше. Винаги се бе опитвал толкова упорито да бъде нейният малък перфектен мъж, перфектният ѝ син, но винаги се бе провалял, дори когато бе непослушен съвсем малко нарочно, за да го накаже. Винаги бе знаел, че в *него* има нещо несъвършено, което никога няма да може да поправи, че винаги ще разочарова майка си дори със самото си съществуване.

Те си мислеха, че са толкова умни, четирите кучки — харесваше му как звучи това, Четирите Кучки, като някакво развратно римско божество. Фурните, Грациите, Кучките. Опитваха се да бъдат хитри, криейки самоличността си, използвайки А, Б, В и Г вместо имената си. Имаше една, която той мразеше най-много, онази, която беше казала „Ако един мъж не е перфектен, той трябва да се старее повече“. Какво знаеха те? Опитвали ли са се някога да се сравняват със стандарт, толкова невъзможно висок, че само самото съвършенство да може да го достигне и да са се проваляли всеки ден през живота си? *Бяха ли го правили, а?*

Знаеха ли какво му беше да се опитва отново и отново, и все пак дълбоко в себе си да знае, че ще се провали, докато най-накрая не се научи да се наслаждава на наказанието, защото това бе единственият начин, по който може да живее със себе си. *Знаеха ли, а?*

Кучки като тях не заслужаваха да живеят.

Можеше да усети онзи вътрешен трепет отново, и обви ръце около себе си, сдържайки се. Тяхна бе вината, че не можеше да спи. Не можеше да спре да мисли за тях, за това, което бяха казали.

Коя беше? Дали беше онази изрусена блондинка, Марси Дийн, която въртеше задника си пред всички мъже все едно бе някаква богиня и те не бяха нищо друго, освен кучета, които ще дотичат, щом

тя пожелае? Бе чул, че би спала с всеки, който поиска, но че през по-голямата част от времето тя ги изпреварваше в желанието си. Майка му би била ужасена от подобно долнопробно поведение.

„Някои хора не заслужават да живеят.“

Можеше да чуе шепота ѝ в главата си, както често се случваше, когато не вземаше хапчетата си. Не само той изчезваше щом пиеше лекарствата си, както го бяха инструктирали. Майка му също изчезваше. Може би си отиваха заедно. Не беше сигурен, но се надяваше. Може би тя го наказваше за това, че бе вземал хапчетата и я бе карал да изчезва. Може би затова ги пиеше хапчетата, така че той и Майка да си отидат и... Не, това не беше вярно. Когато пиеше хапчета, сякаш той не съществуваше.

Корин усети как мисълта му се изплъзва. Знаеше само, че не желае да взема хапчета. Искаше да разбере коя кучка — коя е. Това прозвуча забавно, така че си го повтори на себе си и се разсмя тихо. Коя кучка — коя беше? Това беше добро.

Знаеше къде живееха. Беше взел адресите им от файловете им на работа. Беше толкова лесно за всеки, който знаеше как и разбира се, никой не го бе разпитвал.

Щеше да отиде до къщата ѝ и щеше да разбере дали тя бе тази, която бе казала онова ужасно и глупаво нещо. Беше почти сигурен, че е Марси. Искаше да научи тази тъпа, порочна кучка на един урок. Майка му щеше да е толкова доволна.

Марси беше нощна птица, дори през работната седмица. Тя не се нуждаеше от много сън, така че дори и като не купонясваше толкова лудо, както когато бе по-млада — да кажем, когато бе на тридесет — тя рядко си лягаше преди един часа. Гледаше стари филми по телевизията; четеше по три или четири книги на седмица; дори бе открила, че ѝ допада бродирането. Смееше се на себе си всеки път щом вземеше гергефа си за бродиране, защото това бе доказателство, че купонджийката в нея е остаряла. Но когато бродираше, можеше да прочисти ума си. На кой му бяха нужни медикаменти, за да постигне вътрешно спокойствие, щом можеше да постигне същия ефект, като прави копие с игла и конец на малък цветен шаблон с хиксчета? Поне, щом завършеше някой модел имаше какво да покаже.

През живота си бе опитвала много различни неща, които хората най-вероятно не биха очаквали от нея, помисли си. Медитация. Йога. Самохипноза. Най-накрая бе решила, че една бира върши същата работа, а душата ѝ бе толкова спокойна, колкото бе възможно. Марси бе това, което е. Ако на някой не му хареса, майната му.

Обикновено в петък вечер двамата с Брик обикаляха по няколко бара, танцуваха, изпиваха по няколко бири. Брик беше добър танцьор, което бе изненадващо, защото изглеждаше като някой, който би предпочел да умре, отколкото да иде на дансинга, нещо като кръстоска между шофьор на камион и рокер. Не си падаше много по разговорите, но със сигурност умееше да се движи.

Бе мислила да излезе и без него, но идеята не беше особено вълнуваща. С цялото оживление тази седмица покрай проклетия Списък, беше малко изморена. Искаше ѝ се да се настани удобно с някоя книга и да си почине. Може би утре вечер щеше да излезе.

Липсваше ѝ Брик. Или ако не точно той, липсваше ѝ присъствието му. Когато не беше в леглото или на дансинга, бе доста скучен. Спеше, пиеше бира, гледаше телевизия. Това бе всичко. Също така не беше и велик любовник, но със сигурност имаше голямо желание. Никога не бе прекалено уморен и винаги беше склонен да опита всичко, което искаше тя.

Все пак Брик бе още едно доказателство, че не я бива в избора на мъже. Поне вече не беше толкова глупава, че да се омъжва за тях. Три пъти бе напълно достатъчно, благодаря. Джейн се тормозеше, че се е сгодявала три пъти, но тя поне не се бе омъжвала наистина три пъти. Освен това, Джейн просто все още не бе срещнала някой, който да може да се справи с нея. Може би онова ченге...

По дяволите, вероятно няма да стане. Животът бе научил Марси, че нещата рядко се нареждаха така. Винаги имаше пречки по пътя, бъгове в софтуера.

Беше след полунощ, когато се позвъни на вратата. Тя постави разделителя между страниците, за да не загуби мястото докъдето бе стигнала и стана от дивана, където се беше изтегнала. Кой, за бога, беше? Не можеше да е Брик, който се връща, защото той имаше ключ.

Което ѝ напомни: трябваше да си смени ключалките. Беше прекалено предпазлива, за да си вземе просто ключа обратно и да предположи, че той не си е изкарал дубликат. Досега не бе показвал

наклонности на крадец, но човек никога не знаеше какво може да направи един мъж, когато е бесен на една жена.

Защото бе предпазлива, тя погледна през шпионката. Намръщи се и отстъпи назад, за да отключи вратата и да махне веригата.

— Здрасти — поздрави тя, отваряйки вратата. — Нещо не е наред ли?

— Не — отвърна Корин и я удари в главата с чука, който бе държал до крака си.

В понеделник табелата до асансьора гласеше: „Ксерокс и Уърлицър^[1] обявиха, че ще се слоят, за да предложат на пазара репродуктивни органи“.

Джейн все още се кикотеше, когато се отвориха вратите на асансьора. Чувстваше се отлично, пряк резултат на един уикенд, изпълнен със Сам. Тя все още не бе изпълвана от Сам, но бе започнала да пие противозачатъчните тази сутрин. Не че му беше казала, че ще го направи, разбира се. Неудовлетвореността я подлудяваше, но очакването оживяваше целия ѝ свят. Не можеше да си спомни някога да се е чувствала толкова жива, сякаш всяка клетка в тялото ѝ бе разбудена и пееше.

Дерек Келман пристъпи напред, за да излезе от асансьора, когато тя влизаше в него.

— Здравсти, Келман — поздрави го весело. — Как вървят нещата? Той стана напълно червен, а адамовата му ябълка подскочи.

— Ъмм, добре — измърмори той, навеждайки глава и бързайки да излезе от асансьора.

Джейн поклати глава усмихната и натисна копчето за третия етаж. Не можеше да си представи, че Келман е събрал достатъчно кураж, за да сграбчи Марси за задника; тя и всеки друг в сградата биха платили добри пари само за да видят това.

Както обикновено бе първа в офиса; обичаше да започва рано в понеделник сутрин, с всичките ведомости, които я чакаха. Ако можеше да задържи ума си съсредоточен върху работата, щеше да започне добре седмицата.

Историята със Списъка май отшумяваше. Всеки, който бе поискал интервю, го бе получил, като изключим списание „Пийпъл“. Не бе гледала телевизия тази сутрин, така че нямаше представа каква част от интервюто от петък сутрин бе излъчено в действителност. Някой със сигурност щеше да ѝ разкаже и ако случайно изпита

желание да го види, което не бе много вероятно, поне една от останалите три щеше да е записала предаването.

Забавното бе, как нея не я интересуваше. Как беше възможно да се притеснява за Списъка, когато Сам окупираше толкова много от времето и мислите ѝ? Той бе вбесяващ, но и забавен, и секси, и тя го желаше.

След като вечеряха заедно в петък, я бе събудил в шест и половина в събота сутрин, като бе изпръскал прозореца на спалнята ѝ с маркуч, а след това я покани да му помогне да измие пикапа му. Решавайки, че му го дължи, тъй като той бе измил вайпъра ѝ, тя бързо навлече някакви дрехи, сипа си малко кафе и се присъедини към него навън. Сам не просто желаше да измие пикапа си; искаше да го излъска с восък и да го полира, всички хромови повърхности да се изчистят и лъснат, вътрешността да се изчисти с прахосмукачка, прозорците да се измият. След два часа интензивен труд, пикапът блестеше. След като го прибра в гаража той я бе попитал какво ще му направи за закуска.

Прекараха деня заедно, спорейки и смеейки се, гледаха бейзбол по телевизията и се канеха да отидат на вечеря, когато пейджърът му иззвъня. Използва телефона ѝ да се обади и преди тя да се усети, бе на вратата след една бърза целувка и едно „Не знам кога ще се прибера“.

Той беше полицай, напомни си тя. И докато продължаваше да е такъв — а както изглежда бе решил да прави кариера от това, като се има предвид интервюто с щатската полиция — животът му щеше да бъде поредица от прекъсвания и спешни повиквания. Провалените срещи щяха да са част от пакета. Беше го обмислила, решавайки че, какво по дяволите, тя можеше да се справи. Но ако Сам попаднеше в опасност... не знаеше дали ще може да преодолее и това толкова лесно. Дали още работеше в специалните части? Дали това бе постоянно назначение или нещо временно? Знаеше толкова малко за службите на закона, но със сигурност щеше да проучи нещата.

Сам се бе прибрал в неделя следобед, уморен, кисел и не бе склонен да говори за това, което правеше. Вместо да го затрупа с въпроси, тя го остави да подремне в голямото ѝ кресло, докато четеше свита върху една от двете останали възглавници на канапето.

Да бъде с него по този начин, не на среща или нещо подобно, просто да *бъдат* заедно, я караше да се чувства някак си... правилно.

Наблюдавайки го, докато спи. Наслаждавайки се на звука от дишането му, без да смее да сложи етикет на чувствата си с думата, започваща с Л. Бе твърде рано, а и Джейн все още бе прекалено предпазлива в резултат на предишния си опит, за да се довери на сляпо, че това вълнение, когато е с него, ще продължи вечно. Притесненията ѝ бяха и главната причина за съпротивата ѝ да спи с него. Да, да го измъчва бе забавно и тя се наслаждаваше на страстта в очите му щом я погледне, но дълбоко в себе си все още се страхуваше да го допусне прекалено близо. Може би следващата седмица.

— Здравей, Джейн!

Тя погледна нагоре щом Доминика Флорес надникна в стаята, а веждите ѝ бяха повдигнати въпросително.

— Гледах част от интервюто ви по телевизията тази сутрин; трябваше да тръгна, преди да свърши, но го оставих да се записва. Беше толкова яко! Изглеждаше секси, наистина секси. Всички изглеждахте добре, но, уау, ти беше страхотна.

— Аз не го гледах — каза Джейн.

— Наистина ли? Леле, ако даваха мен по националната телевизия, нямаше да дойда на работа и щях да си стоя да се гледам.

Не и ако ти беше писнало от цялата история, колкото на мен, помисли си Джейн. Въпреки това успя да се усмихне.

В осем и половина Луна се обади.

— Чувала ли си се с Марси? — попита тя. — Още не е дошла на работа, но когато се обадя у тях, не ми вдига.

— Не, не съм говорила с нея от петък.

— Не ѝ е присъщо да не идва на работа. — Луна звучеше притеснено. Двете с Марси бяха доста близки, изненадващо като се има предвид разликата в годините им. — И не се е обадила, че ще закъснее, нито че е болна или нещо подобно.

Това наистина не беше присъщо за Марси. Не се бе издигнала до длъжността си на главен счетоводител, като се държеше непрофесионално. Джейн се намръщи — сега и *тя* се притесняваше.

— Опита ли се да се обадиш на мобилния ѝ?

— Не е включен.

Първото нещо, което мина през ума на Джейн бе, че се е случил някакъв пътнотранспортен инцидент. Трафикът в Детройт беше ужасен в час пик.

— Ще се обадя тук-там и ще видя дали мога да я открия — каза тя, без да споделя внезапното си притеснение с Луна.

— Добре. Обади ми се след това.

Щом затвори, Джейн се опита да се сети на кого да се обади, за да разбере дали е имало катастрофа някъде по магистралата между Стърлинг Хайтс и „Хемърстед“. И дали Марси е тръгна по Ван Дайк, за да стигне до 1-696 или е избегнала Ван Дайк и се е насочила към някой от улиците по Мейл Роуд в посока Трой, откъдето можеше да тръгне по 1-75?

Сам щеше да знае на кого да се обади.

Бързо потърси номера на полицейското управление на Уорън, набра го и попита за детектив Донован. След това я оставиха на изчакване. Зачака нетърпеливо, удряйки един химикал по бюрото си няколко минути. Най-накрая гласът се обади отново, за да съобщи, че детектив Донован не е свободен, би ли желала да остави съобщение?

Джейн се поколеба. Не ѝ бе приятно да го притеснява за нещо, което може да се окаже съвсем маловажно, но не вярваше, че някой друг от полицията ще вземе притеснението ѝ на сериозно. Какво от това, че приятелката ѝ е закъсняла с половин час за работа; това не е основание, за да се свика кавалерията. Сам можеше също да не я вземе на сериозно, но поне щеше да се постарее да открие нещо.

— Имате ли номера на пейджъра му? — попита тя накрая. — Важно е. — Беше важно за нея, макар че за тях може и да не беше.

— За какво се отнася?

Раздразнена, тя се зачуди дали разни жени редовно звъняха на Сам по време на работа.

— Аз съм един от информаторите му — каза тя, кръстосвайки пръстите си заради лъжата.

— Тогава трябва да имате номера му.

— О, за бога! Някой може да е ранен или мъртъв... — Тя се спря. — Добре де, бременна съм и реших, че той ще иска да знае.

Гласът се разсмя.

— Джейн ли е?

О, боже мой, той беше говорил за нея! Лицето ѝ пламна.

— Ъмм... да — измърмори тя. — Съжалявам.

— Няма проблем. Той каза, ако се обадите, непременно да ви свържа с него.

Да, но как я бе описал? Въздържа се да попита и записа номера на пейджъра му.

— Благодаря — отговори Джейн.

— Няма защо. Тъмн... за тази работа с бременността...

— Излъгах — призна тя и се опита да докара поне малко засрамен тон.

Не мислеше, че е успяла, защото жената се разсмя.

— Само така, момиче — каза тя и затвори, оставяйки Джейн да мисли какво точно имаше предвид.

Натисна бутона за прекъсване на телефона на бюрото си и набра номера на Сам. Беше от онези с номерата, така че тя остави своя. Тъй като нямаше как да го разпознае, Джейн се запита колко време ще му отнеме да ѝ върне обаждането. Междувременно звънна в счетоводството.

— Марси пристигна ли вече?

— Не — последва притесненият отговор. — Не се е обаждала.

— На телефона е Джейн, вътрешен три-шест-две-едно. Ако пристигне, предайте ѝ да ми се обади незабавно.

— Ще го направим.

Стана девет и половина преди телефонът ѝ да звънне отново. Тя сграбчи слушалката надявайки се Марси най-после да се е появила.

— Джейн Брайт.

— Чух, че ще ставаме родители. — Дълбокият глас на Сам замърка по линията.

„Проклето дрънкало!“, помисли си тя.

— Трябваше да кажа нещо. Тя не ми повярва, че съм ти информатор.

— За щастие предупредих всички за теб — каза той, а след това попита: — Какво става?

— Нищо, надявам се. Приятелката ми Марси...

— Марси Дийн, една от скандалните дами със Списъка?

Джейн трябваше да се досети, че той ще разбере всичко за тях.

— Не е дошла на работа, не се е обадила, не отговаря на домашния или мобилния си телефон. Опасявам се, че може да е претърпяла катастрофа на път за работа, но не знам на кого да се обадя, за да проверя. Може ли да ме насочиш в правилната посока?

— Няма проблем. Ще се свържа с пътното ни управление и ще ги накарам да проверят. Чакай да видим, тя живее на Стърлинг Хайтс, нали?

— Да. — Джейн му даде бързо адреса, след това млъкна, щом я озари една ужасна мисъл. — Сам... приятелят ѝ беше много разстроен заради Списъка. Той си тръгна в четвъртък вечер, но може и да се е върнал.

Последва кратка пауза; след това тона му стана остър и делови.

— Ще се обадя и на шерифа и в полицейското управление в Стърлинг Хайтс, за да проверят дома ѝ. Вероятно не е нищо, но няма да навреди да сме сигурни.

— Благодаря ти — прошепна тя.

На Сам не му харесваше това, което си мислеше, но беше полицаи от достатъчно време, за да подмине тревогата на Джейн като преувеличение. Един вбесен приятел — с наранено его заради онзи проклет Списък — и липсваща жена бяха съставките в прекалено много инциденти на насилие. Може би колата на госпожица Дийн се бе развалила, но беше възможно и да не е така. Джейн не беше от типа жени, които изпадат в паника без причина, а тя определено се страхуваше.

Може би притежаваше някаква женска интуиция, която се обаждаше, но не отхвърляше и тази възможност. По дяволите, собствената му майка имаше очи и на гърба, и винаги безпогрешно познаваше кога бяха намислили нещо с братята му. До ден-днешен не знаеше как тя успяваше, но го приемаше въпреки това.

Сам се обади първо до полицейското управление в Стърлинг Хайтс, след това на един приятел от пътна полиция, който можеше да провери за жертви в пътни инциденти. Сержантът от полицейското управление в Стърлинг Хайтс с когото говори каза, че веднага ще пратят една кола да провери жилището на госпожица Дийн, така че изчака с обаждането до шерифа. Остави телефонния си номер и на двамата.

Приятелят му от пътното се обади първи.

— Няма големи произшествия тази сутрин — каза той. — Няколко чукнати калника, това е всичко и един мъж, който обърнал

мотора си по средата на Грешът авеню, това е.

— Благодаря ти, че провери — каза Сам.

— Винаги.

В десет и петнадесет мобилният му звънна отново. Беше сержантът от Стърлинг Хайтс.

— Познахте, детектив — каза той, звучейки изморено.

— Мъртва ли е?

— Да. Доста е брутално. Имате ли името на този приятел? Никой от съседите не е вкъщи, за да ги разпитаме и мисля, че е необходимо да си поговорим малко с него.

— Мога да го разбера. Приятелката ми е — беше — най-добрата приятелка на госпожица Дийн.

— Оценявам помощта.

Сам знаеше, че навлиза в чужда територия, но реши, че тъй като им бе дал насока за местопрестъплението, сержантът ще си затвори очите.

— Можеш ли да ми дадеш някакви подробности?

Сержантът направи пауза.

— Какъв тип телефон използвате?

— Дигитален.

— Сигурен ли е?

— Докато хакерите не разберат как да стигнат до сигнала.

— Добре. Използвал е чук. Оставил го е на местопрестъплението. Възможно е да свалим отпечатъци от него, но може и да не открием такива.

Сам трепна. Един чук нанасяше ужасно много поражения.

— Не е останало много от лицето ѝ, освен това е намушкана множество пъти. И е била сексуално насилена.

Ако приятелят ѝ беше оставил семенна течност, щяха да го заковат.

— Някаква сперма?

— Все още не се знае. Трябва да изчакаме тестовете. Той — ъ-ъ-ъ — обработил я е с чука.

Божичко. Сам пое дълбоко въздух.

— Добре. Благодаря ви, сержант.

— Оценяваме помощта. Приятелката ви — нея ли възнамерявате да питате за гаджето?

— Да. Тя ми се обади, защото беше притеснена. Госпожица Дийн не е отишла на работа тази сутрин.

— Можете ли само да я попитате за приятеля и да ѝ спестите другото?

Сам изсумтя.

— Бих имал по-голям шанс да забавя залеза.

— Една от тези, а? Ще си мълчи ли? Почти сме сигурни, че това е госпожица Дийн, но не сме я идентифицирали все още, а и семейството не е уведомено.

— Ще я накарам да си тръгне от работа. Ще е много разстроена. — Освен това той искаше да е с нея, когато ѝ съобщава.

— Добре. Още нещо, детектив — ако не може да се свържем с някой местен член на семейството ѝ, може да се нуждаем от приятелката ви да идентифицира тялото.

— Имате номера ми — каза Сам тихо.

Той постоя така една минута след като затвори.

Не беше нужно да си представя кървавите подробности — беше виждал достатъчно местопрестъпления с цялата им кървава действителност. Знаеше какво могат да причинят един чук или бухалка на човешката глава. Знаеше как изглеждат множество прободни рани. И също като сержанта знаеше, че това убийство бе извършено от някой, който познава жертвата, защото нападението бе лично; беше нападнато лицето. Множеството прободни рани бяха признак на ярост. И тъй като повечето убийства на жени бяха извършени от познат на жертвата, обикновено приятел или съпруг, или бивш такъв, шансът убиецът на госпожица Дийн да е приятелят ѝ, бе доста голям.

Той пое дълбоко дъх и отново набра номера на Джейн. Щом тя отговори той каза:

— Знаеш ли името на приятеля на Марси?

Тя си пое шумно дъх.

— Тя добре ли е?

— Все още не знам — излъга той. — Приятелят ѝ...?

— Оу. Името му е Брик Герин. — Тя му издиктува фамилията буква по буква.

— Брик истинското му име ли е или прякор?

— Не знам. Само така съм я чувала да го нарича.

— Добре, това е достатъчно. Ще ти се обадя щом разбере нещо. О, искаш ли да се срещнем за обяд?

— Разбира се. Къде?

Тя все още звучеше уплашено, но се държеше, както беше предполагал.

— Ще те взема, ако ми осигуриш достъп през портала.

— Няма проблем. В дванадесет?

Сам провери часовника си. Десет и тридесет и пет.

— Ще успееш ли по-рано, да кажем единадесет и петнадесет или там някъде? — Това щеше да му даде достатъчно време да стигне до „Хемърстед“.

Може би тя знаеше, или в онзи момент разбра.

— Ще се срещнем долу.

Джейн го чакаше на входа на сградата, когато охраната го пусна през портала. Бе облечена в друга дълга права пола, която ѝ стоеше страхотно, което означаваше, че няма да може да се качи в пикапа му без помощ. Той излезе и заобиколи, за да ѝ отвори вратата. Очите ѝ бяха разтревожени и тя изучаваше изражението му. Той знаеше, че е сложил полицейското си лице, беземоционална маска, но тя преbledня.

Сам постави ръце около тънката ѝ талия и я повдигна в пикапа, след това заобиколи колата и се настани зад волана.

Една сълза се плъзна по бузата на Джейн.

— Кажи ми — каза тя задавено.

Той въздъхна, след това се протегна и я привлече в прегръдката си.

— Толкова съжалявам — каза той в косата ѝ.

Джейн се вкопчи в ризата му. Сам можеше да усети как трепери и я притисна още по-силно.

— Мъртва е, нали — каза тя с треперещ шепот и това не бе въпрос.

Тя знаеше.

[1] Компанията Рудолф Уърлицър е американска фирма за изработка главно на струнни, духови и медни инструменти, както и на различни видове органи, електрически пиана и джубоксове. — Б.пр. ↑

Джейн плака толкова много, че очите ѝ се подуха дотам, че почти се затвориха. Сам просто я държа по време на първоначалната буря от плач, паркирал пред „Хемърстед“; след това щом тя възвърна част от контрола си, я попита:

— Можеш ли да хапнеш нещо?

Джейн поклати глава.

— Не. — Гласът ѝ бе пресипнал. — Трябва да кажа на Луна... и на Ти Джейн...

— Не още, скъпа. Веднъж щом им кажеш, новината ще плъзне из цялата сграда. Някой ще се обади във вестниците или на радиото, или телевизията и ще се появи в новините. Семейството ѝ още не е уведомено, а не е нужно да го разберат по такъв начин.

— Тя няма кой знае какво семейство. — Джейн извади една салфетка от чантата си, после избърса очите си и издуха носа си. — Сестра ѝ живее в Сагинау и мисля, че има възрастни леля и чичо във Флорида. Чувала съм да споменава само тях.

— Знаеш ли името на сестра ѝ?

— Шерил. Но не знам фамилията ѝ.

— Вероятно я има в адресника в къщата ѝ. Ще им кажа да потърсят жена на име Шерил от Сагинау. — Той набра един номер и поговори тихо с човека, който му отговори от другия край, предавайки информацията за сестрата на Марси.

— Трябва да се прибера вкъщи — каза Джейн, загледана в предното стъкло.

Протегна се към дръжката на вратата, но Сам я спря, задържайки я на мястото ѝ с твърда ръка.

— Няма начин да те пусна да шофираш точно сега — каза той. — Ако искаш да се прибереш, ще те закарам.

— Но моята кола...

— Няма да иде никъде. На сигурно място е. Ако трябва да отидеш някъде, ще те закарам.

— Но може да те повикат.

— Ще се оправя — каза той. — Ти няма да караш.

Ако не беше толкова разстроена, вероятно щеше да спори с него, но сълзите потекоха отново и Джейн осъзна, че няма да може да вижда, за да кара. Нито пък можеше да влезе отново вътре; нямаше да понесе да се срещне с някого точно сега, нямаше да понесе неизбежните въпроси, без да рухне.

— Трябва да се обадя в офиса и да съобщя, че се прибирам вкъщи — каза тя.

— Можеш ли да се справиш или искаш аз да го направя?

— Мога — каза тя с треперещ глас. — Просто... не точно сега.

— Добре. Закопчай си колана.

Послушно тя пристегна колана около себе си и остана неподвижна, докато Сам подкара пикапа и преодоля движението по магистралата. Шофираше мълчаливо, без да смущава скръбта ѝ, докато тя се опитваше да приеме, че Марси вече я няма.

— Ти мислиш, че Брик го е направил, нали?

— Ще го разпитат — неопределено отговори Сам.

На този етап Герин щеше да е заподозрян номер едно, но доказателствата трябваше да са неопровержими. Дори когато си мислиш, че си в правилна посока, трябва да си наясно, че истината може да е съвсем различна. Кой знае? Възможно бе да открият, че госпожица Дийн се е виждала и с някой друг.

Джейн отново плачеше. Тя сложи ръце върху лицето си и се присви, раменете ѝ трепереха.

— Не мога да повярвам, че това се случва — успя да каже, после се запита тъжно колко ли милиони хора си задаваха съвсем същия въпрос по време на подобна криза.

— Знам, скъпа.

Той наистина знаеше, осъзна тя. С неговата работа сигурно бе видял прекалено много сцени като тази.

— К-как е...? Имам предвид, какво се е случило?

Сам се поколеба, не искаше да ѝ каже, че Марси е била пребита и намушкана. Не знаеше точната причина за смъртта, не бе видял местопрестъплението, така че не знаеше дали е починала от раната в главата или от тези, причинени от намушкването.

— Не знам подробностите — най-накрая отвърна той. — Разбрах, че е била намушкана. Още не знам часа на смъртта или нещо друго. — Тези три твърдения бяха верни, без да са близо до цялата истина.

— Намушкана — повтори Джейн и затвори очи, сякаш се опитваше да си представи престъплението.

— Недей — каза той.

Тя отвори очи и го погледна въпросително.

— Опитваше се да си представиш какво се е случило, как е изглеждала, дали е боляло — каза Сам по-остро, отколкото възнамеряваше. — Недей.

Джейн си пое дълбоко въздух и той очакваше, че ще се нахвърли върху него, прехвърляйки фокуса на скръбта и гнева си върху му, но вместо това тя кимна, доверявайки му се на преценката му.

— Ще се опитам, но... как да не мисля за това?

— Вместо това мисли за нея — каза той, защото знаеше, че и без това ще го направи. Това бе част от процеса на скърбене.

Джейн се опита да каже нещо, гърлото ѝ работеше, но сълзите отново потекоха и тя се задоволи с рязко кимване. Не продума повече по целия път до дома ѝ в Уорън.

Чувстваше се като старица щом тръгна по алеята към дома си. Сам я придружи, с ръка обвита около нея и тя бе благодарна за подкрепата му, докато трмаво изкачваше стълбите към кухненската врата. Бубу дойде мяукайки, въртеше опашка, сякаш питаше защо е в къщи толкова рано. Джейн се наведе и го погали между ушите, получавайки утеха от топлината на извиващото му се тяло и мекотата на козината му.

Остави чантата си на масата и потъна в един от кухненските столове, държейки Бубу в скута си и галейки го, докато Сам се обади на сержанта и проведе тих разговор. Джейн се опита да не мисли за Марси, все още не. Сети се за Луна и Ти Джей и тревогата, която трябваше да изпитват, защото още не са се чули с Марси. Надяваше се скоро да се свържат със сестрата на Марси, защото когато тя се обади, за да предупреди, че няма да се върне на работа днес, приятелките ѝ щяха да разберат, че нещо не е наред. Ако се обадят, за да я проверят, не знаеше какво ще каже или дали изобщо ще може да говори с тях.

Сам постави чаша чай пред нея.

— Изпий го — нареди той. — Плака достатъчно, за да се дехидратиращ.

Невероятно, но това заслужи немоцна усмивка. Той целуна върха на главата ѝ, след това седна до нея с чаша чай и за себе си.

Джейн остави Бубу долу, подсмръкна и избърса очите си.

— Какво точно каза на всички в управлението за мен? — попита тя, само за да има за какво да говори.

Сам се опита да изглежда невинно. На грубоватото му лице не се получи много добре.

— Немного. Само, че ако се обадиш, да ти кажат как да се свържеш с мен. И без това трябваше да се сетя сам да ти дам номера на пейджъра си.

— Добър опит — отвърна тя.

— Свърши ли работа?

— Не.

— Добре, казах им, че ругаеш като моряк...

— Не си!

— ... имаш най-сладкият задник от тази страна на планините Роки и че ако се обадиш, да те свържат с мен веднага, защото се опитвам да вляза в леглото ти и може би се обаждаш, за да кажеш да.

Той се опитваше да я развесели, помисли си Джейн. Усети как брадичката ѝ потрепери.

— Това е толкова мило — успя да каже и отново избухна в сълзи.

Прегърна се, клатейки се напред-назад. Това избухване бе бурно, но кратко, сякаш душевно не можеше да издържи подобно страдание за дълго време.

Сам я привлече в скута си и задържа главата ѝ върху рамото си.

— Казах им, че ти си специална — прошепна той, — и че ако се обадиш, ще искам да говоря с теб, без значение къде съм или какво правя.

Това сигурно също бе лъжа, помисли си Джейн, но бе толкова мило, като предишното. Тя преглътна и успя да попита:

— Дори и ако вършеше нещо за специалните части?

Той замълча, преди да отговори.

— Може би тогава не.

Главата я болеше от толкова много плач и усещаше лицето си почервенияло. Искаше да го помоли да прави любов с нея, но преглътна

думите. Колкото и да желаше утехата и близостта, тържествуването на живота, тя нямаше да чувства, че е правилно; първият им път не би трябвало да е при такива обстоятелства. Вместо това се сгуши в шията му и вдъхна топлата му мъжествена миризма, вземайки каквато утехата можеше от неговата близост.

— Какво точно правят специалните части?

— Зависи. Сформират се по различни причини.

— Какво прави *твоят* отряд?

— Това е специален отряд за борба с тежките престъпления. Ние арестуваме престъпници склонни към насилие.

Не ѝ харесваше как звучи това. Беше ѝ по-добре, когато си мислеше, че той задава въпроси, записва разни неща в малкия си тефтер — накратко, че разследва. Арестуването на агресивни престъпници звучеше сякаш разбива врати и подобни неща и се изправя срещу хора, готови да го застрелят.

— Искам да ти задам няколко въпроса по темата — каза тя, повдигайки глава, за да се намръщи насреща му. — Но не сега. По-късно.

Той въздъхна облекчено.

Държа я в скута си доста време. Държа я до себе си, и когато тя се обади в офиса си и съобщи, че няма да се върне до края на деня. Успя да задържи гласа си спокоен, но господин Де Уинтър го нямаше и се наложи да говори с Джина, която бе изпълнена с въпроси и съобщи, че Луна и Ти Джей са звънели няколко пъти.

— Ще им се обадя — каза Джейн и затвори. Отчаяна, тя отново зарови лице в рамото на Сам. — Колко дълго трябва да ги отбягвам?

— Поне докато са на работа. Ще се обадя на сержанта от Стърлинг Хайтс, за да проверя дали са се свързали със сестра ѝ. Просто не отговаряй на телефона си. Който и да има нужда от мен ще ми се обади или на пейджъра или на мобилния.

Накрая Джейн напусна убежището на скута му и отиде в банята, за да измие лицето си със студена вода. Хвърли един поглед в огледалото. Очите ѝ бяха червени и цялото ѝ лице бе подпухнало от плач; изглеждаше ужасно и не я интересуваше. Уморено се преоблече в дънки и тениска и изпи два аспирина за болката в главата ѝ.

Седеше от едната страна на леглото, когато Сам дойде да я търси. Застана изправен до вратата, голям и мускулест, и напълно удобно

дори и сред женственото обкръжение на спалнята ѝ. Седна до нея.

— Изглеждаш уморена. Защо не подремнеш малко?

Тя бе уморена, почти непреодолимо, но в същото време не мислеше, че ще може да заспи.

— Поне полегни за малко — предложи той, виждайки съмнението, изписано на лицето ѝ. — И не се тревожи, ако заспиш и аз науча нещо, ще те събудя незабавно.

— Честна скаутска?

— Честна скаутска.

— Бил ли си изобщо скаут?

— Не, по дяволите. Бях прекалено зает да се забърквам в неприятности.

Беше толкова мил, че ѝ се искаше да го прегърне и да не го пусне повече. Вместо това го целуна и каза:

— Благодаря ти, Сам. Не знам какво щях да правя днес без теб.

— Щеше да се справиш и въпреки това — отговори той и ѝ върна целувката, но се отдръпна, преди да се е превърнала в нещо по-сериозно. — Поспи, ако можеш — каза той и тихо напусна стаята, затваряйки вратата зад себе си.

Джейн легна и затвори горящите си очи. В крайна сметка аспирина започна да действа върху главоболието и щом отвори очи, осъзна, че следобедът е отлетял. Погледна към часовника си с учудване; бяха минали три часа. Значи все пак бе заспала.

Имаше някакви лековити тампони за уморени и подпухнали очи, затова сложи два от тях върху клепачите си и полежа още малко, опитвайки се да събере някаква енергия за следващите няколко изтощителни дни. Щом стана и махна тампоните, подпухналостта видимо бе намаляла. Среса косата си и изми зъбите си, след това отиде да потърси Сам, намирайки го да гледа телевизия с Бубу, заспал в скута му.

— Някакви новини?

Той имаше доста повече подробности от по-рано, но нищо, което да желаше тя да знае.

— Сестрата е била уведомена и пресата вече знае самоличността на Марси. Сигурно ще се появи във вечерните новини.

Лицето ѝ се изпълни с тъга.

— Луна? Ти Джей?

— Изключих телефоните ти, след като отиде да спиш. Макар че имаше няколко съобщения от тях на секретаря ти.

Тя отново провери часа.

— Те са на път за вкъщи по това време. Ще се опитам да им звънна след няколко минути. Не искам да го разберат от телевизията.

Едва бе изрекла думите, когато две коли спряха на алеята пред къщата ѝ: камарото на Луна и буика на Ти Джей. Джейн затвори очи за миг, опитвайки се да се подготви за следващите няколко минути и тръгна боса към предната веранда, за да посрещне приятелките си.

Сам я последва.

— Какво става? — почти извика Ти Джей, красивото ѝ лице бе пропито с напрежение. — Не можем да намерим Марси, ти си тръгна от работа и не отговаряш на телефона си — по дяволите, Джейн...

Джейн почувства как лицето ѝ започва да се изкривява. Постави ръка върху устните си, опитвайки се да спре риданията, които обхванаха гърдите ѝ.

Луна се закова на място, плачейки.

— Джейн? — попита тя с треперещ глас. — Какво се е случило?

Джейн пое дълбоко дъх няколко пъти, борейки се за контрол.

— М-марси — успя да каже тя.

Ти Джей спря с единия си крак върху първото стъпало. Сключи ръце, започна да плаче, още докато питаше:

— Какво е станало? Пострадала ли е?

Джейн поклати глава.

— Не. Тя... тя е мъртва. Някой я е убил!

Луна и Ти Джей се затичаха към нея и трите се прегърнаха силно, плачейки за приятелката, която обичаха и бяха загубили завинаги.

Корин седеше пред телевизора, клатейки се напред-назад, докато чакаше и чакаше. От три дни гледаше всички новини, но засега никой не знаеше какво бе направил и той си мислеше, че ще избухне. Искаше светът да узнае, че първата от четирите кучки бе мъртва.

Но не бе сигурен, че тя е точната. Не знаеше дали тя е „А“, „Б“, „В“ или „Г“. Надяваше се да е „В“. „В“ бе онази, която бе казала

ужасното нещо, че трябва да се старае повече, за да бъде перфектен. „В“ бе онази, която наистина трябваше да умре.

Но как можеше да е сигурен? Той им се беше обадил, но едната не отговаряше на телефона си, а останалите три не искаха да му кажат нищо.

Но сега имаше една, за която не се налагаше да се тревожи. Една отпадна, оставаха още три.

Ето! Водещият изглеждаше ужасно сериозен, докато казваше:

— Шокиращо убийство в Стърлинг Хайтс отне живота на една жена наскоро превърналата се в знаменитост на Детройт. Подробности след рекламите.

Най-после! Изпълни го облекчение. Сега всички щяха да разберат, че не трябва да говорят такива неща за малкия перфектен мъж на Майка.

Той се заклати напред-назад, пеейки си тихо.

— Една отпадна, останаха още три. Една отпадна, останаха още три...

Откриването на Мелдън Герин по прякор Брик не отне много време. Няколко въпроса ги отведоха до любимия му бар, където получиха имената на някои от приятелите му, което пък доведе до показанията, че:

— Да, Брик, ъмм, той и старата му дама, ъмм, се скараха или нещо подобно и го чух, че е останал да спи при Виктор.

— Как е фамилията на този Виктор? — попита много любезно детектив Роджър Бернсън, но дори и тогава това звучеше като заплаха, защото детектив Бернсън тежеше около сто и десет килограма, равномерно разпределени в тяло, високо около метър и деветдесет, с петдесетсантиметров врат, крякащ глас и изражение, което казваше, че е на косъм от избухване. Той не можеше да промени гласа си, не го бе грижа за теглото му и упражняваше изражението. Цялата комбинация бе доста плашеща.

— Ъм... Абис. Виктор Абис.

— Някаква идея къде живее Виктор?

— В града, човече.

Така детектива от Стърлинг Хайтс се свърза с детектива от полицейското управление в Детройт и Мелдън „Брик“ Герин бе прибран и задържан за разпит.

Господин Герин беше кисел, когато детектив Бернсън седна да говори с него. Очите му бяха кървясали и той смърдеше на застоял алкохол, така че грубостта му можеше да бъде приписана на махмурлука.

— Господин Герин — започна с любезен тон детективът, който въпреки това накара арестувания да трепне, — кога за последно видяхте госпожица Марси Дийн?

Главата на мъжа рязко се вдигна, движение, за което той явно съжали. Щом можеше да говори, каза враждебно:

— Четвъртък вечерта.

— В четвъртък? Сигурен ли сте?

— Да, защо? Да не би да е казала, че съм откраднал нещо? Тя беше там, когато си тръгнах и ако твърди, че съм взел нещо нейно, значи лъже.

Детектив Бернсън не отговори. Вместо това попита:

— Къде бяхте от четвъртък насам?

— В затвора — отговори господин Герин, още по-враждебно отпреди.

Детектив Бернсън се облегна назад в стола, това бе единственият външен признак на удивлението му.

— Къде сте бил арестуван?

— В Детройт.

— Кога ви арестуваха?

— По някое време в четвъртък вечерта.

— И кога ви освободиха?

— Вчера следобед.

— Значи прекарахте три дни като гост на град Детройт?

Господин Герин изсумтя.

— Да бе, гост.

— Какви бяха обвиненията?

— Шофиране в нетрезво състояние и оказване на съпротива по време на ареста.

Всичко това лесно можеше да се провери. Детектив Бернсън предложи чаша кафе на господин Герин, но не бе изненадан, когато той я отказа. Оставяйки го сам, детективът излезе, за да се обади в полицейското управление на Детройт.

Фактите наистина бяха такива, каквито ги изложи Герин. От 23:34 часа в четвъртък вечерта до 15:41 часа в неделя следобед, той е бил в затвора.

Подобно алиби беше трудно да се обори.

Госпожица Дийн бе видяна жива последно в петък вечерта, когато тя и трите ѝ приятелки са напуснали „Ърни’с“. Като се имаше предвид състоянието на тялото и времето, нужно за вкочаняването на трупа, както и температурата в къщата с включен климатик, госпожица Дийн е била убита по някое време между петък вечерта и събота сутринта.

Господин Герин обаче, не беше убиецът.

Този прост факт отведе детектива до по-сложна загадка, отколкото бе предполагал отначало. Ако господин Герин не го беше извършил, тогава кой? Засега не бяха открили други романтични връзки, нямаше разочарован любовник, вбесен от отказа ѝ да напусне господин Герин. Тъй като всъщност, те бяха скъсали в четвъртък вечер, тази теория не се връзваше и без друго.

Но нападението беше много лично, характеризиращо се с гняв, прекомерен побой и опит да се скрие самоличността на жертвата. Раните от намушкване бяха нанесени след смъртта; ударите от чука я бяха убили, но убиецът все още е изпитвал ярост и е прибегнал до ножа. Раните са кървели много малко, което означаваше, че сърцето ѝ е било спряло, когато ги е получила. Сексуалното нападение също бе посмъртно.

Марси Дийн бе познавала убиеца си, вероятно го бе пуснала в къщата си, тъй като нямаше следи от влизане с взлом. Щом господин Герин бе извън картинката, детективът бе отново в изходно положение.

Щеше да се наложи да проследи стъпките ѝ от петък вечерта, помисли си той. Като започнеше от „Ърни’с“. Къде беше отишла след това? Може би беше обиколила няколко бара, бе забърсала някой мъж и го бе завела у дома си?

Челото му се сбръчка при тази мисъл и той се върна при господин Герин, който се бе прегърбил на стола със затворени очи. Изправи се щом детектива влезе.

— Благодаря ви за съдействието — каза любезно детектив Бернсън. — Ще ви уредя превоз, ако имате нужда.

— Това ли е? Това ли е всичко, което искахте от мен? За какво беше всичко?

Детектив Бернсън се поколеба. Ако имаше нещо, което мразеше да прави, това бе да съобщава лошите новини. Още си спомняше как един свещеник от армията бе дошъл пред вратата им през 1968 година и бе уведомил майка му, че съпругът ѝ няма да се прибере от Виетнам. Споменът за скръбта се бе запечатал в ума му.

Но господин Герин бе минал през доста проблеми и заслужаваше обяснение.

— Госпожица Дийн е била нападната в дома си...

— Марси? — Герин се изправи внезапно, цялото му поведение се промени. — Наранена ли е? Добре ли е?

Детектив Бернсън се поколеба отново, уловен от една от онези неудобни прояви на човешки емоции.

— Съжалявам — каза той възможно най-внимателно, знаейки, че новината ще е по-разстройваща, отколкото си бе мислил. — Госпожица Дийн не е преживяла нападението.

— Не е преживяла? Искате да кажете, че тя... че тя е мъртва?

— Съжалявам — отново каза детективът.

Брик Герин остана изумен за един миг, след това бавно се отпусна върху масата. Зарови небръснатото си лице в ръце и зарίδα.

Сестрата на Джейн пристигна на прага ѝ преди седем часа на другата сутрин.

— Искях да те хвана, преди да отидеш на работа — остро каза тя щом Джейн отвори кухненската си врата.

— Днес няма да ходя на работа. — Джейн автоматично взе още една чаша от шкафа и я напълни с кафе, след това я подаде на Шели.

Сега пък какво? Не се чувстваше готова да се справя със сестрински гняв.

Шели остави чашата си на масата и обви ръце около Джейн, притискайки я силно.

— Не бях чула за Марси, докато не видях сутрешните новини и веднага дойдох. Добре ли си?

Сълзи отново запариха в очите на Джейн, а си мислеше, че не може да плаче повече.

— Добре съм — отвърна тя.

Не бе спала достатъчно, не беше яла много и се чувстваше сякаш само половината от системите ѝ работеха, но щеше да се оправи. Колкото и да я болеше сега от смъртта на Марси, знаеше, че ще го преживее. Старата приказка за времето и болката бе стара приказка, защото наистина бе вярна.

Шели я отдръпна от себе си, изучавайки безжизненото ѝ лице и подутите ѝ очи.

— Донесох една краставица — каза тя. — Седни.

Краставица?

— Защо? — предпазливо попита Джейн. — Какво ще правиш с нея?

— Ще сложа резенчета от нея върху очите ти, глупаче — отвърна Шели раздражено. Често звучеше така, когато се занимаваше с по-малката си сестра. — Ще накара подпухналостта да спадне.

— За това имам някакви тампони за очи.

— Краставиците вършат по-добра работа. Седни.

Тъй като бе много уморена, Джейн седна. Наблюдаваше как Шели извади огромна краставица от чантата си, изми я и се огледа наоколо.

— Къде са ножовете ти?

— Не знам. В едно от чекмеджетата.

— Не знаеш къде са ножовете ти?

— Моля те. Не съм живяла тук дори месец. Колко време ти отне да разопаковаш, когато се преместихте с Ал?

— Е, чакай да сметна, преместихме се преди осем години, така че... осем години. — В очите на Шели блесна веселие и тя започна методично да отваря и затваря чекмеджетата на шкафовете.

На кухненската врата се потропа силно, после, преди да успее да стане, вратата се отвори. Сам влезе в кухнята.

— Видях непозната кола и дойдох, за да се убедя, че някой репортер не те притеснява — каза той на Джейн.

Безброй репортери се бяха обаждали предишната вечер, включително и такива от четирите големи телевизионни станции.

Шели се обърна с огромната краставица в ръка.

— Кой си ти? — безцеремонно попита тя.

— Съседът ѝ полицай — отговори Сам, а очите му не се откъсваха от краставицата. — Да не би да прекъснах нещо?

Джейн искаше да го удари, но нямаше необходимата енергия. И все пак нещо в нея се отпусна от присъствието му.

— Ще я сложи върху очите ми.

Той я погледна с невярващ поглед.

— Ще се изтърколи.

Тя реши, че определено ще го удари. По-късно.

— Резени от краставицата.

Изражението му се смени от скептично на заинтересовано. Отиде до шкафа, извади една чаша и си сипа кафе. Облегна се върху шкафа, кръстосвайки дългите си крака и зачака.

Доста слисана Шели се обърна към Джейн.

— Кой е това? — настоя тя.

— Съседът ми — обясни Джейн. — Шели, това е Сам Донован. Сам, сестра ми Шели.

Той протегна ръка.

— Приятно ми е да се запознаем.

Шели се здрависа с него, но изглеждаше сякаш не желае да го прави. Тя поднови търсенето на нож.

— Живееш тук от три седмици и вече имаш съсед, който просто си влиза и знае къде са чашите ти за кафе?

— Аз съм детектив — каза ѝ Сам ухилен. — Работата ми е да откривам разни неща.

Шели го фиксира с погледа си на кралица Виктория, онзи, който говореше, че не ѝ е забавно.

Джейн си помисли да стане и да го прегърне, просто защото я караше да се чувства по-добре. Не знаеше какво щеше да прави вчера без него. Той бе скалата, стояща като стена между нея и всички телефонни обаждания, а когато Сам кажеше на някой да спре да се обажда, в гласа му имаше нотка, която караше хората да обръщат внимание.

Но той нямаше да бъде тук днес, осъзна тя. Бе облечен за работа, в светлокафяви панталони и бяла риза. Пейджърът бе закачен на колана му, а пистолетът му бе до десния бъбрек. Шели продължи да го наблюдава сякаш бе някакъв екзотичен вид и само част от вниманието ѝ бе съсредоточено в търсенето на нож.

Тя най-накрая отвори правилното чекмедже и извади един нож.

— О — възкликна Джейн със слаб интерес. — Ето къде са били.

Шели се обърна към Сам, с нож в едната ръка и краставица в другата.

— Спите ли заедно? — попита тя с враждебен тон.

— Шели! — остро извика Джейн.

— Още не — крайно самонадеяно отвърна Сам.

Тишина изпълни кухнята. Шели започна да бели краставицата с резки, зловни замахвания на ножа.

— Не приличате много на сестри — каза Сам, сякаш не бе прекъснал разговора преди малко.

Двете бяха чували този коментар или подобна негова версия през целия си живот.

— Шели прилича на татко, но има цветовете на мама, а аз приличам на мама, но с цветовете на татко — автоматично каза Джейн.

Шели бе висока, почти десет сантиметра по-висока от Джейн, висока и руса. Русата коса бе боядисана, но подхождаше на пъстрите очи на Шели.

— Ще останеш ли с нея днес? — Сам попита Шели.

— Не се нуждая някой да остава с мен — каза Джейн.

— Да — игнорира я Шели.

— Намесвай се, когато е необходимо и дръж репортерите настрана, става ли?

— Не е нужно някой да остава с мен — повтори Джейн.

— Добре — каза Шели на Сам.

— Хубаво — взмути се Джейн. — Това просто е моята къща. Защо някой трябва да ми обръща внимание?

Шели отрязва два резена от краставицата.

— Наклони глава назад и затвори очи.

Джейн го направи.

— Мислех, че за това ще трябва да съм легнала.

— Прекалено късно е. — Шели сложи хладните зелени резени върху подутите очи на Джейн.

О, усещането беше прекрасно, хладно и влажно, и невероятно успокояващо. Вероятно щеше да ѝ трябва цяла пазарска чанта, пълна с краставици преди погребението на Марси да е минало, помисли си Джейн и просто така тъгата се върна. Сам и Шели я бяха изпъдили за малко и тя им бе благодарна за временното облекчение.

— Обади ми се разследващият детектив — каза Сам. — Приятелят на Марси, Брик, е бил в затвора в Детройт от четвъртък вечерта до късния неделен следобед. Пуснали са го.

— Някой непознат е проникнал у тях и я е убил? — попита тя, махна резенчетата от краставицата и повдигна глава, за да го погледне.

— Който и да е бил, няма следи от влизане с взлом.

Джейн бе прочела поне това в сутрешния вестник.

— Знаеш повече от това, което ми казваш, нали?

Сам сви рамене.

— Полицаите винаги знаят повече от това, което казват.

И той нямаше да разкрие повече подробности; разбра го от начина, по който изражението му се промени в полицейската си маска.

Опита се да не си представя какви могат да бъдат тези подробности.

Сам пресуши кафето си, изплакна чашата си и я остави обърната в сушилнята. После се наведе и я целуна, усещането върху устните ѝ бе топло и кратко.

— Имаш номерата на пейджъра и мобилния ми, така че ако ти трябва, обади ми се.

— Добре съм — каза му тя и наистина го мислеше. — О, знаеш ли дали сестрата на Марси е тук?

Той поклати глава.

— Върнала се е обратно в Сагинау. Все още няма какво да направи тук. Къщата е под полицейски заповест, а в случаите на убийство е необходима аутопсия. Колко време ще отнеме това зависи от заетостта на патолозите. Погребението може да не се състои до края на седмицата.

Това беше друга подробност, за която не искаше да си мисли, тялото на Марси, лежащо върху охлаждащата маса в продължение на няколко дни.

— Тогава утре ще се върна на работа. Искан да помогна на сестра ѝ с приготовленията, ако желае, но предполагам, че все още няма какво да се направи.

— Все още няма. — Той я целуна отново, след това вдигна ръцете ѝ, в които все още бяха резените от краставица и ги върна върху очите ѝ. — Остави ги тук. Изглеждаш ужасно.

— Боже, благодаря ти — отвърна сухо тя и го чу как се смее, докато си тръгваше.

Отново последва тишина. След това Шели каза:

— Той е различен.

Имаше предвид от останалите три бивши годеника на Джейн. Без майтап.

— Да — съгласи се тя.

— Това изглежда доста сериозно. Не го познаваш отдавна.

Само ако Шели знаеше! Вероятно броеше трите седмици, през които Джейн живееше тук. Тя нямаше идея какво ще каже, ако разбере, че през първите две от тези седмици Джейн бе мислила, че Сам е или пияница или наркопласъор.

— Не знам колко сериозно е — каза тя осъзнавайки, че лъже. — Няма да избързвам за нищо. — От нейна страна тя нямаше как да

стане по-сериозна. Бе влюбена в големия идиот. Точно как или какво чувстваше той, все още бе отворено за дискусия.

— Това е добре — каза Шели. — Последното нещо, от което се нуждаеш в момента, е развален годеж.

Можеше да изкара целия ден, без да споменава лошия късмет на Джейн в това отношение, но пък Шели никога не е била известна с тактичността си. От друга страна, Джейн не се съмняваше, че сестра ѝ я обича, което компенсираше нетактичността.

Телефонът извънтя. Джейн махна резените краставица и се протегна за телефона в същото време с Шели.

— Сам каза аз да отговарям на телефона — изсъска Шели, сякаш който и да се обаждаше, можеше да я чуе.

Зън.

— И откога слушаш нареждания от някой, за когото си ме предупредила да внимавам? — попита Джейн сухо.

Зън.

— Не съм те преду...

Зън.

Като знаеше, че спорът може да продължи половин час, Джейн прие обаждането, преди да се е включил секретаря.

— Ало.

— *Коя си ти?*

— Какво? — попита тя учудено.

— *Коя си ти?*

Джейн прекъсна и остави телефона намръщена.

— Кой беше? — попита Шели.

— Телефонен тормоз. Марси, Ти Джей и Луна също получават такива, откакто стана тази история със Списъка. — Гласът ѝ потрепери леко щом спомена името на Марси. — Същият мъж е, винаги казва едно и също.

— Уведомили ли сте телефонната компания, че получавате неприлични обаждания?

— Те не са неприлични. Той пита „Коя си ти?“ със странен шепот. Предполагам, че е мъж, защото е трудно да се определи, когато някой шепне.

Шели завъртя очи.

— Телефонен тормоз заради Списъка? Можеш да се обзаложиш, че е мъж. Ал каза, че всички мъже от работата му са били наистина вбесени заради части от него. Ще те оставя да познаеш коя част не са харесали.

— Онази, в която става въпрос за интимните им части? — Сякаш се налагаше да гадае.

— Мъжете са толкова предсказуеми, нали? — Шели мина през кухнята, отваряйки шкафчетата и врати.

— Какво правиш?

— Проверявам къде се намира всичко, за да не ми се налага да търся нещо, когато започна да готвя.

— Ще готвиш? Какво? — За миг Джейн се запита дали Шели не е донесла съставки за това, което бе решила да сготви за семейната си вечеря. Все пак бе измъкнала гигантската краставица от чантата си; само Господ знаеше, какво друго има там. Печено, може би.

— Закуска — отвърна Шели. — За нас. А ти ще я изядеш.

Всъщност тази сутрин Джейн бе доста гладна, защото бе пропуснала вечерята предната вечер. Шели да не я мислеше за полудяла? Нямаше начин да спори за храна.

— Ще се опитам — каза тя кротко и подмени резените краставица върху очите си, докато сестра ѝ се развихри наоколо, приготвяйки палачинки от каквито продукти намери.

Корин се взря в телефона, усещайки как разочарованието го залива. Тя също не му бе казала. Поне не му се бе развикала като останалите. Той си мислеше, че ще го направи, беше се подготвил за всичко, което можеше да му каже. Имаше голяма уста, както би казала майка му. Той често не одобряваше начина, по който тя говореше на работа, с цялото това ругаене. Майка му изобщо нямаше да я хареса.

Сега не знаеше какво да прави. Убиването на първата кучка беше... толкова изумително. Не бе очаквал този див, горещ прилив на радост, почти екстаз. Бе му се наслаждавал, но след това се бе уплашил. Какво би направила Майка, ако знаеше, че му е харесало? Винаги е бил толкова уплашен, че тя ще разбере за тайното му удоволствие от наказанията ѝ.

Но убиването... о, убиването. Той затвори очи, люлеейки се напред-назад, докато преживяваше всеки момент от него в ума си. Шокът в очите на кучката в секундата преди чукът да я удари, тъпите звуци след това, радостта, която потече във вените му и чувството, че е всемогъщ, знанието, че тя бе безпомощна да го спре, защото той бе толкова силен — очите му се изпълниха със сълзи, защото се бе наслаждавал толкова много, а сега всичко беше свършило.

Не се бе наслаждавал толкова силно на нищо от деня, в който бе убил Майка.

Не — не мисли за това. Те бяха казали, че не трябва да мисли за това. Но те бяха казали и че трябва да пие хапчетата, а грешаха за това, нали? Хапчетата го караха да си отива. Така че може би *трябваше* да мисли за Майка.

Отиде в банята и провери огледалото. Да, все още беше там.

Беше взел едно червило от къщата на кучката. Не знаеше защо. След като бе умряла, той се беше разходил наоколо, разглеждайки нещата й. Докато беше в банята й и се оглеждаше в огледалото, бе забелязал безбожното количество грим, разпръснато из помещението, покриващо всяко свободно пространство. Кучката със сигурност бе привърженик на разкрасяването, нали? Е, определено вече не се нуждаеше от това, беше си помислил той, преди да прибере червилото в джоба си. От онази нощ то стоеше на тоалетната масичка в банята му.

Махна капачката и завъртя долната част. Неприличният нюанс на червеното се показва навън като кучешки penis. Знаеше как изглежда един кучешки penis, защото той бе... не, не мисли за това.

Навеждайки се напред, той внимателно очерта устните си с яркото червено. Изправи се и се вгледа в отражението си в огледалото. Усмихна се, червените му устни се разпънаха над зъбите му и той каза:

— Здравей, Майко.

Беше невероятно, помисли си Джейн на следващата сутрин, когато се качи в асансьора на работа, как се беше променил светът ѝ, докато повечето хора, които работеха в „Хемърстед“, не бяха засегнати от смъртта на Марси. Разбира се, Луна и Ти Джей бяха също толкова съсипани от мъка, колкото нея, колегите от отдела на Марси бяха тъжни и шокирани, но повечето хора, които срещна по пътя, или не казаха нищо или бяха подхвърлили нещо от рода на „Да, чух за това. Ужасно е, нали?“.

Компютърните откачалки, разбира се, не се засягаха от нищо, освен ако не включваше гигабайта. До бутона за асансьора можеше да прочете сутрешната бележка: „Ново съобщение от Агенцията по храните и напитките: червеното месо не е вредно за вас. Тестовите показват, че е вредно неопределеното зелено месо“.

Тъй като неопределеното зелено месо звучеше като нещо често срещано в хладилника на една компютърна откачалка, съобщението имаше дълбоко личностно значение за повечето от тях, помисли си Джейн. Във всеки друг ден тя щеше да се засмее. Днес не успя дори да се усмихне.

Нито Луна, нито Ти Джей бяха работили предишния ден. Бяха дошли пред вратата ѝ, малко след осем сутринта, а очите им изглеждаха по същия начин като нейните. Шели беше нарязала още резенчета от краставичката си за очи и се зае да направи още палачинки, които щяха да подействат също толкова добре на приятелки ѝ, колкото и на Джейн.

Шели не беше срещала Марси никога преди това, но ги слуша как говорят за нея през целия дълъг ден. Бяха плакали много, посмяха се малко и загубиха доста време в опити да отгатнат какво се беше случило, след като Брик безспорно бе невинен. Приятелките знаеха, че истината няма да им се открие толкова лесно, но им помагаше да говорят за това. Смъртта на Марси беше толкова невероятна, че само

безкрайните приказки можеха да им помогнат постепенно да се примирят със загубата ѝ.

За първи път Джейн не бе подранила. Господин Де Уинтър беше вече там и веднага я бе помолил да отиде в офиса му.

Джейн въздъхна. Може и да беше началник отговарящ за плащанията на служителите, но за жалост в тази длъжност нямаше власт, а само отговорности. След като си бе тръгнала от работа рано в понеделник и не се беше появила през целия вторник, тя ги беше оставила без достатъчно персонал. Де Уинтър трябва да се е изпотил, чудейки се дали всичко ще се направи в срок, все пак хората ставаха неразумни, когато не получат заплатите си навреме.

Джейн се беше подготвила да приеме критиката му, затова бе слисана, когато той започна:

— Искам да кажа колко много съжалявам за приятелката ви. Това е нещо ужасно.

Джейн се бе заклела, че няма да плаче на работа днес, но неочакваното съчувствие на Де Уинтър почти я накара да го направи. Тя премигна, за да задържи сълзите си.

— Благодаря ви — каза тя. — Наистина е ужасно. И искам да се извиня, че си тръгнах и оставих отдела в понеделник...

Той поклати глава.

— Разбирам. Поработихме няколко часа извънредно, но никой не се оплака. За кога е планирано опелото?

— Още не е планирано. Аутопсията...

— О, разбира се, разбира се. Моля да ме уведомите кога ще бъде, много от служителите в „Хемърстед“ биха искали да присъстват.

Джейн кимна в знак на обещание, избяга обратно на бюрото си и се зарови в работата.

Знаеше, че денят ще е тежък, но не беше очаквала да е чак толкова труден. Разбира се, Джина и всички останали от отдела ѝ бяха изразили своето съчувствие, което почти отново я разплака. И тъй като не носеше краставички със себе си, трябваше да се бори със сълзите през целия ден.

Без да го планират, Ти Джей и Луна се появиха на обяд.

— Бърза пица? — попита Ти Джей, след което всички се качиха в колата ѝ за краткото пътуване до заведението.

Тъкмо бяха получили вегетарианските си пици, когато Джейн си спомни, че не им е разказала за заплашителното телефонно обаждане, което беше получила точно преди да пристигнат предния ден.

— Най-накрая получих едно от онези „Коя си ти?“ обаждания — каза тя.

— Не са ли зловещи? — попита Луна и отхапа без особен ентузиазъм от парчето си пица. Прекрасното ѝ лице изглеждаше така, сякаш е остаряла с десет години през последните два дни.

— След като ние имаме поне по две такива обаждания, изненадана съм, че той изчака толкова дълго преди да ти се обади.

— Е, имах доста пропуснати повиквания на телефония си секретар, но си мислех, че са от репортери.

— Вероятно. Господ знае, че получихме доста от тях. — Ти Джей сбръчка чело. — Главата ми ще се пръсне. Мисля, че действителността най-накрая ме връхлетя снощи, когато се прибрах и плаках, докато не ми стана лошо. Гейлън...

Джейн вдигна поглед.

— Да, как е ситуацията с Гейлън? Още ли спи на мотел?

— Не. Разбира се, бил е на работа в понеделник, когато разбрахме за случилото се, но бе звънял няколко пъти, беше ми оставил съобщения, а снощи се прибра вкъщи. Предполагам, че ситуацията е още под въпрос. След случилото се с Марси, не бях в състояния да разисквам положението помежду ни. Беше доста тих, но... но също така и внимателен. Може би се надява, че ще забравя. — Обясни тя и отхапа от пицата си почти със злоба.

— Предполагам, че няма голям шанс за това — отбеляза Джейн сухо, а Луна се усмихна.

— Не и в този живот — съгласи се Ти Джей, — но нека говорим за нещо интересно, като Сам — каза тя, а очите ѝ заблестяха дяволито. — Не мога да повярвам, че мислеше това сексапилно парче за дилър и пияница.

Джейн откри също, че днес може и да се усмихне.

— Какво да ви кажа? Изглежда добре в прилично облекло. Трябва да го видите, когато е облечен със стари и износени дрехи, не е избръснат и е в лошо настроение.

— Тези тъмни очи... Ох. — Луна си повя с ръка. — Освен това притежава чифт наистина широки рамене, в случай че не си

забелязала.

Джейн се въздържа да сподели, че е забелязала всичко, свързано със Сам. Не бе необходимо приятелките ѝ да знаят за случката с кухненския прозорец. Странно, помисли си тя, всеки ден ги беше забавлявала с истории, свързани с дразнещите им срещи, когато все още си мислеше, че е пиан кретен, но изведнъж щом нещата между тях започнаха да стават по-лични, бе спряла да говори за него.

— Той също си пада по теб — добави Ти Джей. — Този мъж иска да ти скочи. Помни ми думата.

— Може би — измънка Джейн.

Не желаше да обсъжда колко много ѝ се искаше да ѝ скочи или колко близо са били до това да правят любов.

— Не е необходимо да си медиум, за да го разбереш. — Обърна се шеговито Луна към Ти Джей. — Беше искрен и го заяви.

Ти Джей се засмя.

— Вярно е. Не е срамежлив, нали?

Не, срамежливостта беше едно от нещата, които Сам Донован определено не притежаваше.

Безочлив, самонадеян, арогантен, умен, секси, сладък — тези думи го описваха най-добре. Джейн се съмняваше, че притежаваше дори един-единствен срамежлив ген в тялото си и слава богу.

Мобилният на Ти Джей започна да звъни.

— Вероятно е Гейлън — каза тя с въздишка, докато го изваждаше от чантата си. Отвори го и натисна бутона за приемане на повикването.

— Ало?

Джейн наблюдаваше как лицето ѝ почервенея.

— Как откри този номер? — извика тя и бързо затвори. — Копеле — измърмори, когато прибра телефона обратно в чантата си.

— Предполагам, че това не беше Гейлън — каза Джейн.

— Беше онази отрепка — отвърна Ти Джей, а гласът ѝ трепереше от гняв. — Не раздавам на всеки номера на мобилния си телефон, бих искала да знам как се е добрал до него.

— Има ли справочници за мобилните номера? — попита Луна.

— Номерът е на името на Гейлън, не на мое, така че откъде може да знае, че аз отговарям на него?

— Какво каза той? — попита Джейн.

— Обичайната глупост „Коя си ти?“. После каза „Марси“. Просто името ѝ. Проклет да е, трябва да си болен психопат, за да го правиш.

Джейн остави своето парче пица. Изведнъж изтръпна, а косъмчетата по врата ѝ настръхнаха. Господи, ами ако тези обаждания имаха нещо общо със смъртта на Марси? Може би беше съвпадение, а може би не. Вероятно беше някой откачалник, който наистина, ама наистина ги мразеше заради списъка и сега ги преследваше една по една...

Джейн се задъха. Ти Джей и Луна я наблюдаваха.

— Какво има? — попита Луна разтревожено.

— Току-що ми хрумна нещо ужасно — прошепна Джейн. — Ами ако той е убил Марси? Ами ако преследва всички ни?

Еднакъв шок на ужас премина през лицата им.

— Няма начин — отвърна незабавно Луна.

— Защо не?

— Защото така! Твърде откачено е. Неща като тези не се случват. Е, може би на знаменитостите, но не и на обикновените хора.

— Марси беше убита — каза Джейн, все още неспособна да разчита на гласа си. — Това нормално ли е? — попита тя и потръпна. — Не съм се замисляла много за обажданията вкъщи, но ти си права, Ти Джей, как се е добрал до мобилния ти номер? Сигурна съм, че има начини, но повечето хора не знаят как става. Дали не сме били набелязани?

Ти Джей и Луна я погледнаха отново.

— Сега вече съм уплашена — каза Луна след миг. — Ти живееш сама, аз живея сама, Гейлън се прибира в къщи почти в полунощ и Марси също живееше сама.

— Но как е възможно той да знае това? Имам предвид, че Брик живееше с нея до предния ден — възпротиви се Ти Джей.

Интуицията на Джейн ѝ подсказа още нещо. Помисли си, че ще ѝ прилошее.

— Във вестника пишеше, че не са открили следи от взлом. Чух, когато Сам говореше по телефона. Мислеха, че е Брик, защото ѝ беше гадже и е имал ключ, но не е бил той, така че решиха, че е някой, който Марси е познавала. Пуснала го е вътре и той я е ударил. — Джейн

прегълтна, преди да продължи: — Това е някой, който всички познаваме.

— О, господи — възкликна Луна и запуши устата си с ръце, а очите ѝ се изпълниха с ужас.

Ти Джей изпусна парчето си с пица. Също изглеждаше зле и вероятно изплашена. Опита се да се засмее колебливо.

— Плашим се сами като малките деца, които си разказват истории за призраци около лагерния огън.

— Хубаво. Ако сме изплашени, ще сме по-предпазливи. Ще се обадя на Сам веднага щом се върна в офиса...

Ти Джей извади от чантата мобилния си телефон.

— Ето — каза тя и го сложи на масата до Джейн. — Обади му се веднага.

Джейн бръкна в чантата си, за да извади листчето хартия, на което бе записала и двата му номера. Ръцете ѝ трепереха, докато се опитваше да набере първия. Успя да се свърже и в ухото ѝ прозвъня сигнала. Второ прозвъняване. Трето...

— Донован.

Джейн стисна силно малкия телефон с двете си ръце.

— Джейн е. Сам, уплашени сме. Всички получаваме някакви странни обаждания, откакто се появи Списъкът, но не им обърнахме внимание, защото не са заплашителни или нещо подобно, просто ни пита коя точно си ти, сега си А, Б, В или Г, но сега се обади на мобилния на Ти Джей и каза името на Марси. Откъде е взел номера на Ти Джей? Телефонът е на името на съпруга ѝ, така че как може да знае, че Ти Джей отговаря на телефона на Гейлън? Чух те да казваш, че може би Марси е познавала убиецата и го е пуснала в къщата си и който и да се обажда на Ти Джей, също я познава, защото откъде ще знае номера ѝ. Знам, че звучи истерично, но аз съм уплашена и искам да ми кажеш, че позволявам на въображението си да стигне твърде далеч...

— Къде си? — попита той тихо.

— В една пицария за бързо хранене. Моля те, кажи ми, че позволявам на въображението си да стигне твърде далеч...

— Мисля, че трябва да си вземеш апарат за разпознаване на повикванията — каза той, а гласът му все още звучеше спокойно. — Ако Ти Джей и Луна също нямат, кажи им да си вземат. Още днес.

Обади се на телефонната компания от работа, за да те включат и спри на път за вкъщи, за да купиш необходимото.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Добре, апарат за разпознаване на повикванията.

— Имаш ли мобилен? А Луна?

— Не, само Ти Джей.

— И двете трябва да си вземете по един и да го държите в себе си, така че да можете да се обадите за помощ, ако нямате достъп до стационарен. И когато казвам във вас, имам предвид в джоба ви, не в чантата или в колата.

— Мобилен телефон. Записах. — Трябваше да се отбият на няколко места по пътя за вкъщи, помисли си Джейн.

— Нещо в гласа му звучеше ли ти познато?

— Не, той шепне, но някак силно. Звучи смешно.

— Някакви странични шумове, които да сте разпознали?

Тя предаде въпроса на Ти Джей и Луна. Те поклатиха глави отрицателно.

— Не, никакви.

— Добре. Къде живеят Ти Джей и Луна?

Джейн му издиктува адресите им. Ти Джей живееше на Маунт Клемънс, а Луна в Роял Оук, градове в северната част на Детройт.

Сам изруга.

— Роял Оук е в окръг Оукланд. Това прави четири различни участъка в два различни окръга, които трябва да предупредя по въпроса.

— Предполагаше се, че ще ми кажеш, че съм луда — каза Джейн с треперещ глас и си помисли, макар поради някаква причина да беше знаела, че той няма да го направи.

— Марси е мъртва — каза Сам без заобикалки. — И четирите сте получили откачени обаждания. Искаш ли да довериш живота си на случайността?

Поставяйки така нещата, може би не беше луда. Пое си дълбоко дъх и попита:

— Какво трябва да направим?

— Кажи на Ти Джей и Луна, че докато не открием кой се обажда, не бива да пускат никой в къщата си, с изключение на семейството си, да не влизат в колата с никой, освен с членовете на семейството си,

дори ако са закъсали и някой им предложи да ги закара. Да държат вратите и прозорците си заключени и ако някой от тях има автоматична врата на гаража, да се уверят, че никой не може да влезе вътре, когато вратата е вдигната.

— Колко време ще отнеме да откриете тази откачалка?

— Зависи. Ако се обажда просто някой шибан глупак, разпознавателното устройство може да го разобличи или да покаже номера му. Ако не стане, ще сложим проследяващо устройство на линиите ви.

— Но ако той е ши... — Джейн се спря, преди да е произнесла думата. — Ако той е, сещаш се какъв глупак, откъде е взел номера на Ти Джей?

— Както сама предположи. Той я познава.

Докато Ти Джей паркираше пред „Хемърстед“, всички погледнаха към голямата тухлена сграда.

— Вероятно е някой, който работи тук — каза Джейн.

— Почти сигурно е — отвърна Луна. — Кретен, който си мисли, че ще е забавно да ни сплаши.

— Сам каза, че не трябва да оставяме живота си на случайността. Докато не разберем със сигурност, трябва да приемем, че мъжът, който ни звъни, е същият човек, който уби Марси.

— Не мога да повярвам, че работим с убиец — каза тихо Ти Джей. — Просто не мога. Твърде е невероятно. С кретени, да. Само погледни Бенет Тротър. Марси го мразеше в червата.

— Не го ли мразехме всички? — Бенет Тротър беше местният мазник. Неясен спомен я накара да се намръщи, докато се опитваше да го различи. — Вечерта, когато направихме Списъка... спомняте ли си, Марси ни каза, че Келман я е сграбчил за задника. Не беше ли Бенет този, който е направил коментар по въпроса?

— Така мисля — каза Ти Джей, но със съмнение. — Всъщност не си спомням.

— Но аз да — намеси се Луна. — Бенет казал нещо от рода, че би заел мястото на Келман, щом Марси била чак толкова загоряла.

— Той е един тлъст задник, но не мога да си представя, че може да убие когото и да било — каза Ти Джей и поклати глава.

— Въпросът е, че не знаем със сигурност и трябва да приемем, че всички са заподозрени. Когато Сам разбере кой се обажда и ако той има алиби, тогава можем да се успокоим. Но дотогава трябва да сме нащрек с всички. — Джейн усети желание да разтърси Ти Джей.

Тя не разбираше, че може би бяха в опасност. Вероятно не беше така, поне се надяваше. Но цялата работа с телефонното обаждане днес превърна ситуацията с откачалника в нещо съвсем друго и Джейн беше дяволски притеснена. Част от нея беше съгласна с Ти Джей, цялото предположение бе твърде невероятно, твърде невъзможно. Просто бе оставила въображението си да стигне твърде далеч. Но друга по-първична част от мозъка ѝ ѝ казваше, че Марси е мъртва, убита, и убиецът все още е на свобода. Това звучеше още по-невероятно, въпреки че беше истина.

Джейн опита с друга тактика.

— Ако Сам смята, че трябва да сме изключително предпазливи, това е достатъчно основание за мен. Той разбира повече от нас от тези неща.

— Така е — съгласи се Ти Джей. — Щом е притеснен, трябва да постъпим както ни каза.

Джейн завъртя очи наум. След първата си среща с него, Ти Джей, Луна и дори Шели бяха започнали да се държат така, сякаш е пълководец на клан. Е, както и да е, проработи, важното е, че те щяха да бъдат предпазливи.

Повървяха заедно до сградата, след което се разделиха и всяка отиде в отдела си. Без да забравя за инструкциите на Сам, тя се обади на телефонната компания, за да уреди поставянето на разпознаващото устройство и всички останали звънци и аларми, включително и пренасочванията на повикването. Предположи, че за нея би било по-удобно да прехвърли входящите повиквания, да кажем, в къщата на Сам.

Сам се обади на детектив Бернсън.

— Роджър, интуицията ми подсказва, че имаме по-голям проблем, отколкото си мислим.

— Как така?

— Знаеш, че госпожица Дийн е една от дамите, съставили Списъка, нали?

— Да, и какво от това, като изключим, че дава допълнителен материал, за който да дрънкат репортерите?

— Оказа се, че четирите дами са получавали странни обаждания от един и същи човек, който ги е питал „Коя си ти?“.

— *Коя си ти?*

— Да. Чел ли си Списъка?

— Не съм имал това удоволствие. За жалост обаче, жена ми ми цитира части от него.

— Четирите жени са се нарекли А, Б, В и Г. Така че този тип иска да разбере самоличността на всяка, сякаш е важно за него. Днес, докато са обядвали, той се е обадил на мобилния на Ти Джей и е задал обичайния въпрос, после е казал името на госпожица Дийн. Не е отправил заплахи, или нещо подобно, само е споменал името ѝ.

— Хъм — отвърна Роджър, което означаваше, че в този момент размишлява.

— Мобилният на Ти Джей е на името на съпруга ѝ, така че повечето хора мислят, че той отговаря на този номер. Този тип не просто има номера, но и знае, че Ти Джей е тази, която ще вдигне.

— Следователно е много близък на дамите или се познава със съпруга на Ти Джей.

— Защо един мъж ще дава номера на мобилния на съпругата си на друг мъж?

— Добре казано. Хубаво, обажданият се познава дамите. Хмм.

— Фактите подсказват, че Марси Дийн е познавала убиеца. Отворила е вратата и го е пуснала вътре, нали?

— Правилно. Имала е шпионка на вратата. Можела е да провери кой ѝ звъни.

— Телефонният маниак преправя гласа си, говори само шепнешком.

— Кое то означава, че те вероятно биха разпознали гласа, ако говори нормално. Мислиш ли, че телефонният маниак и убиецът са един и същ човек?

— Или това, или е голямо съвпадение.

— Кучи син. — Като повечето ченгета Роджър не вярваше в подобни съвпадения. — Откъде този тип може да ги познава всичките?

Заедно ли работят или нещо такова?

— Аха, в „Хемърстед технолджи“, точно до 1–696 в Саут Фийлд. Вероятно той също работи там.

— И е някой, който има достъп до личните им данни. Това трябва да ограничи списъка от заподозрени.

— „Хемърстед“ разработва компютърни технологии. Повечето хора там ще знаят как да се доберат до личните досиета.

— Не може да е лесно, нали? — попита изтощено Роджър.

— Инстинктът ми подсказва, че списъкът го е предизвикал, и той ще тръгне след останалите три.

— Господи. Може би си прав. Имаш ли имената и адресите им?

— Ти Джей Йотър, Маунт Клемънс, името на съпруга ѝ е Гейлън. Луна Сизъм, Роял Оук, неомъжена и живее сама — издекламира Сам. — Джейн Брайт — третата е съседката ми. Също е неомъжена.

— Хъм. Тя ли е приятелката ти?

— Да.

— Така, излизаш с една от мацките, създали Списъка? Човече, затова се искат здрави топки. — Роджър се засмя на собствената си шега.

— Нямах си и на идея — ухили се Сам, мислейки си за Джейн и вирнатата ѝ брадичка, с онази малка сладка вдлъбнатинка, почти трапчинките ѝ и искрящите ѝ сини очи. Тя атакуваше живота, вместо просто да го остави да се случва. Никога преди не бе срещал някой толкова досаден и смешно рязък. Сам имаше големи планове за нея, най-непосредствения от които бе да се озове под него. В никакъв случай нямаше да позволи да ѝ се случи нещо, дори ако трябваше да напусне работа и да се превърне в неин бодигард за по двадесет и четири часа на ден.

— Добре, ако си прав, поне имаме отправна точка — каза Роджър, връщайки се бързо към темата. — „Хемърстед технолджи“. Ще задвижа нещата, така че да получи достъп до личните досиета на служителите, да видим какво ще изпадне, но ако си прав за компютърните манази, това може да отнеме известно време. Официално, не знам какво можем да направим, за да опазим дамите. Ти говориш за четири различни града.

— И два различни окръга, знам. — Административната бюрокрация щеше да бъде отвратителна. Сам получаваше

главоболие само като си помислеше за нея.

— Неофициално, ще измислим нещо. Ще се обадя за услуги, може би някои момчета ще се навият да ги наблюдават доброволно. Дамите знаят, че трябва да бъдат предпазливи, нали?

— Предполага се, че днес всички ще си вземат разпознаващи устройства и мобилни телефони. Може да извадим късмет и той да се обади на някоя от тях отново. Също така им казах да не пускат никой в дома си, освен семейството си, и да не приемат някой друг да ги вози. Не искам този кучи син да има възможност да се доближи до тях.

21

Джейни откри, че изучава всеки мъж, когото видя на работа през този ден, питайки се дали е той. Вероятността всеки един от тях да е убиец, граничеше с невъзможното. Изглеждаха толкова нормални или поне толкова нормални, колкото всяка голяма група мъже, които работеха в компютърната индустрия. Тя познаваше и харесваше някои от тях, познаваше и други, които не харесваше, но не можеше да си представи някой от тях като убиец. Много момчета, особено тези от първите два етажа, тя познаваше по физиономия, но не и по име. Дали Марси е познавала някой от тях достатъчно добре, за да го пусне в дома си?

Джейн се опита да си представи какво би направила тя, ако някой познат почука на вратата в два през нощта, като може би твърди, че има проблем с колата. До днес щеше да отвори, без да се замисли, в желанието си да помогне. Убиецът, дори да се окажеше някой непознат, я беше лишил от това доверие завинаги. Харесваше ѝ да мисли, че е умна и съобразителна, и не поема рискове, но колко пъти беше отваряла вратата, след като се е почукало, без да попита кой е? Сега потреперваше, когато си го помислеше.

На вратата ѝ нямаше дори шпионка. Можеше да види кой е, само ако се покатери на дивана, дръпне завесата и се наклони надясно. Горната част на кухненската ѝ врата беше едно нищо, девет малки парчета стъкло, които лесно щяха да бъдат разбити и после всеки можеше да се протегне и да я отключи. Нямаше алармена система, никакви средства за самозащита — нищо! Най-доброто, което се надяваше, че може да направи, ако някой влезе с взлом в къщата ѝ, докато тя е там, е да избяга през прозореца, който самонадеяно държеше отворен.

Трябваше да свърши доста работа, помисли си тя, преди да се почувства в безопасност у дома.

Работи час и половина повече от обичайното, за да навакса с документите, които се бяха натрупали в нейно отсъствие. Докато

пресичаше паркинга, забеляза, че там бяха останали само няколко коли и за първи път осъзна колко е уязвима, като си тръгва сама от работа толкова късно. И трите, тя, Луна и Ти Джей трябваше да нагласят пристигането и заминаването си с потока от хора и да се възползват от предимството на множеството. Дори не им беше казала, че възнамерява да работи до късно.

Трябваше да помисли за толкова много неща сега, толкова много опасности, за които никога преди не се беше замисляла.

— Джейн!

Докато пресичаше паркинга чу звука от изричането на името си, сякаш някой ѝ извика поне два пъти, дори повече. Обърна се, леко изненадана да види Лия Стрийт да бърза след нея.

— Извинявай — каза тя, макар да се питаше какво ли иска Лия. — Замислила съм се и не те чух първия път. Нещо случило ли се е?

Лия спря, докато кършеше елегантните си ръце, с неловко изражение на лицето.

— Аз просто... исках само да кажа, че съжалявам за Марси. Кога е погребението?

— Не знам още — отвърна Джейн, не беше в настроение да обяснява още веднъж за аутопсията. — Сестрата на Марси се занимава с приготвянията.

Лия кимна рязко.

— Моля те, съобщи ми. Бих искала да присъствам.

— Разбира се.

Лия изглеждаше така сякаш искаше да каже още нещо, или може би не знаеше какво повече да каже. И в двата случая беше неловко. Най-накрая наведе глава и забърза към собствената си кола. Разкроената ѝ пола се мяташе около краката ѝ. Днешната ѝ рокля беше направо безнадеждна лилава щампа, която въобще не подходеше на косата и очите ѝ, с малки къдрички около врата. Изглеждаше като облечена от градинска разпродажба, макар че взимаше добри пари — а Джейн знаеше точно колко — и вероятно пазаруваше в скъпи магазини. Но просто нямаше естетически усет.

— От друга страна — промърмори Джейн, докато отключваше вайпъра си, — аз нямам усет за хората. — Преценката ѝ явно беше сериозно сбъркана, след като получи симпатия и загриженост от двамата души, от които никога не би ги очаквала — господин Де

Уинтър и Лия Стрийт — направили си труда да й споделят колко много съжаляват за Марси.

Припомни си инструкциите на Сам, докато караше към магазина за електротехника и купи разпознавателно устройство, регистрира го, попълни всички документи и след това си купи мобилен телефон. Изборът на покупката я погълна — искаше ли от малките апарати с подвижно капаче или без? Реши без, като прецени, че ако тича, за да спаси живота си от луд убиец, няма да иска да се занимава с капачета, докато звъни за помощ.

После трябваше да реши за цвета. Веднага отхвърли черното като прекалено банално. Електриковожълто? Щеше да е трудно да го съчетае. Синьото беше сладко, не беше виждала много сини устройства. От друга страна, нищо не бе по-добро от червеното.

Веднъж след като си избра червен телефон, трябваше да почака да го настроят. Когато най-накрая си тръгна от магазина, забеляза, че последните летни лъчи се бяха скрили, на югозапад се бяха струпали облаци, а и тя умираше от глад.

Откъм облаците духаше студен вятър, който вещаеше дъжд, а на нея й оставаха още две места, през които да се отбие, преди да се отправи към вкъщи, взе си бъргър и безалкохолно от една закусвалня и ги излапа, докато шофираше. Бъргърът не беше много вкусен, но беше храна — единственото, за което настояваше стомахът й.

Следващата й спирка беше фирмата за алармени системи, където получи отговорите на въпросите си, избра си системата, която искаше и написа чек за голяма сума. Системата щеше да бъде инсталирана следващата седмица в събота.

— Но това са десет дни! — отбеляза Джейн намръщено.

Мускулестият мъж погледна в тефтера си.

— Съжалявам, но това е най-ранната дата, на която можем да дойдем у вас.

Сръчно тя се протегна през бюрото и взе чека си от мястото, където го беше оставил той.

— Ще видя наоколо дали някой друг не може да изпълни поръчката ми по-рано. Съжалявам, че ви изгубих времето.

— Чакайте, почакайте за малко — спря я той бързо. — Това някакъв спешен случай ли е? Ако някой е в беда, ние преместваме поръчката му на първо място. Трябваше да го споменете.

— Спешно е — отвърна Джейн категорично.

— Добре, нека да видя какво може да направим. — Мъжът прегледа списъка с поръчки отново, като се почеса по главата, прокара химикалката си по списъка в тефтера и каза: — Можем да я инсталираме и тази събота, ако е спешно.

Внимателно, за да не издаде задоволството си, тя му върна чека обратно.

— Благодаря ви — отговори тя и наистина го мислеше.

Следващото място, на което се отби, беше магазинът за строителни материали. Мястото беше огромно, с всичко необходимо, ако искаш да си построиш къща, с изключение на парите за нея. Купи си шпионка за предната врата, на която имаше инструкция — „лесно за поставяне“ и нова кухненска врата, която не беше наполовина стъклена и два нови патрона. След като направи уговорка вратата да бъде докарана в събота и плати повече за доставката, тя си отдъхна и тръгна към къщи.

Дъждът започна да капе върху предното ѝ стъкло, точно когато зави по своята улица. Беше се стъмнило още повече заради дъждовните облаци. На запад просветна светкавица точно в центъра на бурята, а после удари и гръм.

Къщата ѝ беше тъмна. Обикновено се прибираше преди мръкване, затова не беше оставила лампите светнати. При нормални обстоятелства нямаше да се тревожи, че ще пристъпи в тъмната къща, но тази вечер я побиха страховити тръпки по гърба. Беше изнервена и усещаше по-осезаемо уязвимостта си. Остана за момент в колата, колебаеше се да изгаси двигателя и да излезе. Нямаше паркирана кола на алеята на Сам, но в кухнята му светеше, може би си беше в къщи. Искаше ѝ се той да оставя пикапа си на алеята, вместо да го прибира в гаража, за да може да познае кога си е у дома и кога не.

Точно когато изгаси фаровете и двигателя, усети движение отляво. Сърцето ѝ се качи в гърлото, но осъзна, че е Сам, който слизаше по стълбите пред входната си врата.

Заля я облекчение. Взе дамската си чанта и торбите и излезе от колата.

— Къде, по дяволите, беше? — изкрещя той, като се надвеси над нея, докато тя заключваше колата.

Джейн не очакваше, че той ще се развика, слисана изпусна една от торбите.

— По дяволите! — изруга тя, като се наведе да я вдигне. — Нужно ли е да правиш кариера като ме стряскаш?

— Някой трябва да те стресне.

Той я издърпа за раменете и я изправи с лице към себе си. Беше без риза и тя се озова притиснала нос в мускулите на гръдния му кош.

— Осем часът е, възможно е да те дебне убиец, а ти сети ли се да се обадиш и да кажеш на някого къде си? Заслужаваш много повече от това да те стреснат.

Джейн беше изморена, изнервена, дъждът ставаше все по-силен с всяка минута и нямаше никакво настроение да ѝ крещят. Вдигна глава, за да го погледне гневно и дъждовните капки се спуснаха по лицето ѝ.

— Ти ми каза да си взема разпознаващо устройство и мобилен телефон, затова ако съм закъсняла, то е заради твоята идея!

— И ти отне три скапани часа да направиш нещо, което всеки нормален човек ще свърши за половин час?

Казваше ѝ, че не е нормална ли? Вбесена, постави ръце на гърдите му и го бутна толкова силно, колкото можеше.

— Откога започнах да ти се отчитам?

Той се отдръпна назад може би около сантиметър.

— Отпреди седмица! — вбесено отговори той и я целуна.

Устните му бяха твърди и гневни, а сърцето му биеше като ковашки чук под ръцете ѝ. Както винаги, когато Сам я целунеше, времето сякаш отлиташе и тя живееше само за този миг. Вкусът му я изпълни, а голата му кожа пареше при допир, въпреки заливащият ги дъжд. Той я притисна към себе си, прегръдката му беше толкова стегната, че не можеше да си поеме дълбоко въздух, а срещу корема си усети натиска на ерекцията му.

Той трепереше и внезапно Джейн осъзна колко уплашен е бил заради нея. Беше голям и страшен на вид и достатъчно силен, за да хване бика за рогата. Вероятно всеки ден виждаше без да се стряска нещо, които биха накарали всеки обикновен човек да се свие от ужас. Но тази вечер се беше уплашил... заради нея.

Гърдите внезапно я заболяха, сякаш сърцето ѝ се сви. Коленете ѝ се разтрепериха и тя потъна в него, разтопи се в ръцете му, повдигайки

се на пръсти, за да посрещне ласката му със същата сила и страст. Той простена дълбоко в гърлото ѝ и целувката му се промени, гневът отшумя, заменен от дива страст. Джейн се предаде напълно, но това не изглеждаше достатъчно за него, защото вплете пръсти в косата ѝ и дръпна главата ѝ назад, извивайки врата ѝ и откривайки гърлото ѝ за устните си. Дъждът капеше по лицето ѝ, тя затвори очи безпомощна в железната му прегръдка и без желание да се намира където и да било другаде.

След емоционалния взрив от последните три дни, имаше нужда да се изгуби във физическото, да се отърси от цялата скръб и страх, и да чувства единствено Сам, да мисли единствено за него. Той я повдигна и закрачи, докато я носеше на ръце, а тя не протестира, докато Сам не спря да я целува, нито се бореше, освен за да бъде по-близо до него.

— По дяволите, ще престанеш ли да мърдаш? — изръмжа той с напрегнат тон, като я премести от едната си страна, докато изкачваше стълбите пред входната си врата.

— Защо? — попита тя, гласът ѝ беше кадифен, мек и секси. Не знаеше, че може да звучи по този начин.

— Защото ще свърша в дънките си, ако не спреш — почти извика той с чувство на неудовлетвореност.

Джейн обмисли за миг проблема му. Единственият начин, по който можеше да бъде сигурна, че няма да го възбужда, е да се изтръгне от хватката му и да не го докосва, което означаваше, че трябва да лиши от удоволствие и себе си.

— Страдай — каза му тя.

— *Страдай?* — Отвори със замах входната си врата и я пренесе вътре.

Във всекидневната беше тъмно, като единствената светлина се процеждаше откъм кухнята. Той ухаеше на страст, дъжд и мокра коса. Тя се опита да прокара ръце по широките му рамене и откри, че е възпрепятствана от чантата и торбите с покупки. Нетърпеливо ги пусна на пода и се притисна към него като лепенка.

Ругаейки, той направи няколко нестабилни стъпки и я притисна към стената. Задърпа панталоните ѝ с грубите си ръце, като насили копчето и ципа ѝ, докато копчето не изхвърча, а ципа не се отвори. Панталоните ѝ се изхлузиха надолу по краката и паднаха до стъпалата

й. Джейн изрита обувките си и той я измъкна от купчинката плат. Тя мигновено обви крака около бедрата му, отчаяно опитвайки се да се притисне по-близо до него и да слее телата им, за да потуши пламналия в нея пожар, изгарящ я отвътре.

— Не още! — Дишайки трудно, той притисна тежестта си към нея, за да я задържи срещу стената и свали краката ѝ от ханша си.

С гръден кош, притиснат от тялото му, Джейн успя да издаде само един стон на възмущение, преди Сам да промуши пръстите си под ластика на бикините ѝ и да ги дръпне надолу по бедрата ѝ.

Оу.

Опита се да се сети, защо имаше намерение да го кара да чака поне още две седмици, или може би дори цял менструален цикъл. Нищо разумно не ѝ дойде наум, не и при положение, че ако го накараше да чака, означаваше да направи същото и със себе си... не и когато беше толкова уплашена, че същият човек, който бе убил Марси, може би се е насочил към нея и приятелките ѝ. Би се наричала, ако умре, без да разбере какво е да прави любов с него. Точно тук, точно сега, нямаше нищо по-важно от това да изпробва размерите на този мъж.

Тя изрита бикините си настрана, когато той повдигна отново краката ѝ и ги обви около кръста си. Кокалчетата на пръстите му я докоснаха между бедрата, докато разкопчаваше джинсите си и ги остави да се свлекат. Джейн затаи дъх, когато и последната преграда между тях падна и членът му се притисна към нея гол, горещ и търсец. Шок от удоволствие премина през нея, опъвайки нервите ѝ докрай. Тя се изви безпомощно търсеца, нуждаеща се от нещо повече.

Той тихо изруга и я повдигна леко нагоре, за да намери по-добра позиция. Тя почувства главичката на члена му да я докосва, гладка, твърда и топла, а после почти невероятното усещане за натиск, когато той отпусна хватката си и остави тежестта ѝ да я спусне надолу по него. Тялото ѝ първоначално се съпротивляваше на проникването, след което започна да се разтяга и го прие, бавно, всеки изгарящ сантиметър. Джейн чувстваше как усещанията в нея се надигат и в един момент я превзеха...

Той спря, като дишаше тежко, а горещото му лице изгаряше врата ѝ. Гласът му бе заглушен, когато я попита грубо:

— Взимаш ли хапчета?

Джейн заби нокти в голите му рамене, почти хлипайки от желание. Как е възможно да спре сега! Само дебелията главичка на члена му беше в нея и това не беше достатъчно, изобщо не беше достатъчно. Вътрешните ѝ мускули се свиваха около него, опитваха се да го примамят да влезе по-надълбоко в нея и едно буйно проклятие се откъсна от устните му.

— *По дяволите, Джейн, вземаш ли хапчета?*

— Да — най-накрая успя да отговори тя, със същия груб тон, като неговия.

Сам отново я притисна до стената и с един див тласък я изпълни цялата.

Джейн чу вика си, но звукът идваше сякаш отдалеч. Всяка клетка в тялото ѝ бе съсредоточена върху дебелията мъжественост, която се отдръпваше и отново навлизаше в нея, ритъмът му бе твърд и бърз и тя достигна върха по същия начин. Усещанията експлодираха в нея и Джейн се отпусна върху него с вик, бедрата ѝ трепереха, цялото ѝ тяло бе разтърсено от конвулсиите.

Той се присъедини към нея след секунди, като се тласна в нея с почти брутална сила. Джейн се блъсна в стената, пое си дълбоко дъх, а ханшът ѝ се отпусна надолу, което направи проникването му още по-дълбоко, толкова навътре, че тя потръпна конвулсивно и отново стигна до върха.

Сам се отпусна тежко отгоре ѝ, кожата му беше влажна от потта и дъжда. Дишаше тежко, гърдите му се повдигаха при всяко поемане на въздух. Къщата беше тъмна и тиха като се изключи дъждът, който барабанеше по покрива и задъханите звуци, които излизаха тежко от дробовете им. Стената зад гърба ѝ бе хладна, но и неудобно твърда. Джейн се опита да измисли нещо умно, което да каже, но мозъкът ѝ отказваше да функционира. Това беше твърде сериозно, твърде дяволски важно, за да се шегува с него. Вместо това затвори очи и опря буза на рамото му, докато препускащото ѝ сърце бавно започна да се успокоява, а слабините ѝ се отпуснаха около члена му.

Той промърмори нещо неразбираемо и затегна прегръдката си, като я придържаше с една ръка за гърба и друга под дупето, когато пристъпи извън джинсите си и несигурно закрачи към спалнята си. Все още беше в нея, тялото ѝ се притискаше в неговото, докато отпуснаше и двамата им на леглото и се настаняваше отгоре ѝ.

Стаята беше тъмна и студена, а леглото широко. Освободи я от копирената ѝ риза и разкопча сутиена ѝ, хвърляйки ги на земята. Сега и двамата бяха напълно голи, космите на гърдите му дразнеха зърната ѝ, когато той започна отново да се движи. Ритъмът му този път беше малко по-бавен, но не по-малко силен, и с всеки нов тласък проникваше целия в нея.

За изненада на Джейн, огънят започна да се надига отново. Беше си мислила, че е твърде изтощена, за да се възбуди отново, но откри, че греши. Тя обвини крака около бедрата му и изви таза си нагоре, за да посрещне всеки тласък, като се притискаше към него и му позволяваше да навлезе дори още по-дълбоко и когато достигна върха, оргазмът ѝ беше още по-силен от предишните. Той издаде гърлен звук и се изпразни, докато тя все още пулсираше около него.

Много по-късно, когато пулсовете им се забавиха, потта бе изсъхнала и мускулите им бяха станали наполовина отзивчиви, той се надигна от нея, претърколи се по гръб и закри очите си с една ръка.

— Мамка му — изруга той тихо.

Стаята беше толкова тиха, че тя го чу. Лек пристъп на гняв накара очите ѝ да се присвият. Тя все още се чувстваше слаба, така че един малък изстрел бе всичко, което успя да направи.

— Еха, колко романтично — каза Джейн саркастично.

Този мъж не можеше да държи ръцете си далеч от нея в продължение на седмица и сега, когато най-последно бяха правили любов, „мамка му“ беше най-добрият коментар, който беше успял да направи, освен ако цялото преживяване не бе било грешка?

Той отмести ръка от очите си и се обърна с лице към нея, за да я погледне гневно.

— Знаех си, че ще си проблем от мига, в който те видях.

— Какво имаш предвид под проблем? — Тя седна и го погледна.
— Аз не съм проблем! Аз съм много мил човек, освен когато не се забърквам с кретени!

— Ти си най-лошият от всички проблеми — отреза я той. — Ти си *сватбен* проблем.

Като се имаха предвид тримата мъже, които намериха по-интересни неща за вършене от това, да се оженият за нея, коментарът му не беше най-тактичният, който той можеше да направи. Особено болезнено бе, че идва от мъжа, който току-що я бе докарал до три

експлозивни оргазма. Тя взе възглавницата и я стовари върху главата му, после скочи от леглото.

— Мога да се погрижа за този проблем вместо теб — извика тя, докато опипваше пода в тъмната стая в търсена на сутиена и ризата си. По дяволите, къде ли е ключа за осветлението? — След като съм такъв голям проблем, ще си стоя от моята страна на алеята, а ти можеш да си останеш от твоята проклетата страна!

Джейн вече крещеше по времето, когато приключи с изказването. Там... това бяло нещо сигурно е сутиенът ѝ. Наведе се и го вдигна, но беше чорап. Вонящ чорап. Хвърли го към него. Сам го отблъсна, скочи от леглото и се пресегна към нея.

— Какво си направил с проклетите ми дрехи! — избухна тя срещу него, като избегна протегнатата му ръка и заобикаля из стаята в тъмното. — И къде, по дяволите, е ключът за осветлението?

— Би ли се успокоила! — каза той като звучеше подозрително сякаш се давеше от смях.

Той ѝ се *смееше*. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— По дяволите, не искам да се успокоявам! — изкрещя тя и се заклатушка към вратата. — Можеш да задържиш проклетите дрехи, по-добре да се прибера вкъщи гола, отколкото да остана тук с теб още една минута, ти безчувствен кретен...

Една мускулиста ръка се обви около кръста ѝ и я вдигна във въздуха. Тя изпищя и размаха ръце, после се приземи на леглото, а въздухът излезе от дробовете ѝ с едно „ох“.

Имаше време да си поеме малка глътка въздух, преди Сам да се намести отгоре ѝ, тежкото му тяло да я смачка и да предизвика още едно издишване. Той се смееше, когато я притисна абсурдно лесно и след пет секунди тя не можеше да се помръдне.

За нейно учудване и гняв, откри, че отново е получил ерекция, която пулсираше срещу стиснатите ѝ бедра. Ако си мислеше, че тя ще ги разтвори отново след...

Той се размърда и майсторски я притисна с коляно, и краката ѝ се разтвориха така или иначе. Още едно помръдване и проникна в нея, а тя искаше да изкрещи, защото го усещаше толкова добре и го обичаше и той беше *кретен*. Лошият ѝ късмет с мъжете нямаше край.

Джейн избухна в сълзи.

— О, скъпа не плачи — каза ѝ той успокояващо, докато се движеше нежно в нея.

— Ще го правя, ако искам — изхлипа тя, докато се притискаше в него.

— Обичам те, Джейн Брайт. Ще се омъжиш ли за мен?

— Не, по дяволите!

— Трябва. Дължиш ми следващата си заплата за всички проклетия, които изрече тази вечер. И може да не плащаш, ако сме женени.

— Няма такова правило.

— Току-що го измислих.

Той обхвана главата ѝ с големите си ръце и погали страните ѝ с палци, като избърса сълзите ѝ.

— Ти каза *мамка му*.

— Какво друго очакваш да каже един мъж, като вижда, че дните му на ерген летят бързо и позорно към края си.

— Бил си женен и преди.

— Да, но това не се брои. Бях твърде млад, за да осъзнавам какво правя. Мислех си, че чукането е същото като любенето.

На Джейн ѝ се искаше Сам да стои мирно. Как е възможно да води разговор, докато правеше това с нея? Не... пожела си той да млъкне и да продължи заниманията си, но може би малко по-бързо. И малко по-силно.

Той целуна слепоочието ѝ, челюстта ѝ и най-накрая трапчинката на бузата ѝ.

— Винаги съм чувал, че сексът е различен с жената, която обичаш, но не вярвах. Сексът си беше секс. После проникнах в теб и се почувствах така, сякаш съм го забил в контакта.

— Ох. Затова ли бяха всичкото това викане и клатене? — Тя изсумтя, но го изслуша.

— Умница. Да, затова беше, не че аз бях единственият, който се клатеше и викаше. Това беше различно. По-горещо. По-силно. И когато приключи, исках да го направя отново.

— И го стори.

— Това доказва твърдението ми. За бога, свърших два пъти, а ето ме сега — отново твърд. Или говорим за шибано чудо, и не се шегувам, или за любов. — Сам я целуна по устата, бавно и дълбоко,

използвайки езика си. — Винаги се възбуждам, когато те виждам да избухваш в гневни пристъпи.

— Аз не избухвам в гневни пристъпи. Защо, когато един мъж откачи, винаги е *ядосан*, но когато една жена откачи, тя е гневно избухнала? — Джейн млъкна, осъзнала какво беше казал той. — Винаги?

— Винаги. Както когато блъсна кофата ми за боклук, развика се и ме удари в гърдите.

— Възбудил си се? — попита тя с изумление.

— Бях твърд като скала.

Тя каза учудено:

— Ах, ти кучи...

— Така че, отговори на въпроса ми.

Тя отвори уста, за да каже „да“, но предпазливостта я накара да размисли.

— Не се справям много добре с годежите. Дават твърде много време на мъжете да размислят.

— Ще прескоча частта с годежа. Ние няма да се сгодяваме — ние просто ще се оженим.

— В такъв случай, да, ще се омъжа за теб. — Тя обърна лице към врата му и вдъхна топлината и аромата от кожата му, като си мислеше, че ако парфюмерите по света можеха да бутилират това, което притежаваше Сам, женската част от населението щеше вечно да е възбудена.

Сам изръмжа неудовлетворено.

— Защото ме обичаш? — подтикна я той.

Джейн се усмихна, а устните ѝ се спуснаха по кожата му.

— Аз съм лудо, диво, напълно, откачено влюбена в теб — заяви тя.

— Ще се оженим следващата седмица.

— Не мога да го направя! — извика тя ужасено, отдръпна се назад и го погледна, когато той се надвеси над нея и започна да се движи бавно напред и назад, напред и назад в дървен ритъм.

— Защо не, по дяволите?

— Защото родителите ми няма да са се върнали от ваканцията си поне още... забравих да броя дните. Около три седмици предполагам.

— Не могат ли да се приберат по-рано? Къде са те, всъщност?

— Обикалят Европа. И това е мечтаната ваканция на мама, защото татко има Паркинсон и дори медикаментите да му помагат, ще се влошава тепърва и тя се страхува, че това е последният им шанс. Той вечно беше твърде зает, преди да се пенсионира, за да отдели толкова много време, така че това е нещо специално за тях двамата, разбираш, нали?

— Добре, добре. Ще го направим в деня, след като се върнат от почивката.

— Мама дори няма да е разопаковала!

— Жалко. Но след като няма да имаме годеж, няма да правим големите църковни сватбени неща...

— Слава богу — каза тя развълнувано.

Беше минала през това с номер две, копелето, с всичките разходи и трудности по подготовката, само за да се измъкне в последния момент.

Сам изпусна въздишка на облекчение сякаш се беше страхувал, че тя ще *поиска* голяма сватба.

— Ще се погрижим за всичко. Родителите ти единствено ще трябва да дойдат на събитието.

Джейн беше свършила доста добра работа като се съсредоточи в разговора, докато той правеше това, което правеше и беше впечатлена, че той може да продължава да следи дискусията им при тези обстоятелства, но в един миг тялото ѝ достигна върха. Тя простена, а бедрата ѝ се разтрепериха конвулсивно срещу него.

— Ще говорим по-късно! — каза тя дрезгаво, сграбчи задника му и го придърпа силно в себе си.

Не разговаряха още доста дълго след това.

Джейн се размърда и се прозя. Щеше да бъде доволна, ако лежи в обятията му цяла нощ, но една внезапна мисъл я накара да се изправи в леглото.

— Бубу!

Сам издаде звук, нещо средно между измърморване и простенване.

— Какво?

— Бубу. Сигурно е умрял от глад! Не мога да повярвам, че забравих за него. — Джейн скочи от леглото. — Къде е ключът за осветлението? И защо нямаш нощни лампи?

— До вратата от дясната ти страна. Защо са ми нощни лампи?

— За четене. — Джейн плъзна ръка по стената, намери ключа и го натисна.

Ярка светлина освети стаята.

Сам закри очи, премигна и после се преобърна по корем.

— Чета във всекидневната.

Собствените ѝ очи имаха нужда от минута, за да привикнат към светлината. Когато това стана, зениците ѝ се разшириха при вида на стореното от тях с леглото. Завивките бяха омотани и висяха от единия край, възглавниците бяха... къде, къде бяха възглавниците? А долния чаршаф се бе измъкнал от единия край и бе смачкан в средата на леглото.

— Майко мила — възкликна тя учудено, после потръпна и се огледа за дрехите си.

Сам отвори очи и се подпря на лакът, тъмните му очи бяха сънени, както и мисълта му, докато я наблюдаваше как търси из стаята. Намери ризата си, заплетена в завивките. После падна на колене, за да надникне под леглото за сутиена си, а той се изгърколи по-близо, така че да разполага с по-добър изглед към дупето ѝ, което стърчеше във въздуха.

— Как, за бога, се е озовал под леглото? — оплака се тя, докато издърпваше сутиенът си от скривалището му.

— Изпълзял е — предположи той.

Джейн му хвърли една бърза усмивка и се огледа наоколо.

— А къде е бельото ми?

— Във всекидневната.

Джейн отиде във въпросната стая, включи осветлението, и се зае да размотава панталоните си, когато Сам влезе, гол-голеничък и носещ чифт маратонки в ръка. Джейн не си прави труда да сложи сутиена си, но обу бикините, а след това нахлузи ризата и панталоните си. Сам стъпи в дънките си и ги обу, след което седна и сложи маратонките си.

— Къде отиваш?

— Ще се разходя до вратата ти.

Джейн отвори уста, за да каже, че не е необходимо, после си спомни, че е или поне засега. Обу обувките си, натъпка сутиена си в чантата и вдигна пазарските си торби.

Сам измъкна пистолета си от кобура и го задържа в дясната си ръка.

— Дай ми ключа си и стой зад мен — каза той.

Тя издърпа връзката с ключове за вкъщи от чантата си и му ги подаде.

Дъждът беше спрял и бе оставил нощта топла и влажна. Щурците свиреха, а на края на улицата светлините се носеха в мъгляв ореол. Прекосиха алеята и изкачиха стълбите на кухненската врата. Сам пъкна оръжието в колана на дънките си, докато отключваше, после ѝ върна ключовете и извади пистолета си отново. Отвори вратата, пристъпи вътре и светна лампата.

Измърмори едно проклятие.

Джейн премигна срещу разрухата, която крушката над главите им освети, след което изкрещя:

— Бубу! — Опита се да мине покрай Сам.

Той ѝ попречи с едната си протегната ръка и се обърна, така че голямото му тяло да блокира входа.

— Отиди вкъщи и се обади на 911 — нареди той, — веднага!

— Но Бубу...

— Отивай — извика Сам, като я бутна така, че почти я накара да излети от верандата. След което се обърна и влезе къщата.

Той беше ченге и Джейн трябваше да му се довери. Зъбите ѝ тракаха, докато тичаше обратно към дома му и влезе в кухнята, където знаеше, че се намира безжичният му телефон. Сграбчи го, набра 911 и натисна бутона за повикване.

— Откъде се обаждате? — Гласът отсреща беше безличен, почти незаинтересован.

— Ъх... от съседната къща. — Джейн затвори очи. — Имам предвид, че се обаждам от дома на съседа ми. Къщата ми е била обрана. — Тя даде адреса си. — Съседът ми е полицай и е в къщата в момента.

Като държеше телефона, тя излезе на верандата, пресече алеята до дома си, където сега светеше от два от прозорците. Докато наблюдаваше, светна осветлението и в спалнята ѝ.

— Той е въоръжен.

— Кой? — Диспечерката внезапно прозвуча разтревожено.

— Моят съсед! Кажете на полицията, че ако видят полуоблечен мъж с пистолет, да не стрелят, той е един от тях. — Тя си пое дълбоко дъх, сърцето ѝ биеше до пръсване. — Отивам там.

— Не! Госпожо не ходете там. Ако съседът ви е полицай, не му се пречкайте. Чувате ли ме?

— Тук съм — каза тя, не че слушаше. Ръката ѝ трепереше и удряше телефона в зъбите ѝ.

— Останете на линия, за да мога да давам актуална информация на полицаите за състоянието на ситуацията. Патрулите вече са изпратени на адреса ви и ще бъдат там след минути. Просто бъдете търпелива, моля ви!

Тя не можеше да бъде търпелива, но можеше да бъде разумна. Изчака на верандата, докато сълзите се стичаха по лицето ѝ и наблюдаваше къщата си, която Сам методически претърсваше и рискуваше живота си всеки път, когато влезеше в някоя стая. Джейн дори не се осмели да мисли за Бубу.

Диспечерката каза още нещо, но тя бе престанала да я слуша, макар че издаде звук, за да покаже на жената, че е все още там. В далечината се чуваше пискливият вой на сирените.

Сам излезе през кухненската веранда с Бубу в лявата си ръка.

— Бубу! — Джейн хвърли телефона и се затича към тях.

Сам ѝ позволи да вземе котката от него и пъкна пистолета в колана си.

— Който и да е бил, вече не е наоколо — каза той и обвини ръката си около нея, водейки я към къщата му.

С Бубу сгушен безопасно и недоволно в ръцете ѝ, тя се закова на място.

— Искам да видя.

— Все още не. Нека първо криминалистите си свършат работата, може да намерят нещо, което ще ни даде представа кой е този мръсник.

— *Ти* влезе в...

— *И* бях внимателен, за да не разместя нищо — отвърна той раздражен. — Хайде, нека да седнем. Момчетата ще бъдат тук след минута.

Тя си спомни, че бе хвърлила телефона настрана. Взе го и му го подаде.

— 911... все още е на линия.

Сам приближи телефона до ухото си, но държеше здраво и нея, докато накратко им описа ситуацията и каза, че къщата е чиста, след това затвори. Обгърна с двете си ръце Джейн и Бубу и ги притисна към себе си.

— Къде намери Бубу?

— Криеше се под онова нещо, приличащо на полица в коридора.

Джейн погали главата на котарака, толкова благодарна, че е добре, че почти се разплака отново. Майка ѝ никога нямаше да ѝ прости, ако нещо се случеше с Бубу.

— Мислиш ли, че е той? — попита тя Сам със слаб глас.

Той замълча за миг. Сирените бяха много по-близо сега, звукът се чуваше все по-силно и по-силно в неподвижния нощен въздух. Когато двете коли завиха край ъгъла по тяхната улица, Сам каза:

— Не мога да си позволя да не го мисля.

Нагоре и надолу по улицата започнаха да се светват крушки и глави да надзъртат през вратите, докато Сам и Джейн отиваха да посрещнат патрулите.

— Детектив Донован — обърна се към него единият от полицаите, усмихвайки се. — Значи вие сте полуголият мъж, по когото ни беше казано да не стреляме.

Сам се намръщи на Джейн. Тя сгуши Бубу по-близо до себе си.

— Носиш пистолет — обясни тя. — Не исках да те застрелят по погрешка.

Сейди и Джордж Кулавич слязоха по алеята и се спряха, взиращи се в мигащите светлини. И двамата бяха облечени в халати над пижамите. Господин Кулавич носеше домашни чехли, но госпожа Кулавич си беше обула гумените ботуши. Възрастната жена се надигна на пръсти, а после се приближи. От другата страна на улицата, Джейн можеше да види как госпожа Холънд излиза през входната си врата.

Сам въздъхна.

— Проверих къщата — каза той на патрулите. — Била е претърсена, но нямаше никой вътре. Момчета, поемете вие, докато аз облека някаква риза.

Госпожа Кулавич беше достатъчно близо, за да го чуе. Тя засия срещу него.

— Не се притеснявай заради мен — каза тя.

— Сейди! — порица я господин Кулавич.

— Ох, тихо, Джордж! Аз съм стара, не мъртва!

— Ще ти го напомня следващия път, когато искам да гледам плейбой канала — изръмжа той.

Сам се изкашля и тръгна към къщата си, като държеше пистолета си ниско до крака, така че зорките очи на старите му съседи да не могат да го забележат и да се развълнуват твърде много.

Джейн почувства подозрението в очите на съседите, докато я оглеждаха. Спомни си, че не е сложила сутиена си и че копринената ѝ

блуза доста очевидно показва това. Не погледна надолу, за да провери, а просто притисна Бубу към гърдите си. Не вдигна ръка, за да провери и косата си, защото знаеше, че е в пълна бъркотия. Дъждът я беше намокрил, след като се беше въргала със Сам в леглото в продължение на няколко часа и сега вероятно стърчеше на стръкове. Като се има предвид състоянието на Сам, който беше съблечен... Е, вече си представяше как предположенията им веднага се бяха превърнали в сигурни заключения.

Беше ѝ по-лесно да мисли за съседите, отколкото за къщата си.

След първоначалната ужасяваща гледка на кухнята, не беше сигурна дали иска да види останалото. Всичко това, толкова скоро след травмата от смъртта на Марси, беше повече отколкото може да понесе, затова тя се концентрира върху други неща, като например начина, по който госпожа Кулавич ѝ намигна, точно когато Сам излезе от къщата, облечен в чиста риза стил Оксфорд, чийто краища бяха втъкнати в джинсите му и служебна значка, закачена на колана. Тя се запита дали си е сложил и бельо.

— На работа ли си? — попита тя, като гледаше значката.

— Може да се каже. На местопрестъплението съм, а и всички сме на повикване след единадесет.

Тя го зяпна.

— След едина... между другото колко е часът?

— Почти полунощ.

— Горкият Бубу — каза тя ужасено. — Можеш ли да се опиташ да намериш малко от храната му и да ми донесеш една консерва, за да го нахраня?

Сам погледна към нея, изражението в тъмните му очи говореше, че се е досетил за желанието ѝ да избяга от реалността за къщата, но също така ѝ казваше, че я разбира.

— Добре, ще намеря нещо за него. — Той погледна към госпожа Кулавич. — Сейди, защо двете с Елинор не заведете Джейн в моята къща и не направите кана кафе, става ли?

— Разбира се, миличък.

С госпожа Кулавич и госпожа Холънд от двете ѝ страни, Джейн се върна в кухнята на Сам. Остави на земята Бубу и се огледа с интерес, тъй като това беше първият път, в който виждаше толкова много от къщата. Преди това, докато се обличаха, не си бяха направили

труда да включат осветлението, така че беше видяла само спалнята и всекидневната, и двете мебелирани само с най-необходимото. Кухнята беше същата като нейната, с малка маса и четири стола, които заемаха единия край на стаята, както и печка на около двадесет години. Хладилникът обаче, изглеждаше чисто нов, също както и кафемашината. Сам явно имаше своите приоритети.

Госпожа Кулавич сръчно приготви кафе и включи машината. Джейн усети, че има належаща нужда.

— Ъм... знаете ли къде е тоалетната?

— Разбира се, скъпа — отговори госпожа Холънд. — Голямата баня е в коридора, втората врата вляво, а има и малка баня, в спалнята на Сам.

Забавно беше, че те знаеха, а тя не, но беше трудно за една жена да се добере до тази информация, когато лежи по гръб, с деветдесеткилограмов мъж отгоре ѝ.

Джейн избра голямата баня, защото беше по-близо и взе чантата си с нея. Бързо съблече дрехите си, използва мивката, а след това намери кърпа и изми доказателства за четири часа секс. Напръска се с дезодорант, оправи косата си, която всъщност стърчеше във всички посоки от главата ѝ — и този път, когато се облече, си сложи сутиена.

С чувство за по-голям контрол върху ситуацията, тя се върна в кухнята за така необходимата ѝ чаша кафе.

— Скъпа, това с къщата ти е ужасно — каза госпожа Холънд, — но е чудесно за Сам. Приемаш поздравления в този ред на мисли, нали?

— Елинор — предупреди я госпожа Кулавич. — Времената са различни сега. Младите хора не се женят само защото са се повъргали заедно.

— Това не означава, че не трябва — строго отвърна госпожа Холънд.

Джейн прочисти гърло. Бяха се случили толкова много неща, че тя едва успяваше да ги проумее напълно, но часовете в леглото със Сам се открояваха ясно в съзнанието ѝ.

— Той действително ме помоли да се омъжа за него — сподели тя. — И аз казах „да“. — Джейн не използва онази проклета дума „сгодени“.

— О, боже! — Госпожа Кулавич засия срещу нея. — Това е чудесно! Кога е сватбата?

— След около три седмици, когато родителите ми се върнат от почивка. — Тя внезапно взе решение. — И всички съседни от улицата са поканени. — Явно малката им сватба щеше да е просто малко по-голяма, и какво от това?

— Ще трябва да ти организираме моминско парти — каза госпожа Холанд. — Къде са химикалката и тефтерчето? Трябва да се правят планове.

— Но нямам нужда — започна Джейн, но като видя израженията на лицата им се спря по средата на изречението. Със закъснение осъзна, че наистина се нуждае от моминско парти, за да замени нещата, които преди малко бяха унищожени.

Брадичката ѝ се разтрепери. Но бързо се стегна, когато един от полицаите влезе в кухнята, носейки две консерви котешка храна.

— Детектив Донован ви изпраца това — каза той.

Благодарна за разсейването, Джейн се огледа за Бубу, който никъде не се виждаше. Разстроен и оставен в непозната обстановка, той вероятно се криеше. Тя знаеше всичките му любими места за криене у дома, но нямаше представа къде може да се е скрил в дома на Сам.

Като примамка, тя отвори една от кутиите с храна, след това пропъзля из къщата, като тихо го викваше по име и буташе отворената консерва пред себе си. Най-накрая го намери зад дивана, но дори и с примамката на храната ѝ бяха нужни петнадесет минути да го успокои и измъкне от скривалището му. Той изпъзля и изящно започна да се храни, а тя го погали и топлото му тяло ѝ предложи утеха.

Ще се наложи да го остави при Шели, помисли си тя. Не можеше да рискува, като му позволи да остане с нея.

Сълзи изгориха очите ѝ и тя наведе глава, за да ги скрие, концентрирайки се върху котката. Докато е бил в дома ѝ, маниакът беше изкарал яростта си върху вещите ѝ. Въпреки това, тя благодари, задето беше в леглото на Сам, а не сама, но не можеше да рискува сигурността на Бубу и колата на баща си отново...

Колата! О, боже мой, колата!

Тя скочи на крака, силно стресна Бубу и той се стрелна обратно зад дивана.

— Веднага се връщам — извика Джейн на госпожа Кулавич и госпожа Холънд и избяга навън.

— Сам! — изкрещя тя. — Колата! Провери ли колата? — Дворът ѝ и този на Сам бяха пълни със съседни.

Тъй като вайпъра стоеше точно там на алеята, няколко стреснати лица се обърнаха към нея. Тя не смяташе да проверява вайпъра, но колкото и да обичаше колата си, тази на баща ѝ бе поне пет пъти по-ценна и напълно незаменима.

Сам излезе на верандата пред кухнята. Погледна към гаража и скочи от верандата. Заедно се затичаха към гаража.

Вратата все още беше заключена с катинар.

— Той не може да е проникнал вътре, нали? — Джейн зададе въпроса си с агонизиращ шепот.

— Може би дори не се е опитал, тъй като колата ти е паркирана на алеята. Вероятно е помислил, че гаражът е празен. Има ли друг начин да се влезе?

— Не, не и без да пробие дупка в стената.

— Тогава колата е невредима. — Той я прегърна и я поведе обратно към къщата. — Не искаш да отвориш вратата, с всички тези хора наоколо, които гледат, нали?

Тя категорично поклати глава.

— Ще трябва да преместя колата — каза тя, правейки планове. — Дейвид ще трябва да я вземе. И Шели ще трябва да вземе Бубу. При тези обстоятелства мама и татко ще ме разберат.

— Можем да преместим колата в моя гараж, ако искаш.

Джейн се замисли за това. Поне щеше да ѝ бъде под ръка и който и да беше направил това, не знаеше, че колата за нея беше на първо място, така че тук трябваше да бъде в безопасност.

— Добре, ще я преместим, когато всички си тръгнат.

Тя не погледна към вайпъра, докато вървеше, но се спря. Загледа се мрачно в сините буркани на патрулните коли и попита Сам:

— Дали моята собствена кола е наред? Не бих могла да погледна.

— Изглежда наред. Не виждам никакви драскотини или нещо такова, а и нищо не е счупено.

Тя въздъхна с облекчение и видимо се отпусна срещу него. Той я прегърна, след това я изпрати обратно в кухнята и я остави на грижите на Сейди и Елинора.

Беше се зазорило, преди да ѝ позволят да влезе в дома си. Изненада се от това колко внимание беше обърнато на нещо, което по същество беше вандализъм, но предположи, че Сам е отговорен за това. Разбира се, той не мислеше, че е просто вандализъм.

Нито пък тя.

Просто не можеше. Докато се разхождаше из къщата и разглеждаше унищоженото, веднага забеляза колко лично беше. Телевизорът ѝ не беше докоснат — странно, тъй като бе скъпа вещ — но всичките ѝ рокли и бельо бяха нарязани. Дънките и панталоните ѝ обаче, не бяха докоснати.

В спалнята чаршафите, възглавниците и матрака бяха разкъсани на парчета, парфюмите ѝ бяха разбити. В кухнята всичко стъклено беше счупено — чинии, халби, чаши, купи, дори и най-тежките оловно-кристални табли за сервиране, които тя никога не беше използвала. В банята също, хавлиите ѝ бяха недокоснати, но за сметка на това всичките гримове бяха унищожени. Тубичките бяха смачкани, пудрата разпръсната, а всичките ѝ сенки и руж изглеждаха така, сякаш някой е тъпкал отгоре им и раздробил на парченца.

— Той разрушава всичко женствено — прошепна Джейн, като се огледа.

Леглото бе до известна степен обикновено, но спалното бельо бе женствено, в меки пастелни цветове, поръбено с дантела.

— Той мрази жените — съгласи се Сам, като се приближи и застана до нея. Лицето му беше мрачно. — На един психиатър би му се отворило доста работа при вида на всичко това.

Тя въздъхна, изтощена от липсата на сън и представата за размера на задачите, които ѝ предстояха. Погледна към Сам, който бе имал също толкова малко възможност да поспи, което се свеждаше до не повече от две кратки дремки.

— Ще ходиш ли на работа днес?

Той я погледна изненадано.

— Разбира се. Трябва да се срещна с детектива, който работи по случая на Марси и да го въведа в новостите.

— Дори няма да се опитвам да работя. Ще ми отнеме една седмица да оправя тази бъркотия.

— Не, няма. Обади се на агенция за почистване. — Той сложи палец под брадичката ѝ и наклони лицето ѝ, загледан в сенките от

умора, които засенчваха очите ѝ. — След това си легни — в моето легло — и остави госпожа Кулавич да наглежда почистването. Тя ще е очарована.

— Ако това е истина, то тя се нуждае отчаяно от терапия — каза Джейн, като още веднъж огледа останките на някогашния си дом. Прозя се. — Освен това трябва да отида на пазар, за да подменя дрехите и грима си.

Той се ухили.

— Нещата в кухнята може да почакаат, а?

— Хей, знам какво е важно. — Тя се облегна на него и го прегърна през кръста, наслаждавайки се на свободата да го прави и на начина, по който ръцете му автоматично я обгърнаха.

Джейн изведнъж се вкамени. Не можеше да повярва, че тази вечер не е помислила за Луна и Ти Джей. Мозъкът ѝ трябва да бе отказал, това беше единственото обяснение.

— Забравих за Луна и Ти Джей! Боже мой, трябваше веднага да им се обадя, да ги предупредя...

— Аз вече го направих — каза Сам и отново я привлече в прегръдките си. — Обадох им се снощи, от моя мобилен телефон. Те са добре, само се притесняват за теб.

Тя се прозя и отново се отпусна срещу него, като положи глава върху гърдите му. Сърцето му туптеше в ухото ѝ. Беше изтощена, но не можеше да спре мислите си, които кръжаха като лешояди около прясно убито месо. Ако не можеше да се успокои, никога нямаше да заспи.

— Какво ще кажеш за лечебен секс? — попита го тя.

В тъмните му очи просветна интерес.

— Включва ли гълтане?

Тя се засмя в ризата му.

— Все още не. Може би довечера. Включва техники, които да ме накарат да се отпусна достатъчно, за да мога да заспя. Заинтересован ли си?

Вместо отговор, хвана ръката ѝ и я постави върху ципа на джинсите си. Под него се намираше дълга и дебела подутина. Джейн си затананика от удоволствие, когато прокара пръсти нагоре и надолу по дължината му и почувства леките трепети на тялото му, които той не можеше да контролира.

— Господи, колко си лесен — засмя се тя.

— Мислите за гълтане винаги ме възбуждат.

Ръка за ръка, те се върнаха в дома му, където той ѝ помогна да се отпусне.

— Криминалистите не откриха използвани пръстови отпечатъци — каза Сам на Роджър Бернсън няколко часа по-късно. — Но са намерили частичен отпечатък от обувка. Изглежда като маратонка. Опитвам се да определя марката по грайфера.

Детектив Бернсън изказа това, което Сам вече знаеше:

— Влязъл с взлом с намерението да я убие, но не я е открил и вместо това е разрушил дома ѝ. Имаш ли времето?

— Приблизително между осем и полунощ.

Госпожа Холънд следеше зорко улицата и му беше казала, че не е виждала непозната кола или човек, преди самият Сам да се прибере у дома. След мръкване, всички си стояха в къщите.

— Късмет е, че не си е била у дома.

— Да. — Сам не искаше да мисли за алтернативата.

— Трябва да започнем да преглеждаме досиетата на служителите от „Хемърстед“.

— Смятам да се обадя на изпълнителния директор. Не искам никой друг да знае, че проверяваме файловете. Той може да ги осигури, без никой да го разпитва. Може би ще е възможно да ги копираме на нашите компютри, така няма да е нужно да рискуваме, като отидем там.

Роджър изсумтя.

— Между другото патологът освободи тялото на госпожица Дийн. Свързах се със сестра ѝ.

— Благодаря. Трябва ни човек, който да запише погребението.

— Мислиш ли, че той ще е там?

— Бих заложил на това — отвърна Сам.

Корин не можеше да спи, но не се чувстваше уморен. Чувството на безсилие го гризеше отвътре. *Къде беше тя?*

Би му казала, помисли си той. Понякога, през повечето време, не я харесваше, но друг път можеше да бъде мила. Ако се бе чувствала добре, щеше да му каже.

Той не знаеше какво да мисли за нея. Не се обличаше като курва, подобно на Марси Дийн, но мъжете винаги я заглеждаха така или иначе, дори докато носеше панталони. И докато беше мила, той я харесваше, но когато разкъсваше хората на парчета с езика си, искаше да я удря и удря, и просто да продължи я удря, докато главата ѝ не стане мека и вече не може да му причинява онези неща... Но това тя ли беше или майка му? Намръщи се, опитвайки се да си спомни. Понякога всичко ставаше толкова объркано. Вероятно хапчетата още му действаха.

Мъжете зяпаха също и Луна. Тя винаги беше мила с него, но носеше много грим и майка му мислеше, че полите ѝ винаги са били твърде къси. Късите поли караха мъжете да имат лоши мисли, казваше майка му. Някоя добра жена не носеше къси поли.

Може би Луна само се преструваше на мила. Може би беше наистина лоша. Може би беше тази, която беше казала онези неща, беше му се подиграла и беше причината Майка му да го нарани.

Корин затвори очи и се замисли за това как майка му го наказваше и го обзе тръпка на възбуда. Той прокара ръка по себе си по начин, по който не би трябвало да прави, но се чувстваше толкова добре, че понякога го правеше така или иначе.

Не. Беше грешно. И когато Майка му го бе наранявала, му беше показала колко лоши са тези неща. Той не биваше да им се наслаждава.

Но нощта не беше напълно загубена. Сдоби се с ново червило. Отвори капачето и завъртя основата, така че вулгарното нещо се показа. Не беше яркочервено като на Марси, беше по-скоро розов цвят

и той не му харесваше толкова много. Оцвети устните си, намръщи се на отражението си в огледалото, след което изтри цвета с отвращение.

Може би някоя от другите ще има червило, което му подходеше повече.

Лорънс Строун, изпълнителният директор на „Хемърстед технолъджи“, беше човек с шумен смях и способност да вижда голямата картина. Не беше добър с детайлите, но и не трябваше да бъде.

Тази сутрин бе получил обаждане от детектив на име Донован от Уорън. Детектив Донован беше много убедителен. Не, те нямаха заповед за обиск на досиетата на персонала на „Хемърстед“ и предпочитаха да запазят намеренията си колкото се може по-дълго в тайна. Това, за което той апелираше, бе сътрудничество в търсенето на убиеца, преди да успее да убие отново. Детективът имаше предчувствие, че той работи в „Хемърстед“.

„И защо?“, бе попитал господин Строун и му беше разказано за телефонното обаждане до Ти Джей Йотър по мобилния телефон, чийто номер мъжът би могъл да знае, само ако има достъп до определена информация за нея. Тъй като от полицията бяха уверени, че Марси Дийн е познавала убиеца и че това е същият човек, който се е обадил по мобилния телефон на Ти Джей, то следваше, че и двете го познаваха и че всъщност, четирите приятелки го познаваха. Това правеше възможността мъжът да работи заедно с тях в „Хемърстед“ изключително голяма.

Първоначалната реакция на господин Строун бе нежеланието му информацията да стигне до пресата. В края на краищата беше изпълнителен директор. Втората му, по-обмислена реакция, бе да обещае, че ще направи всичко възможно да попречи на маниака да причини смъртта на още от неговите служители.

— Какво искате да направя? — попита Строун.

— Ако се наложи, ще дойдем до „Хемърстед“, за да прегледаме файловете, но предпочитам да не предупреждавате никого, че търсим нещо. Можете ли да получите достъп до файлове и да ги изпратите по имейл?

— Документите са на отделна система, която не е онлайн. Ще поискам да ми ги копират на диск за отчетите ми, след което ще ви ги изпратя. Какъв е имейлът ви?

За разлика от много други изпълнителни директори и корпоративни президенти, Лорънс Строун се оправяше добре с компютрите. Наложил му се да усвои тези умения, само за да разбере какво всъщност правят откачалките на първите два етажа.

— Ти Джей Йотър работи в човешките ресурси — добави той, докато записваше имейла на детектив Донован, това беше друг талант, който притежаваше, можеше да прави две неща едновременно. — Ще я помоля тя да се заеме. По този начин ще сме сигурни, че няма да има изтичане на информация.

— Добра идея — каза Сам.

След като учудващо лесно се справи със задачата — и осъзна, че Лорънс Строун му допаднаше — насочи вниманието си към частичния отпечатък от обувка, който техниците бяха снели от пода в банята на Джейн, където копелето беше строшил гримове и й бе оставил доста добър отпечатък след себе си. Надяваше се само да е достатъчен, за да се определи стила. Като се оставеше другото настрана, когато хванеха престъпника, щеше да е от полза, ако могат да докажат, че притежава типа и размера обувки, които са оставили следата. Още по-добре, ако откриеха малки бучки грим по подметките.

Сам прекара по-голямата част от сутринта на телефона. Кой каза, че детективската работа не била опасна и вълнуваща?

Снощи бе малко по-опасно и вълнуващо за вкуса му, помислил си той мрачно. Не обичаше да си играе на „ами ако“, но в този случай не успя да се възпре. Ами ако го бяха извикали? Ами ако Джейн не беше закъсняла, той не се беше притеснил и не се бяха скарали? Може би щяха да се разделят с целувка за лека нощ и тя щеше да се прибере сама къщи. Предвид разрухата в дома й, потръпнал при мисълта какво би станало, ако беше там. Марси Дийн бе по-висока и по-тежка от Джейн, а не е била в състояние да се пребори с нападателя си, така че шансовете Джейн да го стори се равняваха практически на нула.

Облегнал се назад в стола си и сплете пръсти зад главата си, взирайки се в тавана, докато размишляваше. Нещо му убягваше, но не може да определи какво. Все още не, така или иначе. Рано или късно обаче, щеше да му просветне, защото нямаше да е в състояние да спре

това тревожно чувство, докато не намери отговор. Сестра му Доро казваше, че е кръстоска между кайманова костенурка и рат териер: захапеше ли нещо между зъбите, никога не го пускаше. Разбира се, Доро не го казваше като комплимент.

Мисълта за Доро му напомни за останалата част от семейството и за новината, която трябваше да им съобщи. Надраска в бележника си: *Кажу на мама за Джейн*. Това щеше бъде голяма изненада за тях, защото последното, което бяха чули, беше, че дори не се срещаше редовно с някоя жена. Той се ухили, по дяволите, все още не го правеше. Беше прескочил тази част, както и годежа, и просто щеше да мине на брака, което вероятно беше най-добрият начин да получи Джейн.

Но разговора със семейството трябваше да почака. Точно сега имаше двойни приоритети: да хване убиеца и да държи Джейн в безопасност. Тези две задачи не оставяха време за нищо друго.

Джейн се събуди в леглото на Сам малко след един, не особено отпочинала, но с достатъчно презаредени батерии, за да се почувства готова да се заеме със следващата криза. След като навлече дънки и тениска, тя отиде до съседната врата, за да провери как върви работата по почистването. Госпожа Кулавич беше там и се разхождаше от стая в стая, за да се увери, че никой не си е направил оглушки. Двете жени, които почистваха, изглежда приемаха държанието ѝ съвсем нормално.

Те със сигурност бяха експедитивни, помисли си Джейн. Спалнята и банята вече бяха почистени, а разкъсаният матрак и пружините бяха изчезнали, парчетата плат бяха пометени и поставени в торби за боклук, които стояха натъпкани до стъпалата. Преди да заспи, се бе обадила на застрахователния агент и установи, че застраховката ѝ като собственик на домашно имущество, наскоро променена от застраховка за наемател на домашно имущество, ще покрие част от пазарната стойност на предметите за домакинството. Дрехите ѝ обаче въобще не се покриваха.

— Застрахователният ти агент беше тук преди по-малко от час — каза госпожа Кулавич. — Огледа наоколо и направи снимки, след което се запъти към полицията, за да получи копие от доклада. Също така каза, че не очаква да има проблеми.

Слава богу, за което. Джейн беше загубила много пари напоследък и банковата ѝ сметка сериозно беше изтъняла.

Телефонът извъня. Апаратът бе едно от неженствените неща, които не бяха повредени. Така и не ѝ се отдаде възможност да свърже разпознаващото устройство, спомни си тя, и стомахът ѝ се сви при мисълта да отговори, без да знае предварително кой се обажда.

Все пак можеше да бъде Сам, така че тя натисна бутона за приемане на разговора и сложи телефона до ухото си.

— Ало?

— Джейн ли е? Джейн Брайт?

Беше женски глас, смътно познат.

Успокоена, тя каза:

— Да, аз съм.

— Обажда се Шерил... Шерил Лобело, сестрата на Марси.

Проряза я болка. Ето защо гласът ѝ звучеше познато, напомняше ѝ на Марси. В тона на Шерил липсваше дрезгавината на пушача, но в основата си беше същият. Джейн стисна телефона по-силно.

— Марси говореше постоянно за теб — каза тя и запремига, за да отпъди сълзите, които не бяха далеч от очите ѝ от понеделник насам, когато Сам ѝ беше съобщил за смъртта на Марси.

— Щях да кажа същото за теб — отвърна Шерил и се засмя тъжно. — Винаги ми се обаждаше, за да ми разкаже за поредна забележка, която си направила и си я разсмяла. Говореше често и за Луна. Боже, това не изглежда реално, нали?

— Не — прошепна Джейн.

След кратко задавено мълчание, Шерил възвърна самообладанието си и каза:

— Както и да е, съдебният лекар освободи т-тялото ѝ и организирам погребението. Родителите ни са погребани в Тейлър и мисля, че тя ще иска да бъде близо до тях, не смяташ ли?

— Да, разбира се. — Гласът ѝ не звучеше като този на Марси, помисли си Джейн, беше прекалено задавен от сълзите.

— Уредила съм погребална служба за събота в единадесет. — Шерил ѝ даде името на погребалния дом и инструкции как да стигне до гробището.

Тейлър беше южно от Детройт и на изток от летище Детройт Метро. Джейн не познаваше района, но умееше доста добре да следва

инструкции и да се ориентира за посоката.

Опита се да измисли нещо, с което да намали болката на Шерил, но как би могла, когато дори не можеше да намали своята?

Тогава я осени какво трябва да направят трите с Луна и Ти Джейн. Марси щеше да е очарована.

— Имаме намерение да направим бдение за нея — изтърси тя. — Искаш ли да дойдеш?

— Бдение? — Шерил звучеше изненадана. — Нещо подобно на ирландско бдение ли?

— Нещо такова, макар че не сме ирландки. Ще седнем заедно и ще изпием по една или две бири в нейна чест, и ще си разказваме всякакви истории за нея.

Шерил се разсмя, този път с истински смях.

— Много щеше да ѝ хареса. С удоволствие ще дойда. Кога е?

Тъй като Джейн все още не беше говорила за това с Луна и Ти Джейн, не беше сигурна кога точно ще започне „бдението“, но трябваше да бъде в петък вечер.

— Утре вечер — каза тя. — Нека се свържа с теб отново за времето и мястото... освен ако не мислиш, че погребалният дом ще ни позволи да постоим с нея и да го организираме там?

— Някак си не ми се вярва — каза Шерил и прозвуча толкова много като Марси, че в гърлото на Джейн отново заседна буца.

След като записа номера на Шерил, Джейн отиде до дома на Сам и взе торбата с разпознаващото устройство и новия мобилен телефон, който все още дори не бе включен.

Седна на масата и внимателно прочетете инструкциите, намръщи се, след това ги смачка на топка и ги хвърли в кошчето.

— Не може да е толкова сложно — промърмори тя. — Просто свързвам това нещо между линията и телефона. Как иначе ще работи?

Погледнато логично, беше достатъчно просто. Издърпа кабела на телефона от розетката в стената, взе онзи, с който беше снабдено устройството и го пъхна в розетката, след което закачи и телефона към устройството. Бинго. После отиде до къщата на Сам и набра номера си, за да провери дали работи.

Работеше. Когато натисна бутона, името на Сам изскочи в малък прозорец, с номера под него. Човече, технологията къртеше.

Имаше списък с обаждания, които трябваше да направи, и първото бе до Шели.

— Трябва да вземеш Бубу до края на почивката на мама и на татко — каза ѝ.

— Защо? — попита Шели войнствено с очевидно наранени чувства.

— Тъй като къщата ми беше разбита снощи и се страхувам, че Бубу може да пострада.

— Какво? — буквално изпищя Шели. — Някой е влязъл в къщата ти? Къде беше? Какво се е случило?

— Бях със Сам — каза Джейн и не обясни нищо повече. — А къщата ми е направо съсипана.

— Слава богу, че не си била у дома! — после спря и Джейн можеше да чуе мислите, които се завъртяха в главата на сестра ѝ. Шели не беше от бавните. — Чакай малко. Къщата вече е била разбита и Бубу не е бил наранен, нали?

— Не, но се страхувам, че може да бъде.

— Очакваш от тях да се върнат и да разбият къщата ти отново? — Шели отново пищеше. — Заради Списъка е, нали? Куп луди са тръгнали след теб!

— Само един, според мен — каза Джейн и гласът ѝ секна.

— О, боже мой. Мислиш, че мъжът, който е убил Марси е проникнал в дома ти? Това си мислиш, нали? Джейн, боже мой, какво ще правим? Трябва да се махнеш оттам. Ела при мен. Иди на хотел. Направи нещо!

— Благодаря за предложението, но Сам те изпревари, а и се чувствам в безопасност с него. Той има пистолет. Голям пистолет.

— Знам, видях го. — Шели замълча за момент. — Страхувам се.

— Аз също — призна Джейн. — Но Сам се е заел със случая и има няколко следи. О, между другото, ще се оженим.

Шели отново започна да крещи. Джейн дръпна телефона далеч от ухото си. Когато отново настъпи тишина, тя приближи слушалката и каза:

— Ориентировъчната дата е денят, след като мама и татко се върнат.

— Но това е само след три седмици! Не можем да подготвим всичко, което е необходимо! Какво ще кажеш за църквата? Ами

приема? А роклята ти?

— Няма да има църква, нито прием — отвърна Джейн твърдо. — И ще си намеря рокля. Не е необходимо да е шита за мен, някоя от конфекция ще свърши същата работа. Така или иначе трябва да отида на пазар, защото мръсникът е нарязал повечето от дрехите ми.

Още писъци. Изчака, докато възмущението на Шели утихне.

— Хей, нека ти дам номера на новия си мобилен телефон — каза Джейн. — Ти си първата.

— Аз ли? — Шели звучеше уморена от всичкото викане. — Какво ще кажеш за Сам?

— Дори и той го няма.

— Уау, поласкана съм. Забрави да му го дадеш, нали?

— Да.

— Добре, нека взема химикалка. — Чуха се шумолящи звуци. — Не мога да намеря. — Последва още шум. — Добре, открих.

— Намерила си химикалка?

— Не, но имам горчица. Ще напиша номера ти на кухненския плот с нея, а след като намеря химикалка ще го препиша.

Джейн продиктува номера си и се заслуша в цвъркащия звук, докато Шели пишеше с горчицата по плота.

— Ти у дома ли си или на работа?

— У дома. Сега ще дойда да взема Бубу.

— Благодаря — каза Джейн облекчена, че този товар бе смъкнат от плещите ѝ.

След това се обади на Луна и Ти Джей на работа и използва конферентната връзка. Те също се изплашиха за нея и можеше да усети притеснението в гласовете им, че това би могло да се случи и с тях. Както Джейн беше очаквала, приятелките ѝ харесаха идеята за „бдението“ на Марси. Луна веднага доброволно предложи апартамента си и времето беше избрано.

Джейн им даде номера на мобилния си телефон.

— Има нещо, което трябва да ви кажа — прошепна Ти Джей. — Но не и докато съм на работа.

— Ела, когато приключиш работа — предложи ѝ Джейн. — Луна, ти можеш ли да дойдеш?

— Разбира се. Шамал се обади отново, но не съм в настроение да излизам с него, не и след случилото се с Марси... — Тя замлъкна и

прегълтна шумно.

— Не трябва да излизаш с него така или иначе — каза Джейн. — Помниш ли какво каза Сам: само сред семейството. Това означава никакви срещи.

— Но Шамал не е... — Луна се спря отново. — Това е ужасно. Не мога да съм сигурна, нали? Не мога и да рискувам.

— Не, не можеш — отвърна Ти Джей. — Никоя от нас не може.

Веднага щом Джейн приключи разговора с приятелките си, телефонът извънтя отново. Върху дисплея на разпознаващото устройство се появи името „Ал“ и телефонния номер. Джейн вдигна телефона и каза:

— Здравей, Шели.

— Най-накрая си си взела разпознаващо устройство — отбеляза Шели. — Слушай, мисля, че трябва да се обадим на мама и татко.

— Ако искаш да им кажеш, че ще се женя, добре, макар че предпочитам да го направя сама. Но не си и помисляй да им казваш да се приберат вкъщи, заради този луд човек.

— Този луд човек е убиец и те е набелязал! Не мислиш ли, че биха искали да са тук?

— Какво биха могли да направят? И нямам намерение да му позволявам да ме хване. Уредила съм инсталация на алармена система, а и ще остана у Сам. Мама и татко само ще се притесняват, а ти знаеш как мама очакваше тази почивка.

— Те трябва да са тук — настоя Шели.

— Не, не трябва. Остави ги да се порадват на почивката си. Мислиш ли, че ще оставя един луд да застане между мен и моята сватба? Този мъж няма да се измъкне, дори ако трябва да го завържа, за да го завлека до олтара. Или където там трябва — добави, спомняйки си, че няма да има църковна сватба.

— Опитваш се да ме разсееш, но не се получава. Искам да се обадя на мама и татко.

— Не, не се опитвам, това е мой проблем и ще се случи каквото аз кажа.

— Ще кажа на Дейвид.

— Можеш да кажеш на Дейвид, но никой, абсолютно никой от вас не трябва да казва на мама и татко. Обещай ми, Шел. Нито някой от семейството ти, или това на Дейвид, нито приятел или враг, не

трябва да съобщава на мама и татко. Или да им изпраща препоръчано писмо, телеграма, електронна поща, или каквато и да е друга форма на комуникация, включително съобщение изписано във въздуха. Покрих ли всички бази?

— Опасявам се, че да — каза Шели.

— Добре. Нека ги оставим да се насладят на почивката си. Обещавам, че ще бъда внимателна.

Сам получи обаждане от Лорънс Строун в ранния следобед.

— Излагам се на опасност от съдебно дело за злоупотреба с лични данни — каза той. — Но съдебната заповед ще отнеме време и може да предупреди заподозрения, така че да върви по дяволите. Ако това ви даде предимство, тогава си струва дори стотина дела.

Сам определено харесваше този човек.

— Проверете електронната си поща — продължи Строун. — Прикаченият файл е дяволски голям и вероятно ще отнеме известно време да го изтеглите.

— Това беше бързо.

— Госпожа Йотър има стимул — отговори мъжът и затвори.

Сам се обърна към компютъра си и отвори пощата си. Трепна, когато видя колко е голям прикаченият файл.

— Надявам се да имам достатъчно памет — промърмори той, а след това кликна върху прикачения файл и го отвори.

Тридесет минути по-късно той все още се сваляше. Изпи едно кафе, написа няколко документа, звънна на Бернсън и му каза, че има досиетата на служителите, изпи още едно кафе. Бернсън бе тръгнал насам, за да се сдобие с копие и Сам се надяваше проклетото нещо да свърши с изтеглянето, преди да е пристигнал.

Накрая екранът се изчисти. Зареди отделението за хартия в принтера и го настрои да печата. Когато се изпразни, го напълни отново. Дявол да го вземе, да прегледа толкова много файлове щеше да отнеме цяла вечност, дори ако и двамата с Бернсън нямаха други случаи, върху които да работят и можеха да се концентрират само върху това. Изглежда щеше да му се наложи да се заеме с доста нощно четене.

Тонерът на принтера свърши. Проклинайки, Сам спря принтирането, издири нова тонер касета и води дълга битка с поставянето ѝ, докато един от служителите не се смили над него и не я пхна на мястото ѝ. Принтерът възобнови печатането на страници.

Бернсън пристигна и двамата седнаха заедно да наблюдават принтирането на страниците.

— Уморявам се само като гледам — каза Бернсън, насочил поглед към огромния топ хартия.

— Ти взимаш половината, а аз ще взема другата. Ще пуснем имената в системата, да видим какво ще излезе от компютъра.

— Благодаря на Бога, че трябва да направим това само за мъжете.

— Да, но компютърната индустрия е основно мъжка територия. Повечето от тези файлове са на мъже, не са разделени петдесет на петдесет.

Бернсън въздъхна.

— Исках да гледам мача довчера. — Той замълча. — Получих и медицинския доклад за госпожица Дийн от патолога. Няма сперма.

Сам не беше много изненадан. В много случаи на сексуални издевателства нямаше нито един сперматозоид наоколо, било то, защото извършителят използваше презерватив — някои в действителност го правеха — или защото не еякулираха. Щеше да е хубаво да имат ДНК за положителната идентификация, в случай че им потрябва.

— Въпреки това е открил коса, която не е на госпожица Дийн. Впечатлен съм, че я е забелязал, защото госпожица Дийн беше руса, както и този тип.

Вълча усмивка се появи на лицето на Сам. Коса. Само един косъм, но той им осигуряваше ДНК-то, от което се нуждаеха. Парченцата бавно започваха да се нареждат. Частичен отпечатък от обувка, косъм; не беше кой знае какво, с което да продължат, но имаха напредък.

Когато Сам се прибра в къщи този следобед, Ти Джей и Луна тъкмо прекрочваха входната му врата. Това означаваше, че Джейн е в къщата му, а не в своята. Това му хареса. Надяваше се, че се е настанила удобно, защото не възнамеряваше да я остави да спи в собствения си дом, докато не хване убиеца на Марси, а може би и след това. Компанията ѝ бе твърде забавна, за да се откаже от нея дори и временно.

Денят беше отвратително горещ и по гърба му се стичаше пот, когато влезе в дома си. Стовари тежкия топ хартия с половината от принтираните досиета на служители от „Хемърстед“ върху масичката за кафе и остана на място за минутка, вдишвайки благословения хладен въздух. След като белите му дробове бяха спасени от изгаряне, той свали сакото си и последва шума, който се чуваше откъм кухнята.

Джейн пълнеше четири чаши със студен чай, което означаваше, че го е видяла да кара към къщата.

— Идваш точно навреме — каза тя.

Той свали пистолета и значката си и ги остави на плота до кафемашината.

— За какво? — попита Сам, взе една от чашите и отпи жадно.

— Тъкмо планираме бдението за Марси. Сестра ѝ Шерил ще дойде.

— Къде и кога? — попита той кратко.

— Утре вечер в моя апартамент — отговори Луна.

— Добре. Мога да дойда.

Джейн попита със стреснато изражение:

— Но ако сме заедно не сме ли в безопасност?

— Не е задължително. Може направо да му предоставите златната възможност да ви хване всички наведнъж. Няма да се натрапвам, но ще бъда там.

Джейн изсумтя. Ако Сам беше някъде наоколо, той се натрапваше. Просто беше от типа хора, които не можеш да

пренебрегнеш.

Ти Джей погледна многозначително към него.

— Преди да започнем, имам новини.

— И аз имам новини — каза Джейн.

— Аз също — присъедини се Сам.

Те всички чакаха. Никой не каза нищо.

Луна най-накрая проговори.

— Тъй като аз съм единствената, която няма новини, ще реша кой да започне.

Тя посочи Ти Джей:

— Ти си първа. Разпали любопитството ми, след като говорихме по телефона.

Ти Джей повдигна вежда към Сам и мъжът разбра, че тя го пита дали да каже на останалите две какво е правила. След като щеше да им сподели така или иначе, дори да не се беше появил, той каза:

— Давай.

— Направих копия на всички досиета от личен състав за господин Струн — каза тя. — Той обясни, че определен детектив е поискал да ги види и той е дал съгласието си.

Три чифта очи се обърнаха към него.

Сам се намръщи.

— Донесох си много работа за вкъщи. Проверяваме всички имена за предишни присъди или неплатени гаранции.

— Колко дълго време ще отнеме? — попита Джейн.

— Ако нищо не излезе от компютъра, за да ни насочи в правилната посока, ще се наложи да прегледаме всички файлове и да проверим дали нещо няма да се открие, може би и да разровим по-дълбоко.

— Ден? Два? — предположи тя.

— Ти си една оптимистична малка проклетия, нали? — Той отпи голяма глътка от студения чай.

Луна направи едно „Г“ с ръце, за да даде сигнал за таймаут, след което посочи Сам.

— Съдебният лекар е открил руса коса върху Марси, която не е нейна.

Трите жени се умълчаха и той знаеше, че умовете им работят, за да се сетят за всички руси мъже в „Хемърстед“.

— Някой идва ли ви наум? — попита.

— Не особено — каза Джейн. — А и ние може да смятаме за светлокестеняво това, което ти наричаш русо. — Тя погледна към останалите, които свиха рамене. — Има много мъже на работа, които отговарят на това описание.

— Не сваляйте гарда — предупреди Сам. — Косата може да е попаднала случайно върху Марси. Но е някаква следа и когато го хванем, ако ДНК-то съвпадне, означава, че сме го заковали. Просто бъдете предпазливи около руси мъже.

— На това му се казва окуражаваща мисъл — каза Луна мрачно. — Мисля, че съм единствената брюнетка в „Продажби“.

— Ще прегледам досиетата по отдели, като започна със счетоводството, тъй като Марси бе първата мишена. Впрочем — обърна се той към Ти Джей, — благодаря, че ми ги прати сортирани по отдели.

Тя му хвърли ироничен поглед:

— С каквото мога да помогна.

Луна отклони разговора отново, посочвайки към Джейн.

— Твой ред е.

Джейн пое дълбоко дъх. След три развалени годеча, имаше нужда да се подготви, за да съобщи, че възнамерява... отново... да се омъжва. Тя погледна към Сам и той ѝ намигна.

— *Сам-и-аз-ще-се-женим* — каза тя бързо, произнасяйки думите заедно, като че ли така щяха да привлекат по-малко внимание.

Онова, което боговете не чуваха, не можеха да развалят.

Сам запусти ушите си с пръсти, за да заглуши писъците, които изригнаха. Ти Джей прегърна Джейн. Луна прегърна Сам. После незнайно как всички се оказаха прегърнати. Кръгът бе твърде малък без Марси, помисли си Джейн, но отказа да позволи на сълзите да развалят това малко тържество. Животът продължаваше. Беше потъжен без Марси, по-празен, но въпреки това продължаваше.

— Как? Искам да кажа кога? — попита Ти Джей.

— След три седмици, когато родителите ѝ се приберат у дома — отвърна Сам. — Мислех си да е в гражданското, но семейството ми няма да успее да се побере, а всички ще искат да присъстват.

— Може би в парка — предложи Джейн.

— Защо в парк? Нечия къща би трябвало да е достатъчно голяма. Нашите имат голямо местенце, така и трябва, със седем деца.

Тя прочисти гърлото си.

— Е, ще присъстват моето семейство, твоето семейство, Ти Джей и Луна, твоите приятели ченгета и един вид... ъмм... поканих няколко човека от съседите.

— Е, да — съгласи се Сам, — Джордж и Сейди трябва да дойдат и Елинор и... по дяволите, нашата малка сватба вече набъбна до стотина човека, нали? — довърши той с разочарован тон.

— Опасявам се, че да, Кемо Сабе^[1].

— Това означава храна и разни други подобни неща.

— Точно така.

— Кой, за бога, ще се занимава с всичко това? — Изражението му ясно говореше, че определено няма да е той.

— Шели ще го направи. Тя обожава такива тъпо... такива неща. Нищо префинено обаче. С изтънял бюджет съм, с разходите по къщата и нова охранителна система, мобилния телефон, а и сега трябва да си купя нови дрехи и матрак, и подматрачна рамка...

— Нямах нужда от матрак и подматрачна рамка — отбеляза Сам, а Ти Джей и Луна избухнаха в смях.

Ти Джей извади пет банкноти от портмонето си и ги плесна в ръката на Луна.

— Казах ти — ликуваше Луна.

Джейн присви очи насреща им.

— Обзалагали сте се за любовния ми живот — обвини ги тя.

— Да, и трябва да кажа, че съм разочарована от теб — отбеляза Ти Джей, опитвайки да си придаде суров тон. Тя все още се смееше, затова опитът ѝ не се получи особено. — Мислех, че ще го държиш на сухо поне още две седмици.

— Не можа да ми устои — каза Сам самодоволно, докато си наливаше още една чаша чай.

— Съжалих го — поправи го Джейн, — след всичкото това хленчене и умоляване. Беше жалко.

Усмивката му обещаваше възмездие. Тя усети, че тръпне в очакване. Можеше да се наложи да прави любов с него три или четири пъти, за да успокои ранените му чувства. Каква жертва!

Джейн обожаваше факта, че Сам се чувства толкова комфортно с приятелките ѝ. Той седна на масата и им помогна да организират бдението, макар приносът му да се състоеше от:

— Бира и пуканки. Какво повече ви е нужно за бдение? — Което доказваше, че си няма идея от жените и храната.

След като Ти Джей и Луна си тръгнаха двамата излязоха, за да преместят колата на баща ѝ от нейния гараж в неговия. Докато ѝ помагаше да махне платнището, за да разкрие малката куршумоподобна кола, той попита:

— Ключовете у теб ли са?

Тя ги извади от джоба на дънките си и ги размаха пред очите му.

— Искаш ли да покараш?

— Да не се опитваш да ми се подмажеш, за да се реваншираш за коментара с хленченето и умоляването?

— Не, планирах да направя това по-късно.

Сам се ухили и грабна ключовете от ръката ѝ.

— О, човече — въздъхна той, докато изритваше обувките си и прехвърляше един от дългите си крака през вратата, после и другия, и се плъзна в седалката на шофьора. Малката кола му пасна като ръкавица. Той прокара ръце по волана. — Как каза, че се е сдобил баща ти с нея?

— Купил я е, през 1964, но е имал връзки. Знаеш: конструирана от Шелби, със съдействието на Форд. Татко беше част от разработващият екип, който е създал двигателя. Влюбил се е в колата. Мама била бясна, че похарчил толкова много пари за кола, когато тъкмо са се сдобили с бебе — Шели — и е трябвало да купят къща с повече пространство. Били са произведени само хиляда такива коли. Хиляда и единадесет, за да бъдем точни. Така че сега татко притежава една от оригиналните кобри и тя струва повече, отколкото платиха за къщата си.

Той погледна през рамо към вайпъра, който беше паркиран на алеята.

— Баща ти не е единственият, който харчи цяло състояние за автомобили.

— Аз съм същата като стария. Освен това купих вайпъра втора ръка, така че не е като да съм тръшнала пълната сума от шестдесет и

девет бона за него. Живях на полуфабрики и риба тон в продължение на три години, за да го платя.

Той сви рамене.

— Но си го изплатила, нали?

— Напълно. Не бих могла да си позволя къщата, ако все още имах да внасям вноски по колата. Татко е виновен, че си я купих така или иначе.

— Как така?

Тя кимна към кобрата.

— Какво мислиш, че използва, за да ме научи да карам?

Сам изглеждаше втрещен.

— Позволил е на начинаещ да я кара?

— Така ни научи и тримата да шофираме. Каза ни, че ако можем да се справим с кобрата, бихме могли да се справим с всичко. Но Шели и Дейвид не й хванаха особено цаката, чувстваха се по-удобно в линкълна на мама. Някои хора предпочитат комфорта пред скоростта, предполагам.

Изржението й говореше, че не го разбира, но въпреки това го приема.

— Исусе. — Сам всъщност пребледня при мисълта, че трима неопитни тийнейджъри са били зад волана на тази кола.

— Баща ми мрази вайпъра — сподели тя, след което се ухили. — Отчасти, защото не е форд, но той наистина мрази факта, че вайпърът го победи на високите скорости. Кобрата има по-добро ускорение, но независимо от разстоянието, мога да го изпреваря.

— Вие сте се състезавали? — изрева Сам и изглеждаше така сякаш щеше да изскочи от колата.

— Само за да проверим какво могат конските сили — увери го тя. — А и не беше улично състезание. Отидохме на тестова писта.

Той затвори очи.

— С баща ти много си приличате, нали? — попита Сам, а тонът му беше изпълнен с ужас, сякаш току-що беше открил, че са носители на тиф.

— Да, ще го харесаш.

— Направо нямам търпение.

Когато Луна пристигна в апартамента си, се стресна да види Шамал Кинг да седи на пода пред вратата ѝ. Той се изправи, когато я забеляза, а тя спря наред крачка, обзета от нелогичен страх. Шамал беше едър и мускулест. За един ужасяващ миг си помисли, че той... но това беше невъзможно. Убиецът беше рус, бял мъж. Младата жена преглътна, отмаляла от паниката и облекчението, едното следващо другото по петите.

— Какво правиш тук? — попита тя — реакция, която я накара да прозвучи рязко и видя изненада в очите му при грубото си отношение.

— Не съм те виждал напоследък — измърка той с кадифен глас, който караше жените да му се тълпят, макар че и милионите, които правеше от футбол, не вредяха. Обикновено имаше малък антураж от плужеци около себе си, обичаше славата си и светлината на прожекторите и се възползваше максимално.

— Последните две седмици беше лудница — отвърна тя. — Първо Списъкът, после Марси. — Тя спря, гърлото ѝ се стегна. Все още не можеше да повярва, че Марси я няма. Не, вярваше го. Но не го беше приела.

— Да, съжалявам за това. Двете бяхте близки, нали?

Той наистина не знаеше много за нея, помисли си тя. Връзката им, такава, каквато беше, винаги се въртеше около него.

— Тя беше най-добрата ми приятелка — отвърна Луна и сълзи замъглиха погледа ѝ. — Виж, Шамал, не съм в настроение за...

— Хей, не съм дошъл за това — каза той и се намръщи, докато пъхаше ръце в джобовете на шитите си по поръчка копринени панталони. — Ако исках просто секс, можех да го получа и от...

Той спря, явно осъзнал, че това не е най-мъдрото нещо, което да каже. — Липсваше ми — продължи безпомощно, притеснено.

Това не беше нещо, което Шамал Кинг заявяваше на жените.

Луна мина покрай него и отключи вратата.

— Наистина ли? — попита тя със сух тон.

Странно. В продължение на почти година, от момента, в който бе срещнала Шамал, си беше мечтала той да изрече нещо подобно, което да покаже, че тя по някакъв начин е специална за него. Сега, когато той го направи, не беше склонна да отстъпи нито сантиметър. Може би вече беше дала всичко, което можеше и бе стигнала предела си.

Той премести тежестта си от единия крак на другия. Не знаеше какво да каже, осъзна тя. Винаги е бил прекалено красив, прекалено надарен, а сега и твърде богат, момичетата винаги го преследваха. Беше търсен и идолозиран и насърчаван още от гимназията, когато способностите му са се изявили. Това тук беше нова територия за Шамал Кинг.

— Искаш ли да влезеш? — попита тя накрая.

— Да, разбира се.

Той огледа малкия ѝ апартамент сякаш го виждаше за първи път. Отиде до библиотеката, за да разгледа книгите ѝ и семейните снимки, които се намираха там.

— Баща ти? — попита, като вдигна една снимка на строг, красив майор на военноморските сили.

— Да, точно преди да се пенсионира.

— Значи си дете на военен?

— Дете на офицер от флота — поправи го тя, прикривайки трепването си, когато той не успя да разпознае униформата.

Шамал отново я погледна с неудобство.

— Не знам нищо за военните. Всичко, което някога съм правил, е да играя футбол. Предполагам, че си пропътувала целия свят, а?

— Част от него.

— Личи си, че си изискана. — Той върна снимката на мястото ѝ и я подравни точно както тя я поставяше. — Познаваш вината и други подобни неща.

Луна усети пристъп на изненада. Той звучеше леко несигурно, емоция, която тя никога не би асоциирала с него. Винаги беше така самонадеян и нагъл, сякаш си мислеше, че е съвсем естествено да получава толкова много внимание, колкото него. Живееше в имение, помисли си тя, а се чувстваше застрашен, защото беше пътувала по света и беше присъствала на много официални вечери.

— Искаш ли нещо за пиене? — предложи тя. — Нямам нещо по-силно от бира. Имам също плодов сок и мляко.

— Бира — каза той облекчен.

Може би се беше опасявал, че ще му предложи селекция от бели вина.

Изкара две бири от хладилника, отвори ги и после му подаде едната. Шамал я наблюдаваше очарован как отпива голяма глътка.

— Никога не съм те виждал да пиеш бира.

Тя сви рамене.

— Присъщо е за всяка военна база. Харесва ми.

Той седна и завъртя хладната бутилка между ръцете си. След около минута, през която събираше кураж, каза:

— Луна, причината да съм тук... — Спря и продължи да върти бутилката.

Тя седна срещу него и кръстоса дългите си крака. Той погледна елегантната дължина от открита кожа, каквото беше и нейното намерение.

— Да?

Шамал прочисти гърло.

— Когато спря да наминаваш... ами, някак си ме изненада. Мислех, че двама... имам предвид...

— Правихме секс — каза тя нежно, като реши да му помогне. С темпото, с което вървеше, в полунощ щеше да продължава да се опитва да изплюе камъчето. — Това е всичко, което някога е било за теб, и всичко, което изглежда искаше. Аз желяех повече, но предполагам, че често го чуваш от другите си приятелки.

Той се почувства още по-неудобно.

— Тъм... беше повече от просто секс.

— Мхм. Затова имаш асортимент от сорта на три момичета за всеки ден от седмицата и купон във всеки град, който посетиш. Шамал, аз не съм идиотка. Схванах какво се случва. Искаше ми се да съм специална за теб, но не съм.

— Но ти си — настоя той. После отново се загледа в бутилката бира и червенина засенчи лицето му. — По-специална си, отколкото предполагаш — промърмори той. — Не искам да те изгубя. Какво трябва да сторя?

— Зарежи всички други момичета — каза тя бързо. — Ако не можеш да ми бъдеш верен, не съм заинтересувана.

— Да, знам. — Успя да се усмихне леко. — Четох Списъка. Не мога да изпълня части от него.

Тя също се усмихна.

— Части от него бяха шега. Но първите пет позиции не са.

— Тогава, ако аз... нарежа другите жени, ти ще се върнеш?

Тя се замисли върху въпроса, мисли толкова дълго, че той започна да се поти, въпреки климатика в апартамента. Луна вече го беше зачеркнала от ума си, осъзна тя, макар сърцето ѝ да не беше съвсем убедено. Щеше да ѝ коства известно усилие да обърне нещата.

— Ще опитам — най-накрая каза тя и той рухна на дивана с „уф“ от облекчение. Тя вдигна тънката си ръка към него. — Но ако ми изневериш някога, това означава дори само да опипаш някое момиче на парти, както съм те виждала да правиш, тогава забрави за мен. Няма да имаш втори шанс, защото вече си изчерпал всичките.

— Кълна се — каза той и вдигна дясната си ръка. — Никакво шибане повече.

— Хойкане — поправи го тя.

— Какво?

— Никакво хойкане.

— Това е, което казах. Същото нещо е.

— Не, на езика ти ще му е от полза малко прочистване. Това имах предвид.

— Скъпа, аз съм футболист. Ние псуваме.

— Това е добре, когато си на терена, но сега не си.

— Човече — оплака се той, но добродушно. — Вече се опитваш да ме променяш.

Тя сви рамене с маниера на „или го приеми или се махай“.

— Баща ми може да ти смъкне кожата с ругатни, но внимава какво говори пред мама, защото на нея не ѝ харесва. И на мен не ми допада. Приятелката ми Джейн се опитва да спре да ругае и е свършила доста добра работа до момента. Ако тя може да го направи, всеки може.

— Добре, добре. Ще се опитам. — Изведнъж той се ухили. — Хей, това е някак битово, нали? Като семейния живот. Хокаш ме и аз обещавах да бъда по-добър. Точно като двойка.

Луна се засмя и се отпусна в ръцете му.

— Да — съгласи се тя. — Точно като двойка.

[1] Кемо Сабе е герой от популярния американски филм „Самотният рейнджър“. — Б.пр. ↑

С подути от сън очи Сам се прозина и надигна от дивана на Луна по изгрев-слънце в събота сутринта. Към полунощ жените бяха решили, че и отвътре може да наглежда апартамента толкова добре, колкото отвън и го поканиха да влезе. Беше уморен, така че прие. През последните два дни и нощи не беше спал много — щеше да поспи повече, ако една многознайка не лежеше под него и не държеше да помръдва хубавото си дупе — и беше отвратен след цял ден търсене по следи, които не доведоха до нищо, по един друг случай, а и не беше стигнал доникъде с досиетата от „Хемърстед“. Имената, които вкараха в компютърната система, още не бяха дали никакви резултати, освен някоя и друга неплатена глоба за превишена скорост и няколко домашни скандали. Към полунощ, подкрепени с бира и шоколад, четирите жени бяха далеч от мисълта да си лягат. Шерил се оказа малко по-кротка от Марси — приличаше ѝ по външност и глас и имаше същото гръмко чувство за хумор. Говориха до прегракване, смяха се и плакаха, пиха бира и изядоха всичко, до което се добраха. Гледката беше невероятна.

Преместиха бдението в кухнята и той се изтегна на дивана. Заспа, но с едно ухо настроено към шума от кухнята. Не се случи нищо обезпокоително, освен откритието, че Джейн пееше доста, когато е подпийнала.

Когато се събуди, Сам веднага забеляза, че шумът е намалал. Всъщност си беше направо тихо. Той безшумно отвори вратата на кухнята и надникна вътре. Всички спяха, дишайки тежко от умората и алкохола. Ти Джей похъркваше — деликатен звук, който не можеше да се нарече истинско хъркане. Сам беше израснал в къща с четирима братя, плюс баща си, и много добре знаеше как звучи истинското хъркане.

Джейн беше под масата. Буквално. Свита на кълбо с глава върху сплетените си длани и приличаше на ангел. Той изсумтя — ама че измамна гледка. Сигурно е тренирала да спи по този начин от малка.

Луна беше облегнала глава върху скръстените си ръце, като дете в час. Той я смяташе за мило момиче, но щеше да ѝ трябва малко повече твърдост да отстоява себе си пред хората. Главата на Шерил също беше на масата, но тя си беше подложила кухненска ръкохватка — при това плоска. Когато си се налял с бира, доста нелогични решения ти се виждат много добра идея.

Сам намери кафето и филтрите и сложи каната на поставката, без да се стареа да не вдига шум. Никоя не се събуди. Когато кафето беше готово, той затърси чаши из шкафовете и извади пет. В четири от тях наля само до половината, в случай че има треперещи ръце, но своята напълни догоре. След това викна:

— Хайде, момичета, време е за ставане.

Все едно го каза на стената — не последва никаква реакция.

— Момичета! — извика по-високо.

Пак нищо.

— Джейн! Луна! Ти Джей! Шерил!

Луна надигна глава с около два сантиметра и го погледна с подути очи, след което отново я похлупи върху ръцете си. Останалите три жени не помръднаха.

По лицето на Сам се разля усмивка. Мина му през ум да ги разтърси, но това нямаше да е особено забавно. Забавно беше да намери тенджерата и лъжица, да ги удари една в друга и да гледа как четирите жени скачат на крака, ококорени. Главата на Джейн се удари в масата и тя извика:

— Кучи син!

Постигнал целта си, Сам им раздаде чашите с кафе, като се наведе да поднесе едната на Джейн: тя седеше под масата и разтриваше главата си със свирепо изражение. Как само обичаше тази жена.

— Хайде, размърдайте се — обърна се към всички им той. — Погребението е след около пет часа.

— Пет часа ли? — простена Луна. — Сигурен ли си?

— Сигурен съм. Това значи, че трябва да сте в погребалното бюро след четири часа.

— Няма начин — заяви Ти Джей, но все пак отпи от кафето си.

— Трябва да изтрезнеете...

— Не сме пияни — чу се ръмжене изпод масата.

— ... да хапнете нещо, ако можете, да се изкъпете, да си измиете косите, каквото там трябва да направите. Нямаме време да седите под масата и да ръмжите.

— Не ръмжа.

Да, беше по-скоро излайване. Може би малко лечебен секс би подобрил настроението ѝ — ако успееше да излезе жив от него. В този момент донякъде разбираше как се чувства мъжката богомолка, когато приближава госпожа богомолка със съзнанието, че сексът ще е страхотен, но накрая ще му отхапят главата.

Е, какво пък. За някои неща си струва да си изгубиш главата.

Шерил се изправи доста нестабилно. На бузата ѝ се беше отпечатала гайката за закачане на кухненската ръкохватка. Отпи от кафето, прочисти гърлото си и заяви:

— Прав е. Ще трябва да се раздвижим, иначе ще закъснеем.

Изпод масата се подаде една тънка ръка с празна чаша за кафе. Сам взе каната и ѝ наля. Ръката се прибра.

Живот и здраве, чакаха го четиридесет или петдесет години с нея. Беше страшно. По-страшното беше, че тази мисъл му харесваше.

Ти Джей довърши кафето си и стана да си налее още, значи функционираше.

— Добре — заяви тя. — Ще се справя. Само да пишкам и да си измия лицето и ще мога да карам до вкъщи.

Тя се запрепъва по късия коридор и внезапно оттам долетя измъчен вик:

— Леле, не мога да повярвам, че казах пред Сам, че трябва да пишкам!

Петнайсет минути по-късно Сам вече беше строил всичките в редица, дори Джейн, и те му се мръщеа насреща.

— Не мога да повярвам, че ни принуждаваш да го правим — тросна се тя, но послушно духна в дрегера.

— Аз съм полицаи. Няма начин да ви дам да шофирате, преди да проверя, че можете. — Той погледна резултата и поклати глава, ухилен: — Добре че съм тук, мило, защото ти никъде няма да караш. Малко над лимита си.

— Не е вярно!

— Напротив. Сега пийни още малко кафе и мълчи, докато проверя останалите.

Шерил издържа теста. Ти Джей също. Луна също, но с малко.

— Лъжеш! — обвини го Джейн с буреносно изражение.

— Как по точно мога да лъжа? Ти духна в дрегера!

— Значи греша! Не работи. Всички пихме еднакво, как може само аз да съм над позволеното?

— Те тежат повече от теб — обясни търпеливо той. — Луна е почти на границата, но минава. Ти не. Ще те закарам у вас.

Тя заприлича на нацупено дете.

— Коя кола ще оставим тук, твоята или моята?

— Твоята. Нека да изглежда, че Луна има гости, ако някой провери паркинга.

Този довод я убеди. Продължи да се цупи, но след минута се съгласи. Без повече големи препятствия той успя да я вкара в пикапа си завита, където веднага заспа.

Джейн се поразбуди, колкото да влезе в къщата му, без да се налага да я носи, но когато Сам пусна душа и започна да съблича първо себе си и после нея, тя го изгледа свирепо.

— Смяташе ли да си миеш косата? — попита той.

— Да.

— Добре. Тогава няма значение, че ще направя това — отвърна той, вдигна я и я метна под душа, точно под струята.

Тя започна да плюе и кашля, но не се възпротиви. Вместо това въздъхна дълбоко, сякаш водата ѝ беше приятна. След като косата ѝ беше насапунисана и измита, тя заяви:

— Не съм в добро настроение.

— Забелязах.

— Кисела съм, когато не съм си dospала.

— Това ли бил проблемът? — попита той сухо.

— Най-вече. Обикновено съм много щастлива, след като изпия няколко бири.

— Снощи беше щастлива. Тази сутрин вече е друга история.

— Мислиш си, че имам махмурлук. Не е така. Е, наболява ме главата, но не много. Обаче това да ти е за урок да не ми пречиш да спя и тази нощ.

— Аз ли ти пречех да спиш? Аз на теб?! — повтори той, невярващ. — Ти си тази, която ме разтърси и събуди в два часа през нощта предната вечер, не помниш ли?

— Не съм те разтърсвала. Малко скочих върху теб, но не съм те разтърсвала.

— Скочи — повтори той.

— Имаше ерекция. Трябваше да я похабя ли?

— Можеше да ме събудиш, преди да се погрижиш за нея.

— Виж какво — тросна му се тя, — ако не искаш да бъде използвана, недей да лежиш по гръб, докато тя стърчи така нагоре. И това ако не е покана.

— Аз спях. Той сам си става.

Ако беше въпрос, той и сега сам си ставаше. Бодна я в корема.

Тя погледна надолу... и се усмихна. Усмивка, от която тестисите му се свиха от страх. Джейн подсмръкна, обърна му гръб и го остави да се доизкъпе.

— Ей! — викна той, за да привлече вниманието ѝ, с притеснен тон. — Няма да похабиш тази, нали?

Стигнаха навреме за погребението, но за малко да не успеят. Той я закара до дома на Луна, за да вземат колата ѝ, така че ако убиецът е на погребението, да не я види как излиза от пикапа на Сам и да разбере къде спи. Тъй като кобратата беше в неговия гараж, трябваше да паркира пикапа или на алеята, или в гаража на Джейн, което беше досадна работа, защото там нямаше дистанционно за отваряне на вратата.

Сам се отпусна, а и Джейн беше в много по-благо настроение. Лечебният секс беше голяма работа. Тя успя да му устои за цели пет минути, но точно когато той започна сериозно да се поти, тя се сгуши в него с искрица в сините си очи и прошепна:

— Напрегнато ми е. Имам нужда да се поотпусна.

Изглежда страхотно, помисли си той, докато я гледаше от другия край на стаята. Беше облякла спретнато тъмносиньо костюмче, което ѝ стигаше точно до коленете и секси обувки на токчета. Остави го да гледа, докато си правеше „лицето за погребения“, както се изрази. Изглежда жените имаха грим за всякакви поводи. Моливът за очи и спиралата бяха водоустойчиви, против размазване. Без фон дьо тен и руж, само пудра, защото щеше да се прегръща с хората и не искаше да остави петна по дрехите им. И издръжливо на целувки червило в цвят, който нарече „дискретно бледомораво“, макар че той нямаше никаква

представа какво по дяволите е „мораво“. Червилото ѝ розовееше, но жените не могат просто да кажат „розово“.

Жените са друг биологичен вид. Извънземни. Това е единственото обяснение.

Шерил беше облечена в черно и изглеждаше сериозна и важна. Съпругът ѝ също беше дошъл и двамата стояха един до друг, хванати за ръка. Ти Джей носеше тъмнозелен костюм и също беше със съпруга си. Господин Йотър беше елегантен, класически американски тип, със сресана кестенява коса и правилни черти. Той не държеше Ти Джей за ръка и Сам забеляза, че жена му не го поглеждаше много често. Помисли си, че сигурно имат проблеми.

Луна беше с тясна, права червена рокля до средата на прасеца. Просто казано, беше красива. Отиде при Джейн и Сам се приближи към тях, за да чуе какво си говорят.

— Марси обожаваше червеното — усмихна се Джейн на приятелката си и протегна ръка към нейната. — Ще ми се аз да се бях сетила.

Устната на Луна потрепери.

— Искях да я изпратя със стил. Не е проява на лош вкус, нали?

— Шегуваш ли се? Страхотно е. Всички, които познаваха Марси, ще разберат, а ако не са я познавали, са без значение.

Роджър Бернсън беше дошъл и се опитваше да се смеси с тълпата. Не особено успешно, но се опитваше. Не дойде да поздрави Сам, но все пак не бяха дошли на гости. Те се движеха между гостите, оглеждаха ги и слушаха за какво си говорят.

Имаше неколцина руси мъже, но Сам внимателно разгледа всеки от тях и нито един не обърна особено внимание на Джейн или останалите. Повечето бяха с жените си. Знаеше, че убиецът може да е женен и да живее съвсем нормален на пръв поглед живот, но освен ако не е напълно хладнокръвен сериен убиец, щеше да покаже някакво чувство, когато се изправи лице в лице с жертвата си и останалите си мишени.

Сам не смяташе, че си имат работа с този тип убиец; нападенията бяха твърде лични и твърде емоционални, като дело на човек, изгубил контрол.

Той продължи да наблюдава всички по време на службата над гроба, която беше милостиво кратка. Жегата вече ставаше непоносима, въпреки че Шерил беше организираща службата възможно най-рано, за да избегне най-тежката част от деня.

Сам улови погледа на Бернсън и Роджър бавно поклати глава. И той не беше забелязал нищо. Всичко се записваше и по-късно щяха да гледат записа, за да проверят дали са пропуснали нещо, но той не смяташе, че ще открият нещо. По дяволите, беше сигурен, че убиецът ще дойде.

Шерил плачеше тихо, но общо взето успяваше да се владее. Сам видя Джейн да попива очите си с крайчеца на сгънатата кърпичка: още една женска стратегия за предпазване на грима. Съмняваше се, че сестрите му знаят тези трикове.

Хубава слаба жена с черна рокля се приближи до Шерил и започна да изказва съболезнованията си, но внезапно се строполи с хълцане в ръцете на стреснатата жена.

— Не мога да повярвам — ридаше тя. — Офисът не е същият без нея.

Ти Джей и Луна се приближиха до Джейн, като и двете оглеждаха жената с объркани изражения. Сам също отиде при тях. Хората се събираха на групички, като възпитано се правеха, че не забелязват емоционалната буря, така че нямаше да е твърде очевидно, ако и той направеше същото.

— Трябваше да се сетя, че Лия ще изстиска случая докрай — промърмори Ти Джей, отвратена. — Умира си за драма — поясни тя заради Сам. — В един отдел сме, постоянно се държи така. Дай й нещо леко неприятно и тя го обръща на трагедия.

Джейн гледаше сцената с невярващи, широко отворени очи. Тя поклати глава и рече скръбно:

— Колелото си се върти, но хамстерът е умрял.

Ти Джей се задави в изблик на смях и се опита да го обърне на покашляне. Тя побърза да се обърне, зачервена от опитите да се овладее. Луна хапеше долната си устна, но не успя да се сдържи и се изсмя, така че и тя обърна гръб на сцената. Сам покри уста с ръката си, но раменете му се тресяха. Може би хората ще си помислят, че плаче.

Червена рокля! Онази кучка носеше червена рокля. Корин не вярваше на очите си. Колко срамно, колко евтино. Не го очакваше от нея и беше толкова стъписан, че едва се сдържаше да не я нападне. Майка би се ужасила.

Такива жени не заслужаваха да живеят. Нито една от тях не заслужаваше. Бяха мръсни, долни курви и той щеше да направи услуга на света, като го отърве от тях.

Луна въздъхна от облекчение, когато най-накрая влезе в апартамента си и свали високите си обувки. Краката ѝ я боляха убийствено, но болката си струваше, за да изглежда добре заради Марси. Отново би го направила, ако трябва, но се радваше, че няма да се наложи.

Сега, след края на погребението, се чувстваше изтръпнала, изтощена. Бдението ѝ беше помогнало много; да говори за Марси, да се смее, да плаче бе за нея катарзис, който ѝ беше помогнал да преживее деня.

Самото погребение, ритуалът, беше една своеобразна утеха. Баща ѝ ѝ беше казал, че военните погребения, с цялата тържественост и протокола, и прецизно отрететираните движения действат утешително на семействата. Ритуалът казва: този човек беше важен. Този човек беше уважаван. А службите са нещо като емоционален белег, момент, в който опечалените могат да почетат мъртвия и едновременно с това да имат отправна точка за остатъка от живота си.

Странно как всички приеха Шерил. Беше все едно са с Марси, но не точно, защото Шерил несъмнено имаше своя индивидуалност. Би било хубаво да поддържат връзка.

Луна изви ръце, за да стигне ципа на гърба на роклята си, и го беше свалила до половината, когато някой позвъни на вратата.

Тя замръзна и внезапна паника смрази кръвта във вените ѝ. Божичко. Беше сигурна, че това бе той. Беше я последвал до дома ѝ. Знаеше, че е сама в къщата.

Тя се запромъква към телефона, сякаш той можеше да види какво прави през вратата. Дали ще я разбие? Беше влязъл с взлом в дома на Джейн, като счупил един прозорец, но дали е достатъчно силен да

разбие врата? Никога не ѝ бе хрумвало дори да провери дали вратата ѝ е укрепена или е обикновена дървена врата.

— Луна? — обади се един объркан нисък глас. — Лия е. Лия Стрийт. Добре ли си?

— Лия? — отвърна тя, замаяна от облекчение. Наведе се надолу, дишайки дълбоко, за да спре да трепери.

— Опитвах се да те настигна, но ти много бързаше — обясни Лия.

Така беше. Нямаше търпение да се прибере и да свали тези обувки.

— Изчакай една минута, тъкмо се преобличах.

Луна се зачуди защо, за бога, Лия беше дошла тук, докато вървеше към вратата, за да махне веригата. Преди да отключи обаче, тя погледна през шпионката, за да се увери, че е Лия, макар че беше сигурна, че е познала гласа ѝ.

Тя беше, с тъжен и уморен вид, и внезапно Луна се почувства виновна за това как ѝ се смяха на погребението. Нямаше представа защо Лия искаше да говори с нея, двете бяха разменили само няколко думи тук и там, но отключи вратата.

— Влез — покани я тя. — Ужасно горещо беше по време на службата, нали? Искаш ли нещо разхладително?

— Да, моля — отвърна Лия.

Беше нарамила голяма чанта, която отпусна от рамото си и взе в ръце, като че беше бебе.

Докато се обръщаше да отиде в кухнята, Луна забеляза как русата коса на Лия проблясва на светлината. Леко сбърчи чело и започна да се обръща отново към нея.

Беше твърде късно.

Джейн се събуди в десет и половина в неделя сутринта. И то само защото телефонът звънеше. Заопипва за слушалката, спомни си, че е у Сам и отново потъна във възглавницата. И какво като е от нейната страна на леглото? Неговият телефон е, значи той отговаря за него.

Той помръдна до нея, горещ, стегнат, с мъжествен мускусен аромат.

— Вдигни телефона, ако обичаш — помоли сънливо.

— За теб е — промърмори тя.

— Откъде знаеш?

— Телефонът е твой.

Мразеше да изрича очевидното.

Той се надигна на лакът, мърморейки под нос и се пресегна през нея за апарата, като я притисна към матрака.

— Да — каза той. — Донован. Да — повтори след кратка пауза. — Тук е.

След това пусна слушалката на възглавницата пред нея и се подсмихна:

— Шели е.

Минаха ѝ няколко ругатни през ума, но не ги изрече. Сам все още не я беше накарал да си плати за онова „кучи син“, което изкрещя, когато си удари главата в масата и не искаше да му напомня. Доближи слушалката до ухото си, а Сам легна отново до нея.

— Ало.

— Дълга нощ, а? — попита язвително Шели.

— Около дванайсет-тринайсет часа. Обичайното за това време от годината.

Едно твърдо и топло тяло се притисна към гърба ѝ, а една гореща ръка се плъзна по корема ѝ и бавно тръгна към гърдите. Друго твърдо и топло нещо бодеше дупето ѝ.

— Ха-ха — отвърна Шели. — Трябва да дойдеш да си вземеш котката.

Не изглеждаше въпросът да подлежи на обсъждане.

— Бубу ли? Защо?

Все едно не знаеше.

Сам масажираше зърната ѝ и тя сложи ръка върху неговата, за да спре пръстите му. Трябваше да се съсредоточи, иначе току-виж пак ѝ пробутали Бубу.

— Унищожаваш мебелите ми! Винаги ми се е виждал много мило коте, но всъщност е демон на разрушението!

— Просто е ядосан, че е на непознато място.

Лишен от зърната ѝ, Сам спусна ръка на друго интересно място. Тя стисна крака, за да спре пръстите му.

— Аз съм много по-ядосана! — извика Шели, която звучеше доста повече от ядосана — направо вбесена. — Виж какво, не мога да планирам сватбата ти, след като трябва постоянно да следя тази дяволска котка.

— Искаш ли да го убият заради теб? Искаш ли да кажеш на мама, че си позволила на убиец-психопат да обезобрази котката ѝ, защото мебелите ти са по-важни за теб, отколкото чувствата ѝ?

Леле, това беше адски добро, макар и сама да го казваше. Гениално. Дишането на Шели се беше ускорило.

— Не играеш честно — оплака се тя.

Сам издърпа ръката си от капана на бедрата ѝ и избра друг ъгъл на атака: задните части. Мислоунищожителната ръка погали дупето ѝ, след което се спусна надолу и отстрани, намери каквото търсеше и плъзна два дълги пръста в нея.

Тя ахна и почти изпусна телефона.

Шели също избра друг ъгъл на атака.

— Ти дори не си си у вас, а у Сам. На Бубу ще му е добре там.

О, не. Не можеше да се съсредоточи. Пръстите му бяха големи и грапави и я подлудяваха. Това беше отмъщението му, задето го накара да вдигне телефона, но ако не престанеше, щеше да се окаже с бясна котка, която ще разпердушини всичко в дома му.

— Просто го гали повече — успя да издъхне тя. — Ще се успокои. Аха, след няколко седмици. Най-много обича да го чешат зад ушите.

— Ела да си го вземеш.

— Шел, не мога да доведа котка в чужда къща!

— Глупости. Сам би приел цяло стадо полудели демони котки, само за да те вкара в леглото. Използвай властта си сега, докато я имаш! След няколко месеца дори няма да си прави труда да се бръсне, преди да си легне до теб.

Супер. Шели се опитваше да го превърне във въпрос на междуполово единоборство. Кокалчето на ръката на Сам се триеше в клитора ѝ и тя почти измяука. Успя да промърмори само „не мога“, макар че не беше сигурна дали го казва на Сам, или на Шели.

— Можеш — промълви Сам с нисък, дрезгав глас, а Шели изкрещя в ухото ѝ:

— Божичко мили, правите го в момента, нали? Чух го! Говориш с мен по телефона, докато Сам те чука!

— Не, не — избърбори Джейн, а Сам веднага я превърна в лъжкия, като измъкна пръстите си и ги замени със силен тласък от напълно развитата му сутрешна ерекция.

Тя прехапа устни, но от тях все пак избяга един приглушен звук.

— Виждам, че в момента си губя времето — заяви Шели. — Ще ти се обадя, когато не си заета. Колко време му трябва обикновено? Пет минути? Десет?

Сега пък искаше час. Тъй като прехапването на устните не свърши работа, Джейн пробва да захапе възглавницата. В отчаян опит да се овладее за миг, само за миг, тя успя да каже:

— Един-два часа.

— Два часа! — изпищя Шели отново, после млъкна за малко. — Има ли братя?

— Ч-четирима.

— Леле!

Последва нова пауза, в която Шели явно претегляше предимствата и недостатъците на идеята да зареже Ал за някой от братята Донован. Накрая въздъхна:

— Ще трябва да преосмисля стратегията си. Предполагам по-скоро би оставила Бубу да събори къщата ми, тухла по тухла, отколкото да рискуваш да обърнеш точно тази каруца, а?

— Точно така — съгласи се Джейн, а очите ѝ се затвориха.

Сам смени позата, като застана на колене от двете страни на десния ѝ крак и праметна левия ѝ през ръката си. Така проникваше дълбоко и направо, а лявото му бедро се търкаше точно където имаше най-добър ефект. Наложил ѝ се отново да захапне възглавницата.

— Добре, ще те оставям — примири се Шели. — Поне се опитах.

— Чао — промърмори носово Джейн и се опита да остави слушалката на вилката, но не успя да я достигне.

Сам се протегна да ѝ помогне и от движението навлезе толкова дълбоко в нея, че тя изпищя и свърши.

Когато си възвърна дар словото, тя отметна косата от лицето си и заяви:

— Ти си зъл.

Беше задъхана и слаба, неспособна да направи нещо повече от това да лежи под него.

— Не, мила, добър съм — възпротиви се той и го доказа.

Когато легна до нея, потен и отмалял, той отбеляза сънливо:

— Май за малко да ни върнат Бубу.

— Да, и ти не помогна особено — измърмори тя. — Освен това тя разбра какво правиш. Сигурно ще ми се подиграва до края на живота ми.

Телефонът отново иззвъня.

— Ако е Шели, няма ме — обяви Джейн.

— Все едно ще ми повярва — забеляза Сам, търсейки телефона с ръка.

— Не ме интересува дали вярва, стига да не се налага да говоря с нея точно сега.

— Ало — вдигна той. — Да, тук е.

Подаде ѝ слушалката и тя я взе със свиреп поглед към него. Той изрече името „Шерил“ само с устни и Джейн въздъхна от облекчение.

— Здравей, Шерил.

— Здравсти. Слушай, опитвам се да се свържа с Луна. Имам няколко снимки на Марси, от които тя иска копия и исках да взема адреса ѝ, за да ѝ ги пратя. Вчера бях у тях, но кой ти гледа табелите на улиците и номерата? Както и да е, не си вдига телефона, имаш ли адреса ѝ?

Джейн седна в леглото. Голата ѝ кожа беше настръхнала.

— Не вдига телефона ли? Откога ѝ звъниш?

— От осем, мисля. Около три часа. — Тогава внезапно Шерил се досети и възкликна: — Божичко.

Сам беше станал и се обуваше.

— Кой? — попита остро и включи мобилния си телефон.

— Луна — отвърна Джейн със свито гърло. — Шерил, виж, може да няма нищо. Може да е отишла на църква или да е излязла на закуска с Шамал. Може би е с него. Ще проверя и ще ѝ кажа да ти се обади, когато я намеря. Нали?

Сам набираше някакъв номер на мобилния си, като същевременно извади чиста риза от дрешника и я навлече. Взе чорапите и обувките си и излезе от спалнята, като говореше толкова тихо по малкия апарат, че тя не можеше да чуе какво казва.

— Сам се обажда на някого — обясни тя на Шерил. — Ще я намери.

Тя затвори, без да се сбогува, скочи от леглото и започна да търси дрехите си. Цялата се тресеше и положението ѝ се влошаваше със секунди. Едва преди няколко минути тънеше в блаженство, а сега ѝ се гадеше от ужас. Контрастът почти я парализираше.

Влезе с препъване в дневната, докато закопчаваше джинсите си, а Сам вече беше на външната врата. Беше взел пистолета и значката си.

— Чакай! — извика тя с паника в гласа.

— Не — спря се той с ръка на бравата. — Не може да дойдеш.

— Мога. — Тя затърси с трескав поглед обувките си. Бяха в спалнята, мамка му. — Чакай ме!

— Джейн — започна той с полицейския си глас. — Не. Ако нещо се е случило, ти само ще пречиш. Няма да те пуснат вътре, а отвън е твърде горещо, за да чакаш в пикапа. Иди у Ти Джей и чакай там. Ще ти се обадя веднага щом науча нещо.

Тя все още трепереше, а сега започна и да плаче. Нищо чудно, че не искаше да я вземе. Тя избърса лицето си с ръка.

— Об-обещавааш ли?

— Обещавам — омекна той. — Внимавай по пътя за Ти Джей. И, мило, не пускай никого, нали разбра?

Тя кимна, чувствайки се напълно безполезна.

— Разбрах.

— Ще ти се обадя — повтори той и замина.

Джейн се отпусна на дивана и заплака със силни, накъсани ридания. Нямахте да издържи още веднъж, просто не можеше. Не и Луна. Беше толкова млада и красива, онова копеле не може да я наранява! Луна трябва да е с Шамал; беше толкова сияйно щастлива от внезапната му промяна и двамата вероятно постоянно са заедно. Сам ще я намери. Номерът на Шамал го няма в указателя, но полицаите винаги намират начини да се сдобият с такива номера. Луна ще се окаже с Шамал и Джейн ще се чувства глупаво, защото се е паникьосала толкова много.

Най-сетне се успокои и изтри сълзите си. Трябваше да отиде у Ти Джей и да чака обаждането на Сам. Тръгна към спалнята, но след това рязко се обърна и заключи входната врата.

Пристигна в къщата на Ти Джей двамайсет минути по-късно, след като се беше сресала, дооблякла и измила зъбите си, без други приготовления. Натисна звънеца.

— Ти Джей, Джейн е! Побързай!

Чу някого да тича и кокер шпаньолът да лае, след това вратата се отвори рязко и пред нея изплува угриженото лице на Ти Джей.

— Какво има? — попита приятелката ѝ и я издърпа в къщата, но Джейн не можеше да ѝ каже, не можеше да се насили да проговори.

Кокерът, Трилби, скочи на краката ѝ, като не спираше да лае истерично.

— Трилби, тихо! — заповяда Ти Джей. Брадичката ѝ потрепери и тя преглътна. — Луна ли?

Джейн кимна, все още неспособна да говори. Ти Джей закри устата си с ръка, когато от гърлото ѝ се изтръгнаха ужасни, мъчителни викове, и тя падна назад към стената.

— Не, не! — успя да каже Джейн и прегърна Ти Джей. — Съжалявам, извинявай, не исках да... — Тя си пое дълбоко дъх. — Още не знаем. Сам тръгна нататък и ще се обади, когато разбере...

— Какво става? — попита разтревожено Гейлн, който беше излязъл в антрето.

Държеше подлистник на неделния вестник. Трилби изтича до него, като махаше късото си опашле с ентусиазъм. Пак я обзе проклетото треперене. Джейн се опита да го овладее.

— Луна я няма. Шерил не може да я открие по телефона.

— Отишла е до магазина — сви рамене Гейлн.

Ти Джей го изгледа с такава ярост, че можеше да обгори кожата му.

— Той смята, че сме истерички, а Марси я е убил някой наркоман.

— Доста по-логично е от версията, че ви преследва някакъв маниак — отвърна ѝ той. — Престани да драматизираш всичко.

— Ако ние драматизираме — намеси се Джейн, — значи и полицията драматизира.

След това прехапа устна. Не искаше да се набърка в домашна разправия. Ти Джей и Гейлн си имаха достатъчно проблеми и без нейния принос.

Гейлн отново сви рамене.

— Ти Джей каза, че ще се жениш за полицай, така че той сигурно го прави само за да ти угоди. Ела, кутре.

Той се върна в бърлогата си при вестника, докато Трилби подскачаше около краката му.

— Не му обръщай внимание — каза Ти Джей. — Разкажи ми какво е станало.

Джейн повтори, какво ѝ беше казала Шерил, и кога се беше случило всичко. Ти Джей погледна към часовника; беше малко след пладне.

— Най-малко четири часа. Не е до магазина. Някой звънна ли на Шамал?

— Номерът му не е в указателя, но Сам ще се погрижи.

Отидоха в кухнята, където Ти Джей четеше преди това. Отворената ѝ книга лежеше в нишата за почивка. Ти Джей сложи кана на кафемашината. И двете бяха на втората си чаша, когато безжичният телефон до лакътя на Ти Джей най-сетне иззвъня. Тя веднага го сграбчи.

— Сам?

За момент тя слушаше какво ѝ говорят от другата страна и докато гледаше лицето ѝ, Джейн усети как надеждата в нея умира. Ти

Джей изглеждаше зашеметена, лицето ѝ побеля. Устните ѝ се раздвижиха, но от тях не излезе никакъв звук.

Джейн грабна телефона.

— Сам? Кажи ми.

Гласът му беше тежък:

— Мила, съжалявам. Изглежда се е случило снощи, може би веднага след като се е върнала от погребението.

Ти Джей положи главата си на масата и се разплака. Джейн се протегна да докосне рамото ѝ, за да я утеши, но усещаше как сама се срутва, как се предава на скръбта и не знаеше дали може да предложи утеха.

— Стой там — нареди Сам. — Не ходи никъде. Ще дойда, когато се освободя. Това не е моят район, но всички ще работим по случая. Може да отнеме няколко часа, но не ходи никъде — повтори той.

— Добре — прошепна Джейн и затвори.

Гейлн се появи на вратата и остана там, загледан в Ти Джей, сякаш се надяваше тя все още да драматизира, но нещо в лицето му казваше, че този път разбираше. Беше преbledнял.

— Какво? — изграчи той.

— Беше Сам — отвърна Джейн. — Луна е мъртва.

След това крехкото ѝ самообладание се скърши и мина много време, преди да може да направи нещо друго, освен да плаче и да се държи за Ти Джей.

Слънцето вече залязваше, когато Сам се появи. Изглеждаше уморен и ядосан. Сам се представи на Гейлн, защото нито Джейн, нито Ти Джей се сетиха да го направят.

— Вие бяхте на погребението — каза внезапно Гейлн с изострен поглед.

Сам кимна.

— И един детектив от Стърлинг Хайтс беше там. Надявахме се да забележим убиеца, но той или е твърде хитър, или не е бил там.

Гейлн погледна жена си. Ти Джей седеше кротко и разсеяно галеше черно-белия кокер шпаньол. Вчера погледът на Гейлн беше дистанциран, но в начина, по който я гледаше сега, нямаше нищо далечно.

— Значи наистина някой ги преследва. Направо не е за вярване.

— Повярвайте — отсече Сам, чийто стомах се бе свил от гняв при спомена за онова, което убиецът бе сторил с Луна.

Тя беше жертва на жестоко нападение с личен мотив. Лицето ѝ беше обезобразено от бой, имаше многобройни прободни рани, беше преживяла сексуално насилие. За разлика от Марси, тя все още е била жива, когато я е наръгал; подът в апартамента беше плувнал в кръв. Дрехите ѝ също бяха разкъсани на парчета, точно като тези на Джейн. Когато се сетеше колко близо беше Джейн до смъртта, какво щеше да ѝ се случи, ако си беше у дома в сряда вечерта, едва успяваше да сдържи яростта си.

— Обади ли се на родителите ѝ? — попита дрезгаво Джейн.

Живееха в Толедо, така че не бяха далеч.

— Да, вече са тук — отговори Сам.

Той седна до нея и я прегърна, полагайки главата ѝ на рамото си.

Пейджърът му извънтя. Той го взе от колана си и спря звука, след което погледна номера и изруга, триейки лицето си.

— Трябва да вървя.

— Джейн може да остане тук — увери го Ти Джей, преди да е попитал.

— Не съм си взела никакви дрехи — рече Джейн, но това не беше възражение, а просто обяснение на проблем.

— Ще те закарам до вас — заяви Гейлън. — И Ти Джей ще дойде. Ще си вземеш всичко, което ти трябва и можеш да останеш колкото искаш.

Сам кимна в знак на съгласие.

— Ще ти се обадя — обеща той, преди да излезе.

Корин се люлееше напред-назад. Не можеше да спи, не можеше да спи, не можеше да спи. Тананикаше си, както когато беше малък, но магическата песен не помогна. Зачуди се кога е спряла да действа. Не си спомняше.

Кучката в червено е мъртва. Майка е доволна. Две паднаха, остават още две.

Чувстваше се добре. За пръв път в живота си правеше нещо, от което Майка ще остане доволна. Нищо досега не бе успявало да

спечели одобрението ѝ, защото той си оставаше недодялан, колкото и да се мъчеше тя да го направи свършен. Това обаче правеше както трябва и тя бе много доволна. Отърваваше света от курвите, една по една, по една. Не. Последното „една“ беше в повече. Още не беше премахнал три. Беше се опитал, но едната не си беше у дома.

Спомняше си обаче, че я беше видял на погребението. Тя се смееше. А може би беше другата?

Чувстваше се объркан, защото лицата им се размиваха в паметта му.

Човек не бива да се смее на погребения. Оскърбително е за опечалените.

Но коя се беше смяла? Защо не можеше да си спомни?

Помисли, че няма значение и се почувства по-добре. И двете трябваше да умрат и след това нямаше да има значение коя се беше смяла или коя беше „г-жа В“. Нямаше да има значение, защото най-сетне — най-сетне — Майка щеше да е доволна и никога повече нямаше да го нарани.

В понеделник сутринта Сам седеше в управлението в Уорън, облегал глава на ръцете си и многократно прехвърляше досиетата от „Хемърстед“. Компютрите на Националния криминален информационен център не бяха дали резултати за нито едно от имената, така че двамата с Бернсън просто четяха и препрочитаха, търсейки нещо, което да щракне в главите им и да им даде следата, която им трябваше.

Това нещо беше там, Сам бе сигурен. Просто все още не го бяха открили. Подозираше, че вече знае какво е, заради глождещото го усещане, че е пропуснал нещо. Не можеше да определи какво точно, но то съществуваше и рано или късно лампичката щеше да светне. Само се надяваше да е рано, например в следващата минута.

Този тип мразеше жените. Вероятно не се разбираше с тях и не би искал да работи с тях. Може да има бележка в досието му за оплакване, подадено от някого, може би дори обвинение в тормоз. Те щяха да забележат нещо подобно още на първото четене, но оплакването може да е било така описано, че наименованието на конкретното обвинение да не е част от него.

Нито Джейн, нито Ти Джей бяха на работа днес. Все още бяха заедно, но се бяха преместили от дома на Ти Джей в този на Шели заедно с джафкация малък кокер, който се разлайваше при всяка чужда поява, независимо дали е птица на верандата или човек на пътеката пред къщата. Сам се страхуваше, че Джейн ще поиска да си остане у дома, защото монтираха новата ѝ аларма — под орловия поглед на госпожа Кулавич, която взимаше задълженията си на пазителка много сериозно — в събота, докато те бяха на погребението на Марси. Алармата е хубаво нещо, но не би спряла един твърдо решен убиец.

Джейн обаче не искаше да остава сама. Двете с Ти Джей се държаха една за друга, шокирани и зашеметени от случилото се със сплотения им приятелски кръг. Сега вече никой не се съмняваше, че

Списъкът е предизвикал насилието, а полицейските управления в областта събираха отряд за координиране и работа по случаите, тъй като всички приятелки живееха в различни райони.

Националните новинарски организации постоянно предаваха за случаите.

— Кой убива Дамите на Списъка? — питаше напевно един водещ. — Детройт е в шок от бруталните убийства на две от жените, съставили хумористичния и противоречив Списък за Перфектния мъж, който взриви нацията преди две седмици.

Пред „Хемърстед“ отново имаше репортери, чакащи да разпитат всекиго, който е познавал двете жертви. Отрядът беше уредил да получава копия от всички записани интервюта от репортерите, в случай че убиецът се поддаде на егото си и поиска да се види по националната телевизия, оплаквайки двете си „приятелки“.

И пред къщата на Джейн пристигнаха репортери, но си тръгнаха, когато разбраха, че е празна. Сам предполагаше, че са проверили и дома на Ти Джей, и затова се обади на Шели и ѝ каза да покани Джейн и Ти Джей да прекарат деня с нея. Шели с радост се съгласи. Сам смяташе, че журналистите ще говорят с познати на познати и в крайна сметка ще намерят Шели, но поне днес Джейн и Ти Джей щяха да бъдат оставени на мира.

Сам потърка очи. Беше спал най-много два часа. Повикването по пейджъра от предната вечер беше за друго убийство, на тийнейджър. То се разреши бързо и завърши с ареста на бившия на новата приятелка на момчето, който беше приел навътре съвета му да ходи да се гръмне. Уреждането на документацията обаче винаги беше дълга и неприятна работа.

Къде беше докладът за отпечатъка от обувка, който бяха намерили в къщата на Джейн? Обикновено не отнемаше толкова много време да се получи отговор. Той потърси на бюрото си, но никой не го беше оставил там в негово отсъствие. Може би е пратен на Бернсън, тъй като и двамата бяха направили справки за всички документи, по които другия работеше. Преди смъртта на Луна не всички вярваха, че взломът в дома на Джейн е свързан със смъртта на Марси, но той и Бернсън бяха сигурни. Сега, разбира се, никой не се съмняваше.

Сам се обади на Роджър.

— Докладът за онзи отпечатък от обувка да е идвал при теб?

— Не съм го виждал. Още ли не си го получил?

— Не. Сигурно са го загубили в лабораторията. Ще им го поискам пак.

По дяволите, помисли си той, като затвори. Точно забавяне никак не им трябваше. Отпечатъкът може и да не е важен, но може и обувката да се окаже рядко срещана, толкова необикновена, че някой в „Хемърстед“ да каже, „О, еди-кой-си има такива. Струваха му цяло състояние“.

Върна се към досиетата с такова чувство на безсилие, че беше на ръба да счупи нещо. Отговорът беше точно под носа му, беше сигурен. Трябваше само да го открие.

Гейлн си тръгна рано от работа. Вчерашните събития го бяха разтърсили и не можеше да се съсредоточи. Искаше единствено да вземе Ти Джей от къщата на сестрата на Джейн и да я отведе у дома, където можеше да я пази.

Той не знаеше как бяха загубили връзка помежду си. Не, много добре знаеше. Невинният флирт на работа със Зандрия Конауей започна да изглежда важен и може би никога не е бил особено невинен. Кога започна да сравнява всичко, което Ти Джей правеше и казваше, със Зандрия, която винаги се обличаше елегантно и никога не му натякваше?

Разбира се, че Ти Джей не се облича елегантно у дома, осъзна той. И той не се обличаше. Домът е за това, да се отпуснеш и да се чувстваш удобно. И какво като се оплаква, когато той не изхвърля боклука? Той се оплакваше, ако тя оставя гримове си разпръснати по тоалетната масичка. Хората, които живеят заедно, неизбежно си лазят по нервите понякога. Това е част от брака.

Той обичаше Ти Джей от четиринайсетгодишен. Как успя да забрави за това и за общото им щастие? Защо трябваше да се стигне до там Ти Джей и приятелките ѝ да са на мушката на убиец, за да осъзнае, че няма да преживее загубата ѝ?

Не знаеше как да ѝ се реваншира. Не знаеше дори дали ще му позволи. През последната седмица и нещо, откакто беше познала, че той си пада по Зандрия, тя се бе отдръпнала от него. Може би мислеше, че ѝ е изневерил, макар че той не бе допуснал нещата между

него и Зандрия да излязат извън контрол. Да, бяха се целунали, но нищо повече.

Опита се да си представи как ще се почувства, ако друг мъж целуне Ти Джей, и му призна. Може би целувките не са толкова простими.

Би се влачил по корем за нея, ако му се усмихне отново така, сякаш го обича.

Сестрата на Джейн живееше в голяма, двуетажна колониална къща в Сейнт Клер Шорс. Вратите на триместния гараж бяха свалени, но червеният пикап на Сам Донован беше паркиран на алеята пред къщата. Той спря до него и тръгна по алеята към двойната входна врата, където позвъни и зачака.

Отвори му Донован. Гейлн забеляза, че Сам все още носеше пистолета си. Помисли си, че и той би носил, ако имаше, независимо дали е законно.

— Как са? — попита той тихо, като пристъпи в къщата.

— Уморени. Още са в шок. Шели каза, че постоянно заспивали през деня, така че сигурно не са спали много снощи.

Гейлн поклати глава.

— Стояха будни и си говориха по-голямата част от нощта. Странно, но не говориха много за копелето, което го е направило, или за това на колко малко се размина Джейн онази нощ, когато влезе с взлом у тях. Говореха си само за Луна и Марси.

— Все едно да загубиш двама души от семейството си един след друг. Ще им трябва време да се възстановят.

Сам постоянно се срещаше със скърбящи хора; знаеше, че Джейн ще се съвземе, защото огненият ѝ дух просто не можеше да стои затворен, но знаеше също така, че ще минат седмици, може би дори месеци, преди сянката от болката да изчезне от очите ѝ.

В част от къщата всичко беше нормално. Съпругът на Шели, Ал, гледаше телевизия. Дъщеря им Стефани, която беше тийнейджърка, беше горе и говореше по телефона, а единайсетгодишният им син Никълъс играеше на компютъра. Жените се бяха събрали в кухнята — защо винаги в кухнята? — да разговарят, да пият диетична кола и да ядат каквато утешителна храна имаше Шели в хладилника.

Лицата на Джейн и Ти Джей бяха бледи от опустошенията на скръбта, но очите им бяха сухи. Ти Джей сякаш се стресна при вида на

съпруга си.

— Какво правиш тук?

Не звучеше особено щастлива да го види.

— Исках да бъда с теб — отвърна той. — Знам, че си уморена и не исках да трябва да чакаш до полунощ, за да си дойдеш у дома. Да не говорим, че Шели и семейството ѝ сигурно си лягат много по-рано от полунощ.

Шели махна с ръка.

— Не се притеснявай за това. Обикновено стоим до късно, когато децата не ходят на училище.

— А репортерите? — попита Ти Джей. — Няма да имаме спокойствие, докато се тълпят пред нас.

— Едва ли ще останат за постоянно — отвърна Сам. — Да, искат да вземат интервю, но могат да говорят и с други хора. Най-вероятно, тъй като днес не си беше у дома, ще се обадят, вместо да вдигнат лагер в двора ви.

— Тогава искам да си отида — изправи се Ти Джей и прегърна Шели. — Безкрайно ти благодаря. Беше безценна помощ днес.

Шели я прегърна на свой ред.

— Няма защо. Ела и утре, ако не си на работа. Във всеки случай не оставай сама у дома!

— Мерси. Може да приема предложението, но... мисля да отида на работа утре. По-лесно ще разсея мислите си, ако се върна към ежедневието си.

— И ние със Сам ще си ходим — рече Джейн. — И той изглежда изтощен като мен.

— Ти ще ходиш ли на работа утре? — попита Ти Джей.

— Не знам. Може би. Ще ти се обадя да ти кажа.

— Трилби — повика Ти Джей и кучето скочи с блеснали очи и замаха цялото си тяло от възторг. — Хайде, моето момиче, отиваме си.

Трилби изляя и заподскача около краката на Ти Джей. Гейлн се наведе да я погали и тя го близна.

— Къде ти е поводът? — попита той и тя се втурна да го търси.

Обикновено номерата на кучето размиваха Ти Джей, но тази вечер не успя дори да се усмихне.

Тя гледаше през прозореца на колата по пътя към дома.

— Нямахте нужда да си тръгваш по-рано от работа — обади се.
— Добре съм.

— Исках да бъда с теб — повтори той и си пое дълбоко дъх. Предпочиташе да говорят, когато се приберат, за да може да я прегърне, но може би това бе най-подходящият момент. Поне не можеше да излезе. — Съжалявам — изрече тихо.

Тя не го погледна.

— За какво?

— Задето бях задник, защото се държах като пълен задник. Обичам те повече от всичко и всеки друг на света и не мога да понеса мисълта да те изгубя.

— Ами приятелката ти?

От нейната уста думата прозвуча толкова незряло, сякаш той беше загорял тийнейджър, който не виждаше отвъд настоящия момент. Гейлн се сви, сякаш го бяха ударили.

— Знам, че не ми вярваш, но се кълна, че не бях толкова глупав.

— И колко точно глупав беше?

Той си спомни, че никога не му се разминаваше с нея. Дори в гимназията Ти Джей го притискаше до стената, ако се опиташе да не ѝ каже това, което искаше да знае.

Без да отмества очи от пътя, защото се страхуваше да я погледне, той отговори:

— Достатъчно глупав, за да флиртувам. И да я целуна. Но нищо повече от това. Никога.

— Дори опипване? — По тона ѝ си личеше, че не му вярва.

— Никога — повтори твърдо той. — Аз... по дяволите, Ти Джей, не беше хубаво. И нямам предвид физически. Тя не беше ти. Не знам, може би се оставих егото ми да ме контролира, защото донякъде ми харесваше вълнението, но не беше редно и аз го знаех.

— Коя по-точно е „тя“? — попита Ти Джей.

Костваше му всяко зрънце смелост да изрече името ѝ, защото назоваването на жената даваше облик на цялата работа, правеше я действителна.

— Зандрия Конауей.

— Познавам ли я?

Гейлн поклати глава, след което осъзна, че тя продължаваше да гледа настрани.

— Не, не мисля.

— Зандрия — повтори тя. — Звучи като някакъв коктейл.

Не беше достатъчно глупав да каже нещо дори малко хубаво за Зандрия. Вместо това каза:

— Наистина те обичам. Вчера, когато научи за Луна и осъзнах...

— Гласът му се пречупи. Трябваше да преглътне, преди да продължи.

— Когато осъзнах, че си в опасност, това беше като плесница за мен.

— Психопатите убийци привличат вниманието — отбеляза тя сухо.

— Да.

Той реши да рискува и попита:

— Ще ми дадеш ли още един шанс?

— Не зная — отвърна тя и сърцето му се сви. — Казах ти, че няма да бързам и няма да правя драстични промени и ще се придържам към плана. В момента вниманието ми е малко разклонено, така че мисля, че ще трябва да оставим този разговор за по-нататък.

Добре, помисли си той. Това беше пропуск, но все още не беше загубил играта.

— Може ли да спя с теб?

— Имаш предвид да правим секс ли?

— Не. Имам предвид да спя с теб. В леглото ни. Бих искал и да правим любов, но ако не искаш, ще ми позволиш ли поне да спя с теб?

Тя се замисли за толкова дълго, че той започна да си мисли, че и тук е пропуснал. Накрая тя отвърна:

— Добре.

Той въздъхна от облекчение. Тя не преливаше от ентузиазъм, но и не го беше изритала. Това беше шанс. Зад гърба си имаха много години и това ги държеше заедно, докато много двойки с по-кратка история вероятно вече щяха да се разделили. Не можеше да очаква да поправи за една нощ всички щети, които беше причинил през последните две години.

Но тя бе останала с него и той нямаше да се откаже сега, независимо колко се цупи тя или колко време ще му е нужно да я убеди, че я обича. Най-важното беше да я опази жива, дори след това да го напусне. Не знаеше дали ще понесе да я изгуби, но със сигурност нямаше да понесе да я погребее.

— Толкова съм уморена — оплака се Джейн. — Ти сигурно си капнал.

— Цял ден карам на кафе — отговори Сам. — Обаче действието му започна да изчезва. Искаш ли да си легнем рано?

Тя се прозя.

— Май нямам избор. Съмнявам се, че ще мога да остана будна, дори да искам — обясни и потърка челото си. — Цял ден ме цепи главата и нито едно лекарство не ми помага.

— Дявол го взел — забеляза меко той. — Още дори не сме се оженили, а ти вече имаш главоболия.

Това му спечели слаба усмивка.

— Шели да не извади някоя огромна краставица днес?

Усмивката се разшири малко, макар че имаше нотка на тъга.

— Да. Щом затворехме очи, тя ни покриваше с резени краставица. Не знам дали действат, но бяха приятни — обясни тя и спря за малко. — Имаше ли напредък днес?

Сам изсумтя с отвращение.

— Цял ден тъпча на едно място. Компютърът не даде никакви резултати, затова с Бернсън прегледахме досиетата, за да видим дали не сме пропуснали нещо. Помниш ли да е имало някакви оплаквания от тормоз или някакви проблеми между служителите?

— Помня, че Сейди Уайтед хвана съпруга си да се задява с Емили Хърст и след това се биха на паркинга, но едва ли имаш предвид нещо такова. — Тя се прозя отново. — Оплаквания от тормоз, така ли? Не си спомням да е имало. Срецу Бенет Тротър вероятно трябва да се подават оплаквания за сексуален тормоз всеки ден, но се съмнявам някой да го е направил. Освен това е тъмнокос.

— Не сме отписали брюнетите. Не сме отписали никого. Онзи рус косъм при Марси може да е дошъл от някого, с когото се е разминала в магазина. Разкажи ми за Бенет Тротър.

— Той е кретен, постоянно подхвърля неща, които според него са секси, но само според него. Сецаш се.

Сецаше се. Зачуди се дали Бенет Тротър може да докаже къде е бил през дните на двете убийства.

— Има няколко човека, които никой не харесва — продължи Джейн. — Шефът ми, Ашфорд де Уинтър, е един от тях. Той побесня

заради Списъка, докато компанията не реши да приеме безплатната реклама, тогава се поуспокои.

Сам добави Ашфорд де Уинтър към списъка в главата си.

— Някой друг?

— Не познавам всички. Чакай да видя. Никой не харесва Лия Стрийт, но тя сигурно не се брои.

Името му се стори познато. Отне му секунда се сети откъде.

— Тя е онази драматичната.

— И е досадна. Радвам се, че не е в моя отдел. Ти Джей трябва да я търпи всеки ден.

— А някой друг, освен Тротър и Де Уинтър?

— Никой не ми идва наум. Спомням си един, казваше се Гари или нещо подобно, който много се ядоса, когато пуснахме Списъка, защото някои от жените го дразнеха заради него, но не започна да се бие, само се цупеше.

— Можеш ли да разбереш как се казва?

— Да. Доминика Флорес беше една от тези, които го подиграваха. Ще ѝ се обадя утре сутринта.

Странно, колко различно беше всичко сега, помисли си Ти Джей на следващата сутрин, докато влизаше в „Хемърстед“. Марси и Луна ги нямаше. Никога нямаше да се върнат. Колкото и трудно да ѝ беше да приеме смъртта на Марси, със загубата на Луна ѝ беше невъзможно. Тя все още не можеше да разбере. Луна беше толкова умна и мила, как може някой да иска да я убие заради някакъв глупав Списък?

Убиецът е тук, в тази сграда, помисли си тя. Може да се размине с него в коридора. Може би не беше особено умна идея да дойде на работа, но по някаква странна логика тя искаше да бъде тук, защото той беше тук. Той можеше да каже нещо, макар че ѝ беше ясно, че това е малко вероятно. Може би щеше да улови изражението му — нещо, каквото и да е, което да им помогне да открият кой е. Тя не беше Шерлок Холмс, но не беше и глупава.

Джейн винаги е била най-неустрашимата в тяхната компания, но Ти Джей смяташе, че и тя може да прояви малко смелост. Чувстваше се смела, задето дойде на работа днес. Джейн нямаше да дойде;

вчерашното ѝ главоболие не беше преминало и тя щеше да прекара още един ден с Шели, която щеше да я глези.

Ти Джей трябваше да признае, че освен всичко ѝ харесва и това, че Гейлн се тревожи за нея. Беше наивно, може би дори глупаво, да дойде на работа, когато знаеше, че това го притеснява, но той я бе взимал за даденост толкова дълго, че сегашното му силно безпокойство беше като балсам за наранените ѝ чувства. Беше я изненадал с признанието си предната вечер. Може би щяха да се справят. Тя не смяташе да бърза да приема извинението му, както и не побърза да се разведе, когато бракът им започна да се разпада, но го обичаше и за пръв път от много време насам мислеше, че може би и той я обича.

Луна и Шамал също тъкмо се бяха сдобрили, точно преди да я убият. Имаше два дни щастие с него. Два дни, а можеше да има цял живот.

Ти Джей внезапно изстина. Дали и тя самата има само два дни с Гейлн, в които да укрепят крехкото си примирие?

Не. Убиецът нямаше да стигне до нея, както се беше добрал до Марси и Луна. Тя не можеше да си представи как Луна може да го е пуснала в апартамента си, както смяташе полицията. Възможно е вече да е бил вътре и да я е чакал. Сам каза, че не са открили следи от влизане с взлом, но може би убиецът умее да си отключва с фиба или нещо подобно. Може да се е сдобил с ключ. Тя не знаеше как би успял, но все някак трябва да е влязъл.

Ако Гейлн беше на работа, когато тя се върнеше у дома следобеда, нямаше да влезе в къщата сама. Щеше да помоли някой от съседите да влезе и да огледа къщата с нея. А имаше и Трилби за допълнителна охрана, нищо не можеше да мине незабелязано покрай това кученце. Кокерите имаха силен инстинкт да защитават семействата си. Понякога лаенето ѝ беше досадно, но сега Ти Джей бе благодарна, че кучето винаги бе нащрек.

Лия Стрийт я погледна с изненада, когато Ти Джей влезе в офиса.

— Не те очаквах днес — обясни тя.

Ти Джей скри собствената си изненада. Дрехите на Лия по принцип не ѝ отиваха особено, но поне винаги ходеше спретната. Днес изглеждаше, сякаш е събрала дрехите си от пода. Носеше пола и блуза,

но полата висеше от едната страна и ръбът на комбинезона ѝ се виждаше. Ти Джей не знаеше, че хората все още носят комбинезони, когато нямаше нужда от тях, особено в жегата на късното лято. Блузата на Лия беше измачкана и с петно отпред. Дори косата ѝ, която обикновено беше безупречна, изглеждаше сякаш не е била сресана преди работа.

Ти Джей осъзна, че Лия я гледа в очакване и върна вниманието си на разговора.

— Помислих си, че работата може да ми помогне. Нали се сещаш, рутината.

— Рутината — кимна Лия, сякаш думата бе дълбокомъдрена.

Странно. Но пък на Лия винаги са ѝ хлопали няколко дъски. Нищо сериозно, просто малко... не съвсем наред.

Доколкото виждаше, днес Лия беше особено не наред, потънала в собствения си малък свят. Тананикаше си, пилеше си ноктите, отговори на няколко обаждания. Поне звучеше разумно, ако не особено ефективно.

— Не знам, ще ти се обадя по-късно. — Явно бе фразата на деня за нея.

Малко след девет изчезна и се върна след десет минути със следи от мръсотия върху блузата си. Приблужи се до Ти Джей, наведе се и прошепна:

— Не мога да извадя едни файлове. Ще ми помогнеш ли да преместя едни кашони?

Какви файлове? Какви кашони? Почти всичките им файлове бяха електронни. Ти Джей понечи да я попита за какво говори, но Лия огледа смутено офиса, сякаш бе в някакво затруднение, което нямаше нищо общо с файловете и не искаше другите да разберат за това.

„Защо аз?“ запита се Ти Джей, но въздъхна и каза:

— Разбира се.

Последва Лия до асансьора, където я попита:

— Къде са тези файлове?

— Долу. В склада.

— Не знаех, че в „склада“ се складира нещо — пошегува се Ти Джей, но Лия май не схвана.

— Разбира се, че се складира — отвърна тя с учуден тон.

Асансьорът беше празен, в коридора на първия етаж също не видяха никого, което не бе учудващо, като се има предвид времето. Всички си бяха по офисите, компютърните плъхове вероятно се обстрелваха един друг с фунийки и все още не беше време за сутрешната почивка за кафе, когато хората се раздвижваха из сградата.

Слязоха по тесния коридор с цвят на зелено повръщано и Лия отвори вратата, на която имаше надпис „Склад“, като пушна колежката си да влезе преди нея. Ти Джей сбърчи нос при миризмата — застояла и кисела, сякаш никой не беше стъпвал тук от много отдавна. Освен това беше тъмно.

— Къде е ключът за лампата? — попита тя, като още стоеше на прага.

Нещо твърдо я удари в гърба и я блъсна в тъмната, миризлива стая. Ти Джей падна на бетонния под и одраска дланите и коленете си. В съзнанието ѝ избухна внезапно ужасната истина и тя успя да се претърколи настрани и да се изправи на крака, когато една дълга метална тръба се спусна със свистене върху нея.

Изпищя или поне така мислеше. Не беше сигурна, защото сърцето ѝ биеше гръмко в ушите и не чуваше нищо друго. Опита се да хване тръбата и за кратко се бори да я изтръгне. Но Лия беше силна, много силна и с един мощен тласък отново събори Ти Джей на земята.

Тя отново чу свистенето; след това в главата ѝ избухнаха светлини и не чу нищо повече.

В коридора се отвори врата. Корин замръзна на място и се заслуша в тежките стъпки, които прекосяваха коридора. След това друга врата се отвори и затвори. Някой от поддръжката, осъзна той. Ако погледне насам и види отворената врата на склада, със сигурност ще трябва да влезе да провери какво става.

Корин се измъчваше. Защо не беше помислил, че някой от поддръжката може да е наблизо? Трябваше да помисли, не беше достатъчно внимателен и мама ще се ядоса.

Той погледна жената, просната на мръсния бетонен под, почти невидима в светлината, идваща от отворената врата на склада. Дишаше ли? Не можеше да прецени, а се страхуваше да вдига шум в момента.

Не беше го сторил както трябва. Не беше планирал добре и това го уплаши, защото когато не правеше нещо напълно съвършено, Майка се вбесяваше. Трябваше да я зарадва, трябваше да измисли нещо, да поправи грешките си по някакъв начин.

Другата. Онази с голямата уста. И с нея беше сгрешил, но не беше той виновен, че тя не си бе у дома, нали? Дали Майка ще прояви разбиране?

Не. Майка никога не приема извинения.

Трябва да се върне и да го свърши както трябва.

Но какво ще прави, ако нея отново я няма? Тя не беше там, знаеше, защото беше проверил. Къде може да бъде?

Ще я намери. Знаеше кои са родителите ѝ и къде живеят, знаеше имената на брат ѝ и сестра ѝ и адресите им. Знаеше много неща за нея. Знаеше много неща за всички, които работеха тук, защото обожаваше да чете личните им досиета. Можеше да запише номерата на социалните им осигуровки и рождените им дати и да открие всякаква информация за тях на компютъра си у дома.

Само тя остана. Той не можеше да чака. Трябваше да я намери веднага, да довърши задачата, която Майка му постави.

Той остави тръбата безшумно до неподвижната жена и се измъкна от склада. Затвори вратата възможно най-тихо и се отдалечи на пръсти.

Инспектор Уейн Сатран спря до бюрото на Сам с факс в ръка.

— Ето доклада за отпечатъка от обувка, който чакаше.

Той остави факса върху купчината доклади и се върна на своето бюро.

Сам взе доклада и зачете първия ред: „Отпечатъкът не съвпада...“.

Как така? Всички лаборатории имаха папки или база данни с грайфери на спортни обувки, които се попълваха редовно. Понякога някой производител забравяше да изпрати обновена информация при промяна на стила или отказваше по някакви причини. В такива случаи обикновено лабораторията просто купуваше чифт от съответните обувки, за да впише грайфера.

Може би обувките са купени в чужбина. Може да са някаква неизвестна марка или пък престъпникът е бил достатъчно хитър да измени грайфера с нож. Но Сам не смяташе така. Този убиец не беше организиран, той действаше емоционално и когато му се отдадеше възможност.

Понечи да остави листа, но осъзна, че текстът е малко дълъг за доклад, който съобщава за липса на съвпадение. Не можеше да си позволи да пропусне дори един детайл, не трябваше да оставя спешността на ситуацията да го разсейва. Зачете отново. „Отпечатъкът не съвпада с нито един модел мъжки спортни обувки. Грайферът отговаря на специален стил, произвеждан само за жени. Отпечатъкът не е достатъчно голям за определяне на размера на обувките, но говори за размер между 41-ви и 43-ти.“

Женска обувка? Този тип носеше женски обувки?

Или... този тип беше жена.

— Мамка му! — процеди Сам през зъби, скочи върху телефона и набра номера на Бернсън. Когато Роджър вдигна, той му събщи: — Получих доклада за обувката. Женска е.

За миг настана мъртвешка тишина, след което Роджър отвърна:

— Майтапиш се.

Звучеше толкова ужасен, колкото се чувстваше Сам.

— Изключихме служителите жени от търсенето в Националния криминален информационен център. Сами си вързахме ръцете. Трябва да минем и техните досиета.

— Искаш да кажеш, че жена... — Роджър замлъкна и Сам се досети, че мислеше за нещата, които бяха сторени на Марси и Луна. — Мили боже.

— Сега знаем защо Луна е отворила вратата. Нямаше логика тя да е пуснала убиеца вътре. Но тя се пазеше от мъж, не от жена.

Онова чувство, че е пропуснал нещо, ставаше все по-силно.

Жена. Руса жена. Умът му веднага се върна към погребението на Марси и високата руса жена, която падна и зариде в ръцете на Шерил. Умира си за драма, беше казала Ти Джей, но Джейн имаше друго тълкувание: колелото си се върти, но хамстерът е умрял. Тя мислеше, че жената е чалната, че нещо у нея не е наред. По дяволите! Дори я беше споменала, когато той попита за служители, които не се разбират с колегите си.

Ти Джей беше казала още нещо, нещо, което не беше щракнало тогава: жената беше в нейния отдел, човешки ресурси. Имаше достъп до всичко, цялата информация във всички досиета, включително номера на лични телефони и имената и адресите на роднините, дадени за спешни случаи.

Ето го. Това го глождеше. Лорънс Строун му беше обяснил, че досиетата на персонала не са на компютри с интернет връзка, че не могат да се хакнат. Човекът, който се обади на мобилния на Ти Джей, трябва да е взел номера от досието ѝ, но това досие, освен ако няма специално разрешение, е достъпно само за служителите от човешки ресурси.

Как се казваше? Как се казваше, по дяволите?

Той се пресегна за телефона, за да звънне на Джейн, но името се появи в главата му, преди да набере номера на Шели: Стрийт. Лия Стрийт.

Вместо това се обади на Бернсън.

— Лия Стрийт — изхриптя в слушалката, когато Роджър вдигна. — Онази, дето се разрева върху сестрата на Марси на погребението.

— Блондинката — поясни Роджър. — Мамка му! Отговаря на профила.

До последния детайл, помисли си Сам. Притеснението, прекомерната емоционалност, неспособността да стои незабелязана.

— Досието ѝ е при мен — каза Роджър. — Има няколко оплаквания от отношението ѝ. Не се разбирала с хората. Божичко, това е класика. Ще я извикаме за разпит и ще видим какво можем да изкопчим.

— На работа е — информира го Сам и стомахът му се сви от тревога. — Ти Джей отиде на работа днес. В един отдел са — човешки ресурси.

— Обади се на Ти Джей — нареди Роджър. — Аз тръгвам нататък.

Сам бързо провери номера в „Хемърстед“. След първото позвъняване тръгна автоматично съобщение и той скръцна със зъби. Трябваше да слуша, докато машината стигне до вътрешния номер на отдел човешки ресурси, което отнемаше ценно време. По дяволите! Защо компаниите не слагаха живи хора да вдигат телефона? Автоматичните съобщения са по-евтини, но в случай на спешност, закъснението можеше да предизвика сериозни вреди.

Най-накрая машината му даде вътрешния номер, който му трябваше и той го набра. На четвъртото позвъняване се обади изтормозен глас:

— Човешки ресурси, Фалън на телефона.

— Ти Джей Йотър, моля.

— Съжалявам, но госпожа Йотър е извън офиса.

— От колко време я няма? — попита остро той.

Фалън нямаше да се даде лесно.

— Кой се обажда? — попита тя също толкова остро.

— Детектив Донован. Важно е да я намеря. Слушайте, Лия Стрийт там ли е?

— Всъщност не — отговори Фалън с променен тон. Вече беше много по-отзивчива. — Двете с Ти Джей излязоха заедно преди около половин час, мисля. Телефоните звънят на пожар и без тях двете не смогваме. Те...

Сам я прекъсна:

— Ако Ти Джей се върне, кажете ѝ веднага да ми се обади. Инспектор Сам Донован.

Той остави номера си. Помисли дали да предупреди Фалън какво е положението, но бързо отхвърли тази идея; ако Лия не е избягала, той не искаше да я плаши.

— Можете ли да ме свържете с офиса на господин Строун?

Единствено Лорънс Строун имаше правомощията да направи това, което Сам искаше.

— Да, разбира се — отвърна тя и замълча. — Искате ли да ви прехвърля?

Сам затвори очи и преглътна една люта псувня.

— Да, моля.

— Добре. Изчакайте.

В ухото му прозвуча поредица от електронни сигнали, последвани от гладкия глас на главната секретарка на господин Строун. Сам пресече отработения ѝ поздрав:

— Обажда се детектив Донован. Господин Строун там ли е? Спешно е.

Думите „детектив“ и „спешно“ го свързаха веднага със Строун. Сам бързо обясни каква е ситуацията.

— Обадете се на охраната и не пускайте никого да си тръгва. Започнете да търсите Ти Джей. Проверете всеки килер за метли и всяка кабинка в тоалетните. Не обвинявайте госпожа Стрийт, но и не я пускайте да си тръгне. Инспектор Бернсън пътува към вас.

— Почакайте — спря го Строун, — още сега ще се обадя на охраната.

Върна се на линия след около трийсет секунди.

— Госпожа Стрийт е напуснала сградата преди около двадесет минути.

— Ти Джей с нея ли е била?

— Не. Пазачите казаха, че е била сама.

— Тогавя намерете Ти Джей — настоятелно нареди Сам. Едновременно с това написа нещо на едно листче и махна на Уейн Сатран да дойде при него. — Някъде в сградата е, може да е още жива.

Може би. Марси беше починала от първия удар с чука. Луна не беше умряла веднага, но ударът по главата ѝ е бил толкова тежък, че е издъхнала, преди да загуби достатъчно кръв от прободните рани. Съдебният лекар изчисли, въз основа единствено на опита си, че е

живяла може би две-три минути след първоначалния удар. Нападенията бяха брутални и непосилни.

— Трябва ли да се действа дискретно? — попита Строун.

— Сега вече важното е да я намерим бързо. Лия Стрийт вече е избягала. Наредете на всички в сградата да помогнат в търсенето. Когато я намерите, ако е жива, направете каквото можете, за да ѝ помогнете. Ако е мъртва, опитайте се да не накърнявате местопрестъплението. Изпратили сме служители от отдела за спешни случаи.

Това правеше Уейн, задвижваше нещата. В „Хемърстед“ се събираха полицейски служители от няколко района, както и медици и специалисти по събиране на улики.

— Ще я намерим — изрече тихо Лорънс Строун.

Инстинктът на Сам като полицаи, беше да отиде на местопрестъплението. Той остана на място, тъй като знаеше, че тук ще бъде по-полезен.

Досието на Лия Стрийт беше на бюрото на Роджър. Сам се обади на управлението в Стърлинг Хайтс и накара инспекторът, който вдигна телефона, да провери в досието и да му даде домашния адрес и телефонния номер на Лия, както и номера на социалната ѝ осигуровка.

Минута по-късно инспекторът вдигна телефона и заяви:

— Не намирам Лия Стрийт. Има Корин Лий Стрийт, но не и Лия. Корин Лий? Господи. Сам потърка чело, опитвайки се да не се чуди какво по дяволите означаваше това. Мъж или жена беше Лия? Не можеше да е съвпадение — имената си приличаха твърде много.

— Корин Стрийт мъж ли е или жена? — попита той.

— Момент да проверя — последва пауза. — Ето. Пол женски.

Може би, помисли си Сам.

— Добре, мерси. Тази ми трябва.

Инспекторът прочете информацията, която Сам беше поискал. Той си я записа, обади се на агенцията по транспорта и взе регистрационния номер и описанието на колата ѝ.

След това нареди да издадат съобщение ДСВЗ (да се внимава за) за колата ѝ. Не знаеше дали е въоръжена; досега не беше използвала огнестрелно оръжие, но това не значи, че няма такова, а и можеше да носи нож у себе си. Беше ужасно нестабилна, като нитроглицерин, трябваше да се действа с повишено внимание.

Къде беше отишла? У дома? Само напълно побъркан човек би... но Лия Стрийт беше напълно побъркана. Изпрати полицаи към къщата ѝ.

Докато задвижваше всичко, се опита да не мисли за Ти Джей. Дали я бяха намерили вече? Дали беше твърде късно?

Колко време беше минало? Той провери часовника си; десет минути, откакто говори със Строун, значи трийсет минути, откакто Лия беше напуснала „Хемърстед“. Можеше да се качи на магистралата и след половин час да е навсякъде в региона на Детройт или в Уиндзър, Канада. Това ще е страхотно; вече бяха намесили четири или пет района, защо не и друга страна?

Хрумна му да се обади на Джейн, но реши да почака. Не знаеше нищо конкретно за Ти Джей и не можеше да я подложи на това да чака новини, не и толкова скоро след Луна.

Слава богу, че Джейн беше у Шели. Не беше сама, беше в безопасност, защото Лия не знаеше коя е Шели и къде живее...

Освен ако Джейн не е вписала данните на Шели за спешни случаи.

Тъй като с Роджър бяха разделили досиетата по азбучен ред и Сам взе първата половина принтирани страници, а Роджър — втората, досието на Лия Стрийт бе у колегата му, а това на Джейн беше при него. Досиета с буквата Б бяха повече от всички останали букви и той бързо ги запрехвърля. Откри това на Джейн, издърпа страниците и бързо ги прегледа.

Шели беше вписана.

Сърцето му потъна. Дори не се пресегна за стационарния, а набра номера на Шели на мобилния си и когато излезе от стаята, се затича.

Репортерите се бяха поразровили и бяха намерили Шели, докато търсеха Джейн. Постоянното звънене на телефона толкова им омръзна, че накрая Шели го изключи и двете излязоха на задната веранда и седнаха до басейна. Сам силно настояваше Джейн да не се разделя с мобилния си телефон и тя го взе навън и го сложи до хълбока си на възглавницата на тиковия шезлонг.

Над тях под ъгъл беше отворен голям чадър, за да ги пази от слънцето и Джейн задряма, докато Шели четеше. Къщата беше блажено тиха; Шели знаеше, че нервите на Джейн са изхабени и изпрати Никълъс да си играе у един приятел, а Стефани отиде в мола с приятелите си. Обгръщаха ги тихите звуци, идващи от диска с класическа музика за пиано и Джейн усети как главоболието ѝ най-сетне започва да се оттегля, като вълна, която се отдръпва от брега.

Не можеше да мисли повече за Марси и Луна, не и сега. Умът и чувствата ѝ бяха изтощени. В това състояние на полусън тя мислеше за Сам и за това каква опора ѝ бе той. Нима само преди три седмици го смяташе за най-голямата напаст в квартала? Толкова много се беше случило, че тя бе загубила представа за времето. Струваше ѝ се, че го познава от месеци.

Бяха любовници почти от седмица, а след още няколко седмици щяха да се оженят. Не можеше да повярва, че прави тази толкова важна стъпка така прибързано, но го усещаше като добро решение. Чувстваше Сам като добро решение, сякаш двамата бяха съседни парченца от пъзел. С другите си трима годеници не беше бързала и гледай докъде стигна с тях. Този път просто щеше да го направи. По дяволите предпазливостта, тя ще се омъжи за Сам Донован.

Имаше толкова много за вършене, толкова детайли я чакаха. Слава богу, че Шели беше с нея, защото тя отговаряше за всички тактически проблеми като мястото и храната, музиката, цветята, поканите, големите навеси за сянка и подслон. Шели не беше срамежлива и вече беше говорила с майката и най-голямата сестра на Сам, Доро, и ги беше включила в приготовленията. Джейн леко се огорчи, когато осъзна, че все още не се е запознала с нито един член на семейството на Сам, но след смъртта и погребението на Марси, а сега и на Луна, нямаше възможност. Просто беше щастлива, че Сам се беше сетил да каже на роднините си, преди Шели да им се е обадила, иначе шокът щеше да е още по-голям.

Звънецът на входната врата се чу в далечината и я извади от неясните ѝ мисли. Тя въздъхна и погледна Шели, която не помръдна.

— Няма ли да видиш кой е?

— Как не. Сигурно някой репортер.

— Може да е Сам.

— Сам щеше да се обади... ох, да, аз изключих телефоните. По дяволите — измрънка Шели, остави книгата си обърната надолу на масата между двата шезлонга. — На много интересно място съм. Искате ми се поне веднъж да прочета една книга, без да ме прекъсват. Ако не са децата, ще е телефонът. Ако не е телефонът, ще е вратата. Само почакай, докато си родите деца със Сам — предупреди я тя, като отвори стъклената врата на верандата и влезе вътре.

Сам ту псуваше, ту се молеше, докато се провираше между колите, пуснал сигналната лампа. У Шели не отговаряха. Беше оставил съобщение на секретаря, но къде може да са отишли? Джейн не би излязла, без да му се обади, не и при това положение. Никога досега не бе чувствал такъв страх. Беше изпратил патрулни коли към къщата на Шели, но божичко мили, ако беше твърде късно?

Спомни си за мобилния телефон на Джейн. Държейки волана с една ръка, натиснал педала докрай, той погледна телефона си и натисна цифрата, където беше запааметил номера на Джейн. След това почака да се осъществи връзката и отново се помоли.

Портата на задния двор се разтресе. Оградата около басейна беше висока два и половина метра и беше направена от напречно преплетени дървени ленти, но портата беше от вертикални пръти от ковано желязо. Джейн се стресна и погледна нататък.

— Джейн!

Беше Лия Стрийт по някаква причина. Изглеждаше полудяла и отново разтресе портата, сякаш щеше да я отвори по този начин.

— Лия! Какво има? Нещо с Ти Джей ли?

Джейн скочи от шезлонга и изтича до портата. Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите — толкова силна паника я обзе. Лия примигна, сякаш въпросът на Джейн я изненада. Странно напрегнатият ѝ поглед се насочи към Джейн.

— Да, с Ти Джей — отвърна тя и отново разтърси портата. — Отвори портата.

— Какво се е случило? Добре ли е?

Джейн спря рязко пред оградата и се пресегна да отвори, но се сети, че няма ключ.

— Отвори портата — повтори Лия.

— Не мога, нямам ключ! Ще повикам Шели...

Джейн почти плачеше от ужас, когато се обърна, но Лия се протегна през решетката на портата и я сграбчи за ръката.

— Ей! — Внезапно извадена от паническото си състояние, Джейн издърпа ръката си и се завъртя да изгледа Лия. — Какво по дяволите...

Думите замряха в гърлото ѝ. Протегнатата ръка на Лия беше изцапана с кръв, а два нокътя бяха счупени. Жената се притисна до портата и Джейн видя още петна по размъкнатата ѝ пола.

Инстинктът ѝ подсказа да отстъпи назад.

— Отвори проклетата врата! — изпищя Лия, като тресеше решетката с лявата си ръка като полудяло шимпанзе в клетка. Перушинестата ѝ руса коса хвърчеше около лицето ѝ.

Джейн се взря в кръвта и русата коса. Видя странния блясък в очите на Лия, изкривената ѝ физиономия и всичко в нея изстина.

— Проклета убийца — промълви тя.

Лия беше бърза като змия в нападение. Тя вдигна дясната си ръка, провря я през решетката на портата и замахна с нещо към главата на Джейн. Джейн се дръпна назад, загуби равновесие и се препъна няколко крачки, преди да падне. Докато падаше, се извъртя настрани и падна на хълбока си. Носена от адреналина, скочи на крака, преди да е усетила болка от резкия удар.

Лия замахна отново. Джейн видя, че държи лост за гума. Отдръпна се още повече от портата и изкрещя:

— Шели! Извикай полицията! Бързо!

Телефонът ѝ зазвъня от шезлонга. Тя неволно погледна към него, точно когато Лия в пристъп на нечовешка сила започна да удря портата с лоста. Металът задрънча под силата на ударите и ключалката поддаде.

Тя блъсна портата и влезе с нечестиво, изкривено изражение на лицето.

— Ти си курва — изхриптя тя, вдигайки лоста. — Ти си развратна, вулгарна курва и не заслужаваш да живееш.

Без да смее да отмести поглед от Лия дори за секунда, Джейн запристъпва настрани в опит да мине поне зад някой стол. Знаеше какво означава кръвта по ръцете и дрехите на Лия, знаеше, че Ти Джей също е мъртва. Сега всички си бяха отишли. Всичките ѝ приятелки. Тази побъркана кучка ги беше убила.

Беше отстъпила твърде много. Беше на ръба на басейна. Бързо смени посоката и започна да се отдръпва от него.

Шели излезе от къщата с побеляло лице и широко отворени очи. Носеше един от хокейните стикове на Никълъс.

— Повиках полицията — обяви тя с разтреперан глас, докато гледаше Лия като мангуста, която гледа кобра.

И точно като кобра Лия рязко прехвърли фокуса си върху Шели.

Не, помисли си Джейн, а думата прозвуча като слаб шепот в главата ѝ. Не и Шели.

— Не!

Ревът изригна от гърлото ѝ и тя буквално почувства как расте, докато през нея избухва див гняв, сякаш кожата ѝ не може да го удържи. Пред очите ѝ плувна червена мъгла и зрението ѝ се стесни, фокусира, докато накрая виждаше само Лия. Не усети как се е хвърлила напред, но Лия залитна към лицето ѝ с вдигнат във въздуха лост за гума.

Шели замахна с хокейния стик и за миг отвлече вниманието на Лия. Солидното дърво удари Лия по рамото и тя изкрещя от ярост, но не изпусна лоста. Вместо това замахна с него в широк полукръг и удари Шели през ребрата. Тя изпищя от болка и се преви на две. Лия вдигна тежкото желязо да удари Шели по тила и Джейн се стовари върху нея с цялата мощ на гнева си.

Лия беше по-висока и по-тежка. Тя поддаде под атаката на Джейн, като я удари по гърба с лоста, но другата жена беше твърде близо до нея, за да се получи ефективен удар. Лия се стегна, запази равновесие и изтласка Джейн. След това отново вдигна оръжието си и направи две бързи крачки към нея.

Шели се изправи, държейки се за ребрата, с преливащо от ярост лице. Тя също се хвърли напред и трите залитнаха под импулса на нейното движение.

Левият крак на Джейн се подхлъзна от ръба на басейна и като блокчета за домино и трите паднаха във водата.

Оплетени една в друга, мятайки се, те потънаха към дъното. Лия все още стискаше лоста, но водата пречеше на замаха ѝ и тя не можеше да удари с достатъчно сила. Въртеше се бясно, опитвайки се да се освободи.

Джейн не успя да си поеме въздух, преди да потъне. Белите ѝ дробове горяха и гърдите ѝ се свиха, докато се мъчеше да не нагълта вода. Издърпа се, отгласка се към повърхността и пое големи глътки въздух веднага щом лицето ѝ изплува. Задави се, започна да плюе и се заозърта като обезумяла. Шели и Лия бяха още под водата. Джейн си пое дълбоко въздух и отново се гмурна. В борбата си бяха потънали ниско в дълбокия край на басейна. Тя видя пяната от мехурчета въздух, извиващите се тела и плаващите коси, а широката пола на Лия се издуваше около тях като медуза. Джейн рязко събра крака и се отгласна към тях.

Лия беше обгърнала врата на Шели. Джейн сграбчи бясно косата на Лия и дръпна с всички сили и другата жена не успя да запази хватката си. Шели се изстреля нагоре като балон.

Лия се изви и впи пръсти в гърлото на Джейн. Огромният натиск я задави и в устата ѝ нахлу вода.

Тя вдигна крака, подпря ги на корема на Лия и я блъсна. Ноктите одраха врата на Джейн, когато ръката се отскубна от него и водата пред лицето ѝ се обагри в червено.

След това Шели отново се появи и заблъска Лия надолу към дъното на басейна. Джейн задрапа през водата, за да добави силата си към тази на Шели, започна да бута и да се бори, не смееше да се пусне, отново ѝ трябваше въздух, не можеше да диша, но не искаше да пусне Лия и да изплува. Пръстите на Лия сграбчиха блузата ѝ и се вкопчиха здраво.

Съпротивлението на Лия отслабваше. Изпъкналите ѝ очи ги гледаха през кристалната вода, след това бавно помътняха.

Зад тях водата избухна. Джейн се извърна отмаляла и видя тъмно очертание, след това още едно, да се носят към тях сред поток от мехурчета. Едни силни ръце я измъкнаха от мъртвешката хватка на Лия, а други издърпаха Шели и я тласнаха нагоре. Джейн видя голите крака на сестра си, които риташа, и се опита да я последва, но бе останала без въздух по-дълго от Шели и вече нямаше сили да риташа. Усети как потъва към дъното, след това един от униформените

полицаи я грабна и като се оттласна мощно към повърхността, извади и двете им в животворния въздух.

Джейн осъзнаваше само донякъде, че някой я измъква от басейна и я полага на бетона. Давеше се, кашляше конвулсивно и се превиваше, докато се мъчеше да вкара въздух през подутото си гърло. Чуваше прегракналите викове на Шели, смесени с говора на полицаите, и думите се оплитаха в главата ѝ. Наоколо тичаха хора и още някой скочи във водата, изпращайки капки вода в ярката слънчева светлина и върху лицето ѝ.

След това се появи Сам, с побеляло лице, повдигна я да седне и я пристисна в обятията си.

— Не изпадай в паника — успокояваше я той с овладян глас, макар че ръцете му трепереха. — Можеш да дишаш. Не се мъчи толкова. Просто вдишвай бавно. Леко, мила. Точно така. Вдишай бавно и полека.

Тя се съсредоточи в гласа му и в опита да направи каквото ѝ казва. Когато спря да гълта толкова неистово, гърлото ѝ се отпусна и кислородът премина през подутите ѝ мембрани. Остави отмалялата си глава да падне върху гърдите му, но успя да положи длан върху ръката му в знак на успокоение, че е в съзнание.

— Не успях да дойда навреме — грубо каза той. — Боже милостиви, не успях да дойда навреме. Опитах се да ти звънна, но ти не вдигна. Защо не вдигна проклетия телефон?

— Постоянно звъняха репортери — изхриптя Шели. — Изключих телефона.

Тя се сви от болка и се хвана за ребрата. Лицето ѝ беше лишено от цвят.

Сякаш хиляди сирени пронизваха въздуха и звукът вибрираше в ушите на Джейн. Точно когато стана непоносимо висок, сигналът прекъсна внезапно и миг по-късно, или може би няколко минути по-късно, медици в бели ризи заобиколиха нея и Шели и я откъснаха от силните ръце на Сам.

— Не! Чакай!

Тя се въртеше като обезумяла и викаше името на Сам, само дето викът ѝ беше едва доловимо тракане. Той даде знак на медиците да отстъпят за малко и отново я прегърна.

— Ти Джей? — успя да попита Джейн, докато в очите ѝ напиреха парещи сълзи.

— Жива е — отвърна Сам, чийто глас също беше грапав от емоциите. — Научих на път за тук. Открили я в един склад в службата.

Очите на Джейн зададоха въпроса, който стоеше незададен. Сам се поколеба.

— Не е добре, миличка. Не знам колко е лошо положението, но важното е, че е жива.

Сам не остана да гледа как вадят тялото на Лия — на Корин Лий — от басейна. Имаше достатъчно полицаи да се справят с всичко, а и това не беше неговият район. Имаше по-важна работа, като това да бъде с Джейн. Когато двете с Шели бяха транспортирани до една местна болница, той ги последва с пикапа си.

Отнесоха ги в стаи за оказване на медицинска помощ. След като уреди болницата и веднага съобщи на Ал, Сам се облегна на стената. Гадеше му се; беше се закълел да служи и да защитава, но не беше успял да защити жената, която обичаше повече от всеки друг на света. До сетния си ден нямаше да забрави чувството за безсилие и ужас, обзело го, докато караше по улиците със съзнанието, че вече е закъснял и че не може да стигне до Джейн навреме, за да я спаси.

Беше сглобил парченцата от пъзела, но прекалено късно и не успя да предпази нея и Ти Джей. Ти Джей беше в критично състояние. Според Бернсън единствената причина, поради която бе жива, беше, че когато е паднала, се е претърколила така, че главата ѝ била отчасти защитена от основата на стар офис стол. Лия сигурно се е уплашила от нещо, преди да успее да довърши работата си и е тръгнала да търси Джейн.

Сам седеше прегърбен в един от неудобните пластмасови столове в чакалнята, когато се появи Бернсън.

— Леле какъв кошмар — започна Роджър, като се отпусна в стола до този на Сам. — Чух, че нараняванията им са леки. Защо се бавят толкова?

— Сигурно никой не бърза. Шели — сестрата на Джейн — е на снимки за счупено ребро. На Джейн ѝ преглеждат гърлото. Само това ми казаха — разказа той и разтри лицето си. — Роджър, за малко да се издъня. Не успях да реша случая достатъчно бързо, накрая почти беше твърде късно, а след това не успях да стигна навреме до Джейн.

— Ей, разреши го достатъчно бързо, за да изпратиш хора при тях. Ти Джей е жива, а нямаше да бъде, ако не я бяха открили навреме. Униформените, които извадиха жените от басейна, казаха, че почти се били удавили. Ако не беше им казал и не беше пратил хора преди себе си... — Роджър млъкна и сви рамене. — Аз лично смятам, че изби рибата, но какво ли разбирам аз, не е като да съм детектив.

Лекарят от спешното най-накрая излезе от стаята на Джейн.

— Ще я приемем за през нощта за наблюдение — осведоми ги той. — Гърлото ѝ е натъртено и подуто, но ларинксът не е разкъсан и подезичната кост е напълно здрава, така че ще се възстанови напълно.

— Може ли да я видя? — изправи се Сам.

— Да. А, сестра ѝ има две пукнати ребра, но и тя ще се оправи — допълни лекарят и направи пауза. — Явно здраво са се били.

— Така беше — потвърди Сам и влезе в стаята за оказване на помощ, където Джейн седеше на масата за прегледи от винил.

Очите ѝ светнаха, когато го видя, и въпреки че не каза нищо, изражението ѝ, когато протегна ръка към него, беше достатъчно. Той внимателно пое ръката ѝ и я дръпна към себе си, за да я прегърне.

Двайсет и два часа по-късно Ти Джей успя да отвори едното си подуто око съвсем малко и да размърда пръсти, колкото да стисне ръката на Гейлн.

— Не мога да повярвам, че не си казала на родителите си — заяви Ти Джей. Гласът ѝ все още беше слаб, но укорът в него бе ясен. — Не, чакай... мога да повярвам, че ти не си им казала, но не мога да повярвам, че нито Шели, нито Дейвид са го направили. Как можеш да не кажеш на родителите си, че някой се опита да убие и двете ви с Шели и почти успя?

Джейн потърка нос.

— Помниш ли като беше малка, как всячески се опитваше да скриеш от родителите си, че си загазила? Нещо такова, но... — Тя сви рамене. — Всичко мина. Ти оживя, двете с Шели се оправихме и не исках да говоря за това. Вестниците и предаванията ме подлудяваха, трябваше да отида на погребението на Луна и просто не можех да се нагърбя с нищо друго.

Ти Джей внимателно извърна глава, която все още беше увита в бинтове и погледна през болничния прозорец. От седмица и малко беше извън интензивното отделение, но голяма част от предходната седмица беше завинаги загубена за нея. Не си спомняше нищо от деня на нападението, така че не се разбра какво точно се е случило. Сам и инспектор Бернсън предложиха теория, до която стигнаха по логически път, но никой не знаеше със сигурност.

— Искан ми се да можех да отида на погребението ѝ — каза тя с тъжно и замислено изражение.

Джейн не отвърна, но вътре в себе си потрепери. Не е така, помисли си тя. На нея ѝ се искаше да не помни онзи ден.

Бяха минали две седмици и Джейн всяка нощ се будеше внезапно от дълбок сън, облята в пот и с разтуптяно от ужас сърце заради кошмар, който не си спомняше. Разбира се, като се вземе предвид рецептата на Сам за лечение на неспокоен сън, цялата работа не беше изцяло лоша. Будеше се от ужас, но след това заспиваше с отмаляло от свръхдоза удоволствие тяло.

Сам също преживя няколко неспокойни ноци, особено отначало. Понеже си беше герой, го торможеше фактът, че не успя да стигне до нея първи. Това продължи, докато един ден тя влезе във ваната, сложи глава под струята и се развика:

— Помощ, помощ, давя се!

Е, опита се да се развика, но гърлото ѝ още беше насинено и подуто и Сам заяви, че звучи повече като квакане на гигантска жаба в размножителния период. Дръпна завесата и я загледа ядосано, докато водата се плискаше около него.

— Да не би да се подиграваш на синдрома ми на спасител?

— Да — отговори тя и отново подложи глава под струята, за да имитира даvene.

Той врътна кранчето на водата, шляпна я по голото дупе достатъчно силно, за да предизвика възмутен вик, след което я обгърна с ръце и я извади от ваната.

— Ще трябва да си платиш за това — изръмжа Сам и закричи към леглото, метна я върху него и отстъпи, за да свали мокрите си дрехи.

— Така ли било? — Гола и мокра, тя се протегна съблазнително на леглото, извивайки гръб. — Какво си намислил?

Тя протегна ръка и погали подскачащата му ерекция, след това се претърколи по корем и го хвана в ръка. Той замръзна на място.

Внимателно, подобно на котка, тя близна. Той потрепери.

Вкуси цялата му дължина. Сам простена.

Джейн го облиза отново и прокара език по долната страна.

— Мисля, че ми трябва много, много строго наказание — промърмори. — И смятам, че то трябва да включва... гълтане.

Пое го в устата си и обърна думите в действие.

Оттогава поне веднъж на ден Сам правеше жална физиономия и изплакваше:

— Чувствам се толкова виновен.

Ха.

Отношението му бе това, което най-много ѝ помогна да преодолее травмата. Той не трепереше над нея. Обичаше я, утешаваше я, правеше любов с нея толкова често, че я болеше леко, но това беше всичко и то бе повече от достатъчно. Тя отново започна да се смее.

Посещаваше Ти Джей всеки ден. Приятелката ѝ вече правеше ежедневно физиотерапия, за да преодолее нарушените функции на тялото, произлезли от травмите по главата. Говореше завалено, но всеки ден се подобряваше; не владееше много добре десния си крак и ръка, но с тях също щеше да постигне сериозно подобрене чрез терапията. Гейлън не се отделяше от нея и ако се съдеше по безусловната преданост в очите му, брачните проблеми бяха зад гърба им.

— Да се върнем на родителите ти — продължи Ти Джей. — Ще им разкажеш ли, като ги посрещнеш на летището днес?

— Не веднага — отвърна Джейн. — Първо ще трябва да ги запозная със Сам. И ще трябва да говорим за сватбата. Освен това, мислех двете с Шели да им кажем заедно.

— По-добре не отлагай за след като си тръгнат, защото съседите им сто на сто ще изтичат право при тях, като видят, че са се прибрали.

— Добре, добре, ще им кажа.

Ти Джей се ухили.

— И им кажи, че могат да ми благодарят, задето сватбата ти се отложи с една седмица, което ще им даде време да си починат.

Джейн изсумтя. Така беше, отлагането на сватбата с една седмица щеше да позволи на Ти Джей да дойде, макар и в инвалидна количка, но тя се съмняваше, че особено баща ѝ би благодарил някому. За него щеше да е идеално сватбата да е на следващия ден, защото щеше да му се наложи да изтърпи много по-малко суетня.

Тя погледна часовника си.

— Трябва да тръгвам. Имам среща със Сам след час — заяви тя и се наведе над леглото да целуне Ти Джей по бузата. — Ще се видим утре.

Гейлън влезе с огромен букет лилии и стаята се изпълни с аромата им.

— Точно навреме — смигна му Джейн, когато се разминаха.

— Да — потвърди Дж. Кларънс Косгроув с изтънял от възрастта глас. — Много добре си спомням Корин Стрийт. Беше много странна ситуация, но нямаше какво да сторим. Дори не знаехме, че Корин е момиче, докато не влезе в пубертета. Да, полът ѝ беше вписан в

удостоверението за раждане, на кой гледа тези неща? Майка ѝ каза, че Корин ѝ е син, така че... ние го приехме за вярно.

— Значи е отгледана като момче? — попита Сам.

Той беше на бюрото си, дългите му крака бяха качени на едно отворено чекмедже, а слушалката бе залепена на ухото му.

— Доколкото зная, майката никога не е признавала и дори не е показвала с поведението си, че знае, че Корин е от женски пол. Корин беше много разстроено дете. Уби едно животно, което гледаха в класната стая, но госпожа Стрийт не искаше да приеме, че Корин може да извърши подобно нещо. Често и навсякъде заявяваше, че си има перфектно момченце.

Това е, помисли си Сам. Перфектният мъж. Това беше елементът, задействал Корин Лий Стрийт като бомба, която бавно е тиктакала през годините. Не беше съдържанието на Списъка, а заглавието му, което не е можела да понесе.

— Тя отписа Корин от моето училище — продължи господин Косгроув. — Но аз реших да открия каквато мога информация за детето. Поведенческите проблеми са се влошили с годините, разбира се. Когато стана на петнайсет, Корин уби майка си. Помня, че беше особено жестоко убийство, макар че не си спомням подробностите. Корин прекара няколко години в заведение за лечение на психични разстройства и така и не ѝ повдигнаха обвинение за убийството на майка ѝ.

— В Денвър ли се случи убийството?

— Да.

— Благодаря ви, господин Косгроув. Помогнахте ни да запълним доста празнини.

След като затвори телефона, Сам почука по бюрото с химикалката си, докато обмисляше това, което беше научил до момента за Корин Лий Стрийт. Беше постъпила в психиатричното заведение като Корин, но при изписването си е била Лия — явно избрано заради приликата с Лий. Очертаващата се картина беше на една изключително нестабилна и опасна жена, търпяла психически и физически тормоз от страна на майка си, докато насилието, което се е процеждало от нея през целия ѝ живот, най-сетне избухнало. Психиатрите могат да спорят цял ден кое е било първо, тормозът или склонността към насилие, но на Сам му беше все едно. Той просто

искаше да добие ясна представа за жената, която беше причинила такова разрушение.

След разговора с господин Косгроув, директора на основното училище на Корин, той се обади на полицейското управление в Денвър и успя да се свърже с инспектора, който беше разследвал бруталното убийство на госпожа Стрийт. Корин пребила майка си до смърт с лампион, след което поляла лицето ѝ със спирт и го запалила. Когато открили тялото, Корин не можела да говори смислено и била очевидно психически нестабилна. Била изпратена в психиатрична клиника за седем години.

След още малко ровене Сам намери психиатъра, който беше лекувал Корин. Когато уведоми жената за смъртта на Корин и обстоятелствата, при които беше настъпила, тя въздъхна:

— Изписаха я в противоречие с моята оценка — обясни тя. — Но се е справяла много по-добре, отколкото очаквах, след като са минали толкова много години, преди да започне да се влошава. Когато си взимаше лекарствата, функционираше, но си оставаше — не обичам да използвам етикети, дори когато отговарят на истината — психичноболна. По мое мнение беше въпрос на време, преди да започне да убива. Имаше всички класически симптоми.

— Как стана от Корин — Лия?

— Корин е името на дядо ѝ по майчина линия. Майка ѝ просто отказвала да приеме, че детето ѝ е момиче. Жените според нея били... „недостойни“ и „мръсни“, тези думи използваше Корин. Госпожа Стрийт дала на дъщеря си мъжко име и я отгледала като момче, обличала я като момче и казвала на всички, че Корин ѝ е син. Ако Корин направела каквато и да била грешка, дори когато била съвсем малка, получавала различни наказания: бой, бодене с игли, затваряне в тъмни килери. След това влязла в пубертета и тогава земята се отворила, образно казано. Госпожа Стрийт не можела да понесе промените в тялото на Корин. Менструацията я разстройвала най-много.

— Не се съмнявам — подметна Сам, на когото почти му прилоша от описания тормоз.

— След пубертета, когато Корин правела грешка, наказанията ѝ били от сексуално естество. Ще оставя подробностите на въображението ви.

— Благодаря — отвърна сухо Сам.

— Тя мразеше собственото си тяло, мразеше женската сексуалност. Благодарение на терапията и лекарствата в крайна сметка успя да развие рудиментарна женска индивидуалност и се нарече Лия. Много се стараяше да бъде жена. Аз обаче не хранех надежди някога да има нормални полови отношения или каквато и да е нормална връзка. Усвои някои женствени жестове и лекарствата овладяваха склонността ѝ към насилие, но представата ѝ за реалността беше в най-добрия случай слаба. Много се учудвам, че се е задържала на една работа няколко години. Мога ли да ви помогна с нещо друго?

— Не, докторе, отговорихте на всичките ми въпроси — отвърна Сам.

Той имаше нужда да знае. Ако Джейн някога поиска да научи, щеше да може да ѝ даде отговорите, но досега тя не бе задала нито един въпрос за Лия Стрийт.

Може би това бе добър знак. Отдавна знаеше, че Джейн е боец, но се изненада колко неистово се справяше с възстановителния процес, сякаш той бе противник, който трябваше да се унищожи. Нямахше да се остави Лия Стрийт да я победи в нищо.

Сам провери колко е часът и видя, че закъснява.

— По дяволите — промърмори.

Щеше да му натяква до края на света, ако закъснеят за посрещането на родителите ѝ на летището. Имаше важни новини за нея, новини, които не можеха да чакат, и не искаше да е ядосана, когато ѝ ги съобщава.

Кара като луд, за да стигне навреме в къщата на родителите ѝ. Тъй като четирима души плюс багаж за шест седмици не можеха да се сместят в нейния вайпър, нито в неговия пикап, щяха да отидат с линкълна до летището. Тя вече беше седнала на шофьорското място и беше запалила двигателя, когато той спря рязко на алеята пред къщата и изскочи от пикапа.

— Закъсня — отбеляза тя, а гумите изсвистяха още щом задникът му докосна седалката.

Той се протегна за колана си.

— Ще успеем — каза той с увереност.

Нямахше съмнение, след като Джейн щеше да кара. Хрумна му да я предупреди да не превишава допустимата скорост, но после

размисли.

— Помниш ли онова интервю с щата, на което ходих преди няколко седмици?

— Взели са те — каза тя.

— Откъде знаеш?

— Иначе защо ще го споменаваши?

— Обучавах се в академията на щатската полиция, така че няма да се наложи да повтарям. Мога направо да започна като инспектор. Проблемът е, че ще трябва да се преместя.

— Е, и? — завъртя очи тя.

— Не прави така! Гледай си пътя!

— Гледам!

— Не те ли притеснява, че ще трябва да се преместим? Ти току-що си купи къща.

— Би ме притеснило — заяви лаконично тя, — ако ти живееше в един град, а аз — в друг. Това нямаше да го поема.

Човече, любимата му думата.

Тя стигна до летището за рекордно кратко време и паркира. Докато бързаха към залата за пристигащи, Джейн го предупреди:

— Не забравяй, татко е болен от Паркинсон, така че ако ръката му трепери, от това е.

— Не съм забравил — увери я той, крачейки до нея с дългите си крака.

Пътниците започнаха да излизат, точно когато двамата стигнаха до залата. Родителите ѝ се появиха почти веднага. Джейн изписка и се затича към майка си, хвърли се върху нея и я прегърна силно, след което направи същото с баща си.

— Това е Сам! — обяви тя, като го издърпа при тях.

Родителите ѝ вече знаеха за предстоящата сватба, затова майка ѝ разтвори ръце и той също получи прегръдка. Баща ѝ протегна силно трепереща ръка:

— Ето — рече. — Дръж ми ръката, а аз ще се погрижа за разтърсването.

Сам избухна в силен смях.

Майката на Джейн възкликна:

— Лайл! Може ли!

— Какво? — попита той. — Ако не мога да го обърна на малко смях, за какво го имам?

В яркосините му очи Сам зърна проблясване, което му подсказа, че Джейн не е паднала по-далеч от дървото.

— Имаме много да ви разказваме — обяви Джейн, като хвана майка си под ръка и тръгна през залата. — Трябва да обещаете да не се ядосвате.

С това съвсем ще се успокоят, помисли си Сам. А Лайл Брайт заяви:

— Стига да не си ми потрошила колата.

Издание:

Линда Хауърд. Перфектният мъж

Американска. Първо издание

ИК „Тиара Букс“, София, 2013

Редактор: Яна Иванова

Коректор: Галя Иванова

ISBN: 978-954-296-914-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.